

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-Hvezdny_Lummox.pdb

PDB Name: Robert Heinlein - Hvězdný Lummo

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert A. Heinlein
HVĚZDNÝ LUMMOX

Poznámka: slovo „Lummox“ vyjadřuje v angličtině neohrabanou, přihlouplou osobu

I.
DEN L

LUMMOX byl znučený a hladový. To druhé bylo zcela v pořádku; tvorové Lummoxy rasy byli vždy ochotni dát si malou svačinku, dokonce i po hlavním jídle. To, že se nudil, už bylo méně obvyklé a zcela vycházelo ze skutečnosti, že Lummoxyův kamarád a nejbližší společník, John Thomas Stuart, se po celý den ani neukázal a místo toho si raději kamsi vyšel se svou přítelkyní Betty.

Jedno odpoledne vlastně tolik neznamenal; LummoX by mohl po tu dobu zadržovat dech. Nicméně znal příznaky a pochopil situaci; John Thomas dosáhl velikosti a věku, kdy bude trávit stále více času s Betty a jí podobnými, a čím dál tím méně času s LummoXem. Potom přijde celkem dlouhé období, během něhož nebude John Thomas s LummoXem trávit čas víceméně žádný, ale na jehož konci přijde nový John Thomas, který časem vyroste dostatečně na to, aby byl dobrým společníkem na hraní.

Ze zkušenosti viděl LummoX tento cyklus jako nezbytný a nevyhnutelný; současný stav byl pro něj nicméně mučivě nudný. Netečně se vlekl po dvoře Stuartova domu a pátral po čemkoliv — luční kobylce, července, čemkoliv, co by stálo za podívání. Chvilí sledoval mraveniště. Vypadalo to, že se stěhují; nekonečná šňůra se vlekla s malými, bílými ponravami jedním směrem, zatímco jiná řada pochodovala zpět pro další ponravu. Tím zabil půl hodiny.

Když ho mravenci začali unavovat, vydal se směrem ke svému vlastnímu obydlí. Jedna z jeho nohou velikosti sedm se snesla na mraveniště a zničila ho, ale tato skutečnost jeho pozornosti unikla. Jeho vlastní dům byl veliký tak akorát, aby se v něm otočil a byl poslední v řadě klesajících stavení; to na vzdálenějším konci by krásně posloužilo jako bouda pro ratlíka.

Kolem jeho boudy bylo navrženo šest žoků sena. LummoX z jednoho žoku trochu ubral a líně seno sežvýkal. Podruhé si už nedal, protože usoudil, že ukradl právě tolik, aby se to nepoznalo. Nebylo tu nic, co by mu zabránilo sníst celou kupku — kromě vědomí, že John Thomas by ho pěkně seřval a dokonce by ho mohl odmítnout týden nebo i déle drbat hráběmi. Domácí pravidla vyžadovala, aby se LummoX nedotýkal žádného jídla kromě přirozené píce, dokud nebylo umístěno do jeho krmicí jednotky; LummoX to většinou dodržoval, protože nesnášel rozkoly a kárání ho pokořovalo.

Kromě toho seno nechtěl. Seno měl včera k večeři, má ho mít znovu dnes večer a zítra jakbysmet. LummoX chtěl něco hutnějšího a se zajímavější chutí. Přiloudal se k nízkému plotu, který odděloval několik akrů zahrady od upravené zahrádky paní Stuartové, naklonil přes něj hlavu a toužebně se zahleděl na růže paní Stuartové. Plot byl pouze symbolický a vyznačoval čáru, kterou nesměl překročit. LummoX ji jednou překročil, před několika lety a ochutnal z růžového keříku. . . jenom trochu, stěží pro chuť, ale paní Stuartová kolem toho nadělala takový povyk, že dokonce ještě dnes se na to bál jenom pomyslet. Chvěje se při té vzpomínce hrůzou, obrátil se kvapně k plotu zády.

Ale vzpomněl si, že jedny keříky růží nepatří paní Stuartové a tudíž, podle LummoXova názoru, nepatřily nikomu. Byly v zahradě Donahuových, kteří bydleli na západ od jejich pozemku. Existovala určitá cesta, o které už LummoX poslední dobou přemýšlel, jak se k těm „bezprizorním“ růžím dostat.

Stuartův pozemek byl obklopen více než třímetrovou betonovou zdí. LummoX se jí nikdy nepokoušel přelézt, ačkoliv na několika místech ohlodal její vršek. Úplně vzadu byla ve zdi jediná mezera, kde strouha odvodňující půdu přetínala hranici pozemku. Průrva ve zdi byla vyplněna masivním mřížovím, složeným z osmi svislých a osmi vodorovných latěk, navzájem k sobě připoutaných velmi mohutnými svorníky. Svislé tyče byly zapuštěné do dna strouhy a montér, který je vztyčoval, ujistil paní Stuartovou, že LummoXe to zastaví, nebo i stádo slonů, nebo cokoli jiného velkého natolik, aby se to neprotáhlo mezi příčkami.

LummoX věděl, že montér se mýlil, ale nikdo se ho na jeho názor neptal a on ho nikomu nevnucoval. John Thomas také nevyjádřil svůj názor, ale vypadalo to, že tuší pravdu; důrazně LummoXovi zakázal tu mříž strhnout.

LummoX uposlechl. Sice mříž ochutnal, ale laťky byly napuštěny něčím, co jim dávalo skutečně nesnesitelnou chuť; nechal je tedy být.

Ale LummoX se necítil zodpovědný za přírodní síly. Asi před třemi měsíci zjistil, že jamí deště mříž podemlely, takže dvě ze svislých látek už nebyly pevně zasazeny do země, ale jen zlehka spočívaly na suchém dně koryta. Už o tom přemýšlel několik týdnů a zjistil, že jemné šťouchnutí by vedlo k rozklížení látek u dna. Lehce větší šťouchnutí by mohlo vytvořit dostatečně velký prostor aniž by mříž spadla. . .

Odkolébál se tam, aby to prozkoumal. Během posledního deště bylo odplaveno ještě více dna; jedna ze svislých příček volně visela několik palců nad pískem. Ta vedlejší se sotva dotýkala země. LummoX se usmál jako prostoduchý paňáca a opatrně, polehoučku vsunul hlavu mezi ty dva velké sloupky. Jemně zatlačil.

Nad jeho hlavou se ozval zvuk štipajícího se dřeva a odpor náhle povolil. LummoX stáhl hlavu překvapeně zpět a vzhlédl. Horní konec jedné z osmi látek se vyrval ze svorníků; houpala se nyní na spodním vodorovném nosníku. V LummoXovi hrklo. Dosti špatné. . . ale jaká pomoc. LummoX nebyl z těch, kdo brečí nad rozlitym mlékem; co se stalo, stát se mělo. John Thomas se bude vztekat o tom není pochyb. . . ale prozatím tu byl otvor v mříži. Sklonil hlavu jako pomezní rozhodčí při fotbale, zařadil nejnižší rychlost a začal se soukat skrz. Následovaly zvuky protestujícího a lámajícího se dřeva a posléze i ostřejší zvuky praskajících svorníků, ale LummoX si jich nevšímal; už byl na druhé straně, volný jako pták.

Zastavil se a zvedl se jako stonožka, pěkně jednu nohu po druhé, a rozhlédl se kolem. Bylo bezesporu příjemné být venku; divil se, že to neudělal už dříve. Už to bylo dlouho od té doby, kdy ho John Thomas naposledy vzal ven, byť jen na malou procházku.

Ještě pořád se rozhlížel a nasával svěží vzduch, když se na něho vyřítíl nepřátelsky vypadající tvor, zuřivě štěkající a vrčící. LummoX ho moc dobře poznal, byl to ten přerostlý, svalnatý mastif, který volně a bez pána pobíhal po sousedství; často si spolu nadávali přes mříž. LummoX neměl nic proti psům; během svého dlouhého života se Stuartovou rodinou se s několika společensky seznámil a zjistil, že jsou docela příjemní společníci, když tu John Thomas zrovna nebyl. Ale tenhle mastif byl zcela jiný případ. Považoval se v sousedství za pána, šikanoval ostatní psy, terorizoval kočky a opakovaně LummoXe vyzýval, aby vyšel ven a bojoval s ním jako pes se psem.

Jenže LummoX se na něj usmál, doširoka rozevřel tlamu a šišlavým, dívčím hláskem odkudsi z hloubi hrdla nazval mastifa velice ošklivým jménem. Pes zalapal po dechu. Je pravděpodobné, že nepochopil, co vlastně LummoX řekl, ale věděl, že byl uražen. Rychle se vzpamatoval a obnovil útok, štěkaje víc, než kdy předtím a vyváděl jako pomínutý, přitom poletoval kolem LummoXe a podnikal prudké výpady na jeho boky, aby se mu zakousl do nohou.

LummoX se držel zpátky, pozoroval psa, ale nehýbal se. Ke své původní poznámce přidal jeden pravdivý komentář o psích předcích a jeden méně pravdivý o svých zvycích; pomáhaly udržovat mastifa v zuřivosti. Ale když ho pes už posedmé obíhal, dostal se velmi blízko místa, kde by měl LummoX první pár nohou, kdyby stál všemi osmi na zemi; LummoXova hlava vystřelila způsobem, jakým loví žába mouchu. Jeho tlama se otevřela jako prádelník a mastifa zhltnula.

Není to špatné, usoudil LummoX, když žvýkal a polykal. Vůbec to není špatné... a ten obojek je krásně křupavá lahůdka. Zvažoval, nemá-li jít skrz mříž zpátky, když už měl malou svačinku a předstírat, že vůbec venku nebyl. Jenže pořád tu ještě byly ty bezprizorní růžové keře... a bude nemyslitelné, aby se v brzké době dostal opět ven — o to se John Thomas postará. Pomalu se vydal podél zadní stěny Stuartových a potom proplul kolem jejího konce na pozemek Donahuových.

John Thomas Stuart XI. přišel domů krátce před obědem, když předtím doprovodil domů Betty Sorensonovou. Když přistával, všiml si, že LummoX není nikde v dohledu, ale usoudil, že jeho mazlíček bude zřejmě ve své boudě. Jeho myšlenky se nezaobíraly LummoXem, ale letitou pravdou o tom, že ženy se neřídí logikou, alespoň ne takovou, jak ji chápou muži.

Měl v úmyslu vstoupit na Západní technologickou; Betty chtěla, aby oba chodili na stejnou univerzitu. Poukazoval na to, že na Státní univerzitě by nemohl mít ty předměty, které by chtěl; Betty neustále tvrdila, že by mohl a neustále své tvrzení podpírala různými důkazy. On je vyvracel s tím, že nezáleží na tom, jak se předmět jmenuje, ale kdo ho učí. Diskuze se rozpadla v trosky, když odmítla uznat jeho odbornost.

Bezmyšlenkovitě si odpoutal padákový postroj, zatímco se zabýval nelogikou ženské mysli, a právě vstupoval do předsíně, když ho z úvah vytrhla jeho matka. „John Thomasi! Kde jsi byl?“

Zapřemýšlel, do čeho to právě spadl. Bylo to špatné znamení, že mu řekla „John Thomasi“... „John“ nebo „Johnnie“ bylo v pořádku, dokonce i „Johnýsku“ by šlo. Ale „John Thomasi“ většinou znamenalo, že byl obviněn, souzen i shledán vinným in absentia.

„Cože? Říkal jsem ti, že přijdu až k obědu. Vyrazili jsme si s Betty. Letěli jsme do...“

„To mě vůbec nezajímá! Víš, co provedla ta bestie?“

Tak v tom to vězelo. LummoX. Jenom doufal, že nešlo o maminčinu zahrádku. Možná, že Lum zase jenom zboursal svůj domek. Jestli je to tak, maminku to rychle přejde. Možná by mu měl raději postavit nový a větší. „V čem je problém?“ zeptal se opatrně.

„V čem je problém? Snad v čem není problém. John Thomasi, tentokrát se ho budeš muset zbavit. Tohle byla poslední kapka.“

„Tak si to tak neber, mami,“ vyhrknul „Nemůžeme se zbavit Luma. Slíbilas to tátovi.“

Neodpověděla přímo. „Když nám každých deset minut volá policie a to ohromné nebezpečné zvíře pobíhá kolem a...“

„Cože? Tak počkej, mami. Lum není nebezpečný; je hodný jako kotě. Co se stalo?“

„Všechno!“

Postupně z ní vytahal alespoň nějaké podrobnosti. LummoX si vyšel na procházku; to jediné bylo jasné. John Thomas bez valného přesvědčení doufal, že se nedostal k žádnému železu nebo oceli, zatímco byl

pryč; železo mělo vysoce výbušný efekt na jeho metabolismus. To tehdy, jak sežral ten ojetý buick...

Jeho myšlenky byly přerušeny matčinými slovy, „...a paní Donahuová je zuřivostí bez sebe! A má taky proč... takové cenné růže.“

A jéje, tak to bylo špatné. Pokusil se vybavit si přesnou částku na svém kontě. Taky se bude muset omluvit a vymyslet způsob, jak tu starou babu obměkčit. Ale zatím bude mlátit Lummoxe po uších sekýrou; Lummox o různých věděl své, tady neexistovala omluva.

„Podívej, mami, je mi to hrozně líto. Půjdu rovnou za ním a pokusím se mu do té jeho tlusté hlavy vtlouct nějaký rozum. Až s ním budu hotov, neodvážím se bez dovolení ani kýchnout.“ John Thomas ji obešel a vyrazil pryč.

„Kam jdeš?“ zeptala se.

„Cože? No přece ven promluvit si s Lumem. A až s ním budu hotov...“

„Nebud' blázen. Není tady.“

„Cože? Kde je?“ John Thomas se rychle začal modlit, aby Lummox nenašel moc železa. Ten buick vlastně ani nebyl jeho chyba a tak jako tak patřil Johnu Thomasovi, ale...

„To raději ani nechci vědět. Velitel Dreiser říkal...“

„Lummoxe honí policie?“

„To se můžeš vsadit, mladý muži! Jde po něm celá bezpečnostní jednotka. Pan Dreiser chtěl, abych si pro něj zajela do města, ale já jsem mu řekla, že budeme muset zavolat tebe, abychom s tou potvorou něco svedli.“

„Ale mami, Lummox by tě poslouchal. Vždycky tě poslouchá. Proč ho pan Dreiser bral do města. Vždyť ví, že Lum patří sem. To, že ho vzal do města, Luma jenom vystraší. Vždyť je chudáček tak plachý, nelíbilo by se mu...“

„Opravdu chudáček! Nevzali ho do města.“

„Ale vždyť jsi říkala, že ano.“

„Nic takového jsem neřekla. Když budeš zticha, tak ti řeknu, co se stalo.“

Ukázalo se, že paní Donahuová zaskočila Lummoxe, když snědl sotva čtyři nebo pět růžových keřků. S velikou odvahou, ale malým rozumem, se na něj vrhla s koštětem a ječela a mlátila ho po hlavě. Ačkoliv by se s ní vypořádával jediným polknutím, neputovala za mastifem; Lummox měl, jako kterákoliv domácí kočka, vyvinutý smysl pro vlastnické poměry. Lidé nebyli jídlo; ve skutečnosti byli takřka stále přátelští.

Takže jeho city byly uraženy. Dotčeně se odvalil pryč.

Další Lummoxova akce byla hlášena o dvě míle dál a zhruba o třicet minut později. Stuartovi bydleli na předměstí Westvillu; od centra města je odděloval pás otevřené krajiny. Zde měl malou farmu pan Ito, který zde ručně obdělával pole, na kterém pěstoval zeleninu pro stoly gurmánů. Pan Ito neměl očividně vůbec ponětí, co je to za věc, kterou přistihl, jak mu vytrhává ze země kapusty a s chutí je polyká. Lummoxův letitý pobyt nebyl v nejbližším okolí žádným tajemstvím, ale pan Ito se ani v nejmenším nezajímal o záležitosti ostatních lidí a Lummoxe nikdy předtím neviděl.

Ale nezaváhal o nic déle než paní Donahuová. Vrhla se do svého domu a vyběhl ven s puškou, kterou zdědil po svém dědovi — reliktem ze Čtvrté světové války patřícím ke druhu příležitostně nazývanému „tankovrah“.

Pan Ito si opřel zbraň o lavičku a pustil to Lummoxovi do míst, na která by si Lummox sedal, kdyby byl ovšem pro takovou činnost uzpůsoben. Hluk pana Ita postrašil (nikdy ještě výstřel neslyšel) a záblesk ho na chvíli oslepil. Zamrkal očima, a když se vzpamatoval, ta věc byla pryč.

Bylo ovšem velmi snadné určit směr, kterým utekla.

Toto setkání Lummoxe neurazilo, na rozdíl od srážky s paní Donahuovou; vyděsilo ho téměř k smrti. Ve chvíli, kdy se zabýval čerstvým salátem, byl právě natočen čelem ke trojici skleníků, patřících panu Itovi. Když o něj zavadila exploze a jeho uši byly ohlášeny výbuchem, Lummox přeřadil na vysokou rychlost a vyrazil směrem, kterým se právě díval. Normálně zdvíhal nohy v pořadí 1,4,5,8,2,3,6,7 a tak pořád dokola a tuto sestavu používal od pomalého lezení, až po rychlost klusajícího koně; nyní vyrazil z polovysokého startu do dvojitého trysku, zvedaje nohy v pořadí 1 & 2 & 5 & 6 najednou, střídáno 3 & 4 & 7 & 8.

Lummo se prořítel skrz skleníky, než měl čas si jich vůbec všimnout a zanechal za sebou tunel postačující průměrně velikému kamionu. Přímo před ním, asi tři míle daleko, leželo centrum Westvillu. Mohlo to bývalo být lepší, kdyby stál čelem na druhou stranu, k horám.

John Thomas Stuart naslouchal matčinu zmatenému líčení s rostoucími obavami. Když uslyšel o sklenících pana Ita, přestal přemýšlet o stavu svého konta a začal uvažovat, co ze svého majetku by mohl vyměnit za hotovost. Jeho padákový postroj byl téměř nový... ale do háje! tím tu škodu nezaplátí. Zajímalo ho, jestli existuje nějaká smlouva, kterou by mohl uzavřít s bankou. Jedna věc byla jistá: mamka mu z toho nepomůže, alespoň ne v tomhle stavu.

Pozdější zprávy byly útržkovité. Vypadalo to, že Lummo proběhl krajinou, dokud nenarazil na dálnici vedoucí do města. Transkontinentální řidič kamionu si později nad šálkem kávy stěžoval dopravnímu úředníkovi, že právě viděl pochodující robokamion bez poznávací značky a ta zatracená věc se vůbec neřídila dálničními pruhy. Ale řidič toho využil jako záminky a spustil reptající tirádu o nebezpečí robotích řidičů a o nenahraditelnosti lidských řidičů, kteří sedí v kabině pěkně s očima otevřenými a připraveni na jakoukoliv nebezpečnou situaci. Dopravní dozorce Lummoxe neviděl, protože v době, kdy TEN probíhal kolem, už seděl u své kávy a řidič na něj žádný dojem neudělal, protože byl očividně v zajetí předsudků. Nicméně zvedl telefon a poslal zprávu dál.

Bezpečnostní dopravní centrum ve Westvillu nevěnovalo zprávě nejmenší pozornost; bylo plně zaneprázdněno zvládnutím zmatku.

„Byl někdo zraněn?“ přerušil John Thomas svou matku.

„Zraněn? Nevím. Nejspíš ano. John Thomasi, toho zvířete se musíš jednou provždy zbavit.“

Ignoroval to; teď nebyl vhodný čas se o to přít. „Co se stalo dál?“

Paní Stuartová neznala podrobnosti. Poblíž středu města Lummo sešel vedlejším sjezdem z visuté dálnice, probíhající nad městem. Pohyboval se nyní pomalu a váhavě; dopravní ruch a velké množství lidí ho mátl. Slezl z vozovky na pohyblivý chodník. Ten se prohnul a zastavil, protože nebyl projektován pro šestitunový soustředěný náklad; pojistky se vyhodily, obvodová ložiska rozevřela a pěší doprava byla v největší špičce dne uvržena do naprostého zmatku v rozsahu dvaceti bloků obchodního centra.

Ženy ječely, děti a psi se přidali k celkovému rozruchu, strážníci bezpečnosti se snažili obnovit pořádek a chudák Lummo, který nechtěl nikomu ublížit a vlastně vůbec nechtěl do nákupního centra, udělal naprosto přirozenou chybu... velký nástěnný displej Bon Marché vypadal jako skvělé útočiště, kudy by mohl z toho všeho uniknout. Tvrzené sklo displeje mělo být nerozbitné, ale architekt nepočítal s tím, že si ho Lummo splete s prázdným vzduchem. Lummo se k němu rozeběhl a pokusil se schovat ve vzorkovém obraze ložnice. Příliš úspěšný nebyl.

Další otázka Johna Thomase byla přerušena úderem na střeše; někdo přistál. Vzhlédl. „Ty někoho čekáš, mami?“

„To bude asi policie. Říkali, že by...“

„Policie? To snad ne!“

„Nikam nechod... chtějí tě vidět.“

„Vždyť nikam nejdu,“ řekl rozmrzele a stiskl ovladač střešního vstupu.

Za několik okamžiků cvaknul líný výtah ze střechy a dveře se otevřely; vystoupil důstojník bezpečnosti a strážník. „Paní Stuartová?“ spustil důstojník formálně. „K vašim službám, madam. Chtěli sme...“ Zhlédl Johna Thomase, který se snažil, aby si ho nikdo nevšiml. „Jste John T. Stuart?“

John ztěžka polknul. „Ano, pane.“

„Tak to poděte rovnou se mnou. Omluvte nás, madam. Nebo chcete jít taky?“

„Já? Ale kdepak, jenom bych překážela.“

Důstojník ulehčeně přikývl, na souhlas. „Ano, madam. Tak pod, mladíku. Čas běží.“ Popadl Johna za paži.

John se mu pokusil vytrhnout. „Počkejte, co to má znamenat? Máte snad zatykač nebo něco takového?“

Důstojník se zastavil, vypadalo to, že počítá do desíti a potom pomalu řekl: „Zatykač nemám, hochu. Ale jestli seš John T. Stuart, kterýho hledám... a já vím, že seš... pak jestli nechceš, aby se tomu jaksetomenuje odkudsi z vesmíru, co držíš tady doma, stalo něco definitivního a konečného, tak radši

sklapni a pod' s náma.“

„No tak já půjdu,“ řekl John kvapně.

„O.K. Tak už žádný další problémy.“

Během tří minut, které hlídka potřebovala k přeletu do centra, se John Thomas snažil zjistit to nejhorší.

„Ehm, pane hlídkový důstojníku? Nebyl snad nikdo zraněn, nebo ano?“

„Jsem seržant Mendoza,“ odpověděl seržant. „Doufám, že ne. Ale nevím.“

John tu bezútěšnou odpověď chvíli zvažoval. „Aha... Lummox je pořád v Bon Marché?“

„Tak tomu říkáte? — Lummox? To vůbec nezní tak hrozně. Ne, podařilo se nám ho tam odtud dostat. Ted' je pod viaduktem u Západního kaňonu... doufám.“

Ta odpověď zněla zlověstně. „Co tím myslíte 'doufám'?“

„No, napřed jsme zatarasili Hlavní a Hamiltonovu a pak jsme ho vystřnadili z obchodu s hasicíma přístrojema. Nevypadal, že by ho cokoliv jiného vzrušovalo; sekaný olovo se od něj jen odráželo. Řekni mi, z čeho má ta bestie krunýř? Z desetipalcový oceli?“

„Tedy, ne tak úplně.“

Satirická poznámka seržanta Mendoza se těsně přiblížila věci, o které John Thomas nechtěl mluvit; stále ho zajímalo, jestli Lummox snědl nějaké železo. Po té nešťastné příhodě se stráveným buickem nabral Lummoxův růst ohromné obrátky; z velikosti nedorostlého hrošíka vyrostl během dvou týdnů do své dnešní nezáviděníhodné velikosti, což bylo více než za posledních několik generací.

Vypadal pak příšerně hubeně, jako plátěná celta přehozená přes lešení, jak se mu jeho značně nepozemská kostra drala skrz kůži; trvalo to tři měsíce vysokokalorické diety, než byl zase hezky baculatý. Od té doby se od něj John Thomas snažil držet kov stranou, zvláště pak železo, ačkoliv jeho otec i děda ho vždycky krmili pamlsky z kovových odřezků.

„Hm. Každopádně, těma hasicíma přístrojema sme ho vykopali ven — trochu snad jenom kejchal a porazil dva muže. Potom smě ho dalšíma hasicíma přístrojema tlačili po Hamiltonový a chtěli smě ho dostat do votevřený krajiny, kde by nenadělal takovou škodu... když sme viděli, že tě nemůžeme najít. Docela se nám to dařilo, akorát sem tam nějaká ta poražená lampa a pár rozšlapanejch pozemních aut, nebo tak nějak, když smě se dostali na místo, kde sme ho chtěli otočit na Hillcrest a nasměrovat ho k vám. Jenže nám utek a zamířil si to do viaduktu, proběhl zabezpečovací mříží a... no, však uvidíš. Sme tady.“

Nad koncem viaduktu se vznášelo na půl tuctu policejních aut. Oblast obklopovalo mnoho soukromých vznášedel a jeden nebo dva vzdušné autobusy; hlídková vozidla je držela stranou. Také tam bylo pár stovek vznášedlových skútrů, které poletovaly sem a tam jako netopýři a dělaly to policii všechno ještě těžší. Na zemi se několik řadových policistů, doplněných o příslušníky zásahových jednotek, snažilo zadržovat dav a odklánělo dopravu od viaduktu a od nákladní silnice, která probíhala kaňonem pod ním.

Řidič seržanta Mendoza se prodíral mezi auty ve vzduchu, zatímco mluvil do komunikátoru připevněném na hrudi. Od změti nad viaduktem se odpoutalo červené auto velitele Dreisera a zamířilo jim v ústrety.

Obě auta se zastavila pár metrů od sebe a třicet metrů nad viaduktem. John Thomas viděl velkou díru v mříži, kterou Lummox proběhl, ale neviděl Lummoxe, protože mu viadukt bránil ve výhledu. Dveře velitelského auta se otevřely a velitel Dreiser se vyklonil ven; vypadal uštvane a na plešaté hlavě se mu leskl pot. „Řekni tomu Stuartovic klukovi, ať vystrčí hlavu.“

John Thomas si stočil okénko a vykuknul. „Ano, pane?“

„Chlapče, můžeš to zvíře zkrotit?“

„Samořejmě, pane.“

„Doufám, že máš pravdu. Mendoza! Přistaňte s ním. Ať to tedy zkusí.“

„Provedu, šéfe.“ Mendoza krátce promluvil k řidiči, který navedl vznášedlo za viadukt a začal se za ním spouštět k zemi. Lummoxe ted' bylo vidět; našel si úkryt pod koncem mostu, kde se dělal co nejmenším... podle jeho. John Thomas se vyklonil z okénka a zavolal na něj. „Lume! Lumečku! Pojď k tatínkovi.“ Zvíře se zavrtělo a konec viaduktu se zavrtěl s ním. Okolo dvanácti stop jeho předního konce se vysunulo zpod konstrukce a Lummox se divoce rozhlédl kolem. „Tady, Lume! Tady, nahoře!“

Lummox zahlédl svého přítele a roztáhl úsměv do idiotského šklebu. „Tak to spusť na zem, Slatsi. Ať to máme z krku,“ přikázal úsečně seržant Mendoza.

Řidič o něco sestoupil a potom znepokojeně řekl: „To by mohlo stačit, ne, seržante? Já už sem předtím viděl, jak se ta bestie zvedla na zadní.“

„No dobře, dobře.“ Mendoza otevřel dveře a skopnul dolů provazový žebřík, používaný při záchranných pracích. „Zvládneš po tom slízt dolů, synku?“

„Jasně.“ S Mendozovou pomocí se John Thomas vysoukal ze dveří a zachytil se příček žebříku. Lezl dolů, až k místu, kde už žebřík dále nepokračoval; stále však byl šest stop nad Lummoxyovou hlavou. Podíval se dolů. „Tak se pěkně zvedni, broučku a sundej mě dolů.“

Lummox zvedl ze země další pár nohou a opatrně vsunul svou širokou lebku pod Johna Thomase, který si na ni stoupl, trochu vrávoraje a tápaje rukama po opoře. Lummox ho jemně spustil k zemi.

John Thomas seskočil z Lummoxyovy hlavy a otočil se čelem k němu. Vypadalo to, že si Lummox vůbec nijak neublížil, což byla úleva. Napřed ho dostane domů a potom ho prohlédne palec po palci.

Lummox mezitím rýpal nohama rozpačitě do země a vydával zvuk téměř jako předení. John se na něj přísně podíval. „Ošklivý Lumek! Moc ošklivý Lumek... ty jsi ale neřád, co?“

Lummox vypadal zahanbeně. Sklonil hlavu k zemi, vzhlédl na svého přítele a doširoka otevřel tlamu. „Já jsem nechtěl,“ protestoval svým dívčím hlasem.

„Ty jsi nechtěl. Ty jsi nechtěl! Ach, ne, ty nikdy nechceš. Vezmu tvoje přední nohy a nacpu ti je do krku. Jsi si toho, doufám, vědom? Roztluču tě na padrť a pak tě budu používat jako hadr na podlahu. Žádnou večeri nedostaneš. Ty jsi opravdu nechtěl!“

Světle červené auto přiletělo blíž a vznášelo se nad nimi. „V pořádku?“ zeptal se velitel Dreiser.

„Jistě.“

„Výborně. Tady je náš plán. Přesuneme tu bariéru támhle vpředu. Ty ho vezmeš zpátky na Hillcrest po horním konci výpadevky. Tam bude čekat eskorta; půjdete s nimi a ty se od něj po celou cestu domů ani nehneš. Rozuměl jsi?“

„Jasně.“

John Thomas viděl, že silnice kaňonem byla v obou směrech zablokována protidavovými štíty, což byla těžká vozidla s namontovaným silným předním pancířem, takže mohla být kdykoliv vytvořena přechodná bariéra přes ulici nebo náměstí. Takové vybavení patřilo ke standardu městských bezpečnostních sil od Stávek v '91, ale nebyl schopen si vzpomenout, že by bylo někdy ve Westvillu použito; začínalo mu docházet, že na den, kdy si Lummox vyšel do města, se hned tak brzy nezapomene.

Ale byl rád, že byl Lummox příliš vyplašený, než aby si na těch štítech pochutnal. Začínal doufat, že jeho mazlíček byl celé odpoledne příliš zaneprázdněn, než aby snědl nějaký železný kov. Otočil se k němu. „Tak fajn, vysoukej tu svoji zadnici z té díry. Jdeme domů.“

Lummox nadšeně poslechl; viadukt se opět zatřásl, jak se o něj otřel. „Udělej mi sedačku.“

Lummoxova střední část se spustila o několik stop k zemi. Intenzivně na to pomyslel a povrch jeho zad se zformoval do obrysů připomínajících židli. „Ted' se nehýbej,“ nařídil mu John Thomas. „Nechci mít žádný prst rozmačkaný.“ Lummox, byť trochu roztřeseně, učinil žádané a mladý muž se vyškrábal nahoru, zachytávaje se záhybů Lummoxyovy tuhé kůže. Usadil se jako rádža, připravený na lov tygrů.

„Výborně. Ted' jdi pomalu po té silnici. Ne, ne! Otoč to, ty zabeďnece. Nahoru, do kopce, ne dolů.“

Lummox se překotně otočil a odkráčel pryč.

Dvě hlídková pozemní vozidla jela vpředu a ta ostatní jela za nimi. Rajčatově červené vznášedlo velitele Dreisera viselo v bezpečné výšce nad nimi. John Thomas se pohodlně opřel a krátil si čas vymýšlením za prvé toho, co řekne Lummoxyovi a za druhé, co řekne matce. Ta první řeč byla mnohem jednodušší; neustále se k ní vracel a přikrášloval ji šťavnatými přízvisky, kdykoliv zjistil, že je ponořen do nesnázi té druhé.

Už byli na půl cestě domů, když se k malému průvodu přiblížil nějaký letec, snášející se pouze na vznášedlovém postroji. Zcela ignoroval varovné červené světlo, zuřivě blikající z velitelského policejního auta a snášel se přímo na ohromné zvíře z hvězd. John Thomas měl pocit, že poznal Bertin razantní styl dříve, než mohl rozeznat její rysy; nemýlil se. Zachytil ji ve chvíli, kdy vypínala motor.

Velitel Dreiser rozrazil okénko a vystrčil hlavu. Byl právě v plném proudu své výřečnosti, když ho

Betty přerušila: „Ale to snad ne, veliteli Dreisere! Co je to za hrozné výrazy!“

Zarazil se a pořádně se podíval. „To je Betty Sorensonová?“

„Samozřejmě, že to jsem já. A musím říci, veliteli, že po všech těch letech, co jste učil v nedělní škole, bych si nikdy nepomyslela, že se dožiju toho, abych musela poslouchat, jak používáte takovýto jazyk. Jestli tohle je dávání dobrého příkladu, tak to já...“

„Krot' svůj jazyk, mladá dámo.“

„Já? Ale to vy jste používal taková...“

„Ticho! Dneska už toho mám tak akorát. Zapni ten svůj létající oblek a vypluj odsud. Tohle je oficiální záležitost. Ted' zmiz.“

Rychle pohlédla na Johna Thomase a mrkla, potom nasadila výraz cherubínské nevinnosti. „Ale, veliteli, já nemůžu.“

„Cože? Proč ne?“

„Došla mi šťáva. To bylo nouzové přistání.“

„Betty, ty si ze mě utahuješ.“

„Já? Utahuju? To ne, otče Dreisere!“

„Já ti dám otče. Jestli máš sucho v nádržích, slez z toho zvířete a běž domů. Je nebezpečné.“

„Lumek a nebezpečný? Vždyť by neublížil ani mouše. A navíc, to chcete, abych šla domů sama? Po silnici mimo město? Když už je skoro tma? To mě tedy překvapujete!“

Dreiser něco zavrčel a zavřel okénko. Betty se vyvlékla z postrojů a usadila se do široké sedačky, kterou jí Lummox bez požádání udělal. John Thomas se na ni podíval. „Nazdar, Drsoňku.“

„Nazdar, Rozoumku.“

„Nevěděl jsem, že znáš velitele.“

„Já znám každého. Ted' mě nepřerušuj. Přichvátala jsem sem ve vši rychlosti a se spoustou potíží, jakmile jsem slyšela zprávy. Mezi námi, ty a Lummox byste neměli šanci vymyslet, jak z toho ven, dokonce i kdyby Lummox odvedl většinu té práce — takže jsem se raději ukázala. Ted' mi řekni ty nejhorší podrobnosti. Nic před maminkou nezatajuj.“

„Všechnáku.“

„Neplýtvěj časem na komplimenty. Tohle je pravděpodobně naše jediná šance na soukromý rozhovor, než tě začnou dusit, takže to radši ze sebe vysyp.“

„Cože? Kdo si myslíš, že jsi? Právník?“

„Jsem mnohem lepší než právník, nemám hlavu zavalenou starými, zvětralými případy. Můžu být v té věci značně tvořivá.“

„Dobře, takže...“ Ve skutečnosti teď, když byla Betty s ním, se cítil mnohem lépe. Už nebyl pouze on a Lummox proti nepřátelskému světu. Vyložil celý příběh, zatímco pozorně poslouchala.

„Byl někdo zraněn?“ zeptala se nakonec.

„To si nemyslím. Alespoň se o tom nezmiňovali.“

„Což by určitě udělali.“ Narovнала se. „Pak se tedy nemáme čeho obávat.“

„Co? Když tu jsou sta, možná tisíce na škodách? To by mě zajímalo, čemu ty říkáš problém?“

„Když lidé přicházejí ke zraněním,“ odpověděla. „Všechno ostatní se dá zvládnout. Možná budeme muset nechat Lummoxe projít konkurzem.“

„Cože? To je šílenství.“

„Jestli si myslíš, že to je šílenství, pak jsi nikdy nebyl u soudu.“

„Ty snad jo?“

„Neodbíhej od tématu. Konec konců Lummox byl napaden smrtící zbraní.“

„Vůbec ho to neporanilo; jenom ho to trochu škráblo.“

„To je vedlejší. Nepochybně mu to způsobilo nesmírný psychický šok. Nejsem si jistá, jestli byl zodpovědný za cokoli, co se dělo potom. Buď zticha a nech mě myslet.“

„Nevadilo by ti, kdybych taky přemýšlel?“

„Pokud nebudu slyšet skřípání koleček, tak ne. A teď sklapni.“

Průvod pokračoval v tichosti k domu Stuartových. Když zastavovali, dala mu Betty několik rad. „Nic nepřiznávej. Nic. A nic nepodepisuj. Když mě budeš potřebovat, ozvi se.“

Paní Stuartová je nepřišla uvítat ven. Velitel Dreiser si s Johnem Thomasem prohlédli díru v mřížoví a Lummoxi se jim díval přes rameno. Velitel se tiše díval, jak John Thomas vzal drát a převázal jím trhlínu.

„Tak! Ted' už znova neutěče.“

Dreiser našpulil rty. „Synku, ty snad nemáš všech pět pohromadě?“

„Vy tomu nerozumíte, pane. Ta mříž by ho nezastavila, ani kdybychom ji spravili. . . ne, pokud by se chtěl dostat ven. Nevím o ničem, co by ho mohlo zastavit. Ale tenhle drát ano. Lummoxi!“

„Ano, Johnnie?“

„Vidiš ten drát?“

„Ano, Johnnie.“

„Přetrhni ten drát a já ti nakrápnu tu tvoji zabeđenou makovici. Rozuměl jsi?“

„Ano, Johnnie.“

„Už nikdy nepůjdeš ven ze dvorku, jestliže tě nevezmu já sebou.“

„Dobře, Johnnie.“

„Slibuješ? Ať ti srdce zcepení?“

„Ať mi srdce zcepení.“

„On vlastně žádné srdce nemá,“ vysvětloval Johnnie. „Má rozptýlenou oběhovou soustavu. Je to jako . . .“

„Je mi úplně jedno, jestli má třeba rotační pumpy, hlavně když zůstane doma.“

„To on zůstane. Nikdy ještě neporušil 'ať mi srdce zcepení', dokonce i když žádné nemá.“

Dreiser si kousal palec. „No dobrá. Nechám tady přes noc venku člověka s mobilním telefonem. A zítra sem dáme nějaké ocelové nosníky namísto těchhle dřevěných.“

John už málem vyhrkl: „Ne, ocelové ne,“ ale pak si to radši jenom pomyslel. Dreiser řekl: „Co se děje?“

„E . . ., nic.“

„Ty ho budeš taky hlídat.“

„Ale on neutěče.“

„To bych mu radil. Doufám, že ti došlo, že jste oba ve vazbě? Jenže nemám, kam bych zamknul tuhle monstróznost.“

John Thomas neodpověděl. Nic takového mu nedošlo; ted' viděl, že tomu nelze uniknout. Dreiser pokračoval laskavějším hlasem: „Zkus na to moc nemyslet. Vypadáš jako slušný chlapec a všichni dobře smýšleli o tvém otci. Ted' musím zajít dovnitř a prohodit pár slov s tvou matkou. Radši bys měl zůstat tady, než přijde můj člověk. . . a potom ho nějak představit téhle, ehm, téhle věci.“ Upřel na Lummoxe pochybovačný pohled.

Zatímco policejní velitel šel zpět do domu, John Thomas zůstal venku. Ted' byla doba dát Lummoxi co proto, ale nějak na to neměl srdce. Ne, po tom všem.

II.

MINISTERSTVO VESMÍRNÝCH VĚCÍ

JOHNU THOMASI STUARTOVI XI. připadaly jeho vlastní a Lummoxy problémy ojedinělé a neúnosné, nicméně nebyl sám, dokonce ani v okolí Westvillu. Malý pan Ito trpěl nemocí vždy smrtelnou — vysokým věkem. Brzy ho už přemůže. Za nespočetnými zavřenými dveřmi ve Westvillu tiše trpěli ostatní lidé rozličnými formami tichého zoufalství, které může postihnout muže i ženu z důvodů peněz, rodiny, zdraví nebo vzhledu.

O něco dále, v hlavním městě státu, hleděl guvernér bezmocně na stoh papírů — důkazů, které by určitě stačily ke vsazení jeho nejlepšího a nejdůvěryhodnějšího přítele do vězení.

Mnohem dále, na Marsu, opustil prospektor své písečné vozidlo a připravil se na dlouhou cestu zpět na základnu. Nikdy se mu to nemůže podařit.

Neuvěřitelně daleko, dvacet sedm světelných let, vesmírná loď Bolivar vstupovala do meziprostoru. Malá trhlínka v relé způsobila, že relé pracovalo o desetinu sekundy pomaleji, než by mělo. Vesmírná loď Bolivar se bude toulat mezi hvězdami spoustu let. . . ale nikdy už nenajde cestu domů.

Nepochopitelně daleko od Země, na půl cesty přes nejbližší hvězdný mrak, rod stromových korýšů pomalu podléhal mladšímu a agresivnějšímu rodu obojživelníků. Bude to trvat ještě několik tisíc

pozemských let, než korýši vymřou, ale bylo to nevyhnutelné. To bylo politováníhodné (podle lidských měřítek), protože rod korýšů měl mentální i duševní schopnosti, které doplňovaly lidské rysy způsobem, který by umožňoval bohatou civilizovanou spolupráci mezi oběma stranami. Jenomže až tu za nějakých jedenáct tisíc let přistanou první pozemšťané, budou korýši už dávno po smrti.

Zpět na Zem. V hlavním městě Federace Jeho Excelence Nejvyšší Ctihodnost Henry Gladstone Kiku, PhDr. (Oxon), Litt. D. honoris causa (Capetown), O.B.E., stálý náměstek ministra Vesmírných věcí, se vůbec netrápil nad osudem odsouzenými korýši, protože se o nich vůbec nikdy nedozví. Stejně tak ho zatím netrápila vesmírná loď Bolivar, ale v brzké době bude. Kromě lodi samé, ztráta jednoho z pasažérů na palubě způsobí panu Kiku a jeho spolupracovníkům řetězovou reakci bolesti hlavy na léta a léta.

Cokoliv a všechno mimo ionosféru Země bylo zodpovědností a starostí pana Kiku. Stejně tak cokoliv, co se týkalo vztahů mezi Zemí a jakoukoliv částí známého vesmíru, spadalo do jeho kompetence. Dokonce se ho týkaly i záležitosti vypadající navenek jako vyložené pozemské, jestliže ovlivňovaly nebo byly jakkoliv ovlivněny něčím ve své podstatě mimozemským, meziplanetárním nebo mezihvězdným — tedy vskutku rozsáhlá oblast.

Jeho problémy zahrnovaly věci, jako dovoz písečné trávy z Marsu, příslušně zmutované, na Tibetskou náhorní plošinu. Kancelář pana Kiku takovou věc neodsouhlasila dříve, než po důkladné matematické analýze možných vlivů na ovčí průmysl v Austrálii a spousty dalších faktorů. Takové věci se dělaly velmi obezřetně, zejména po odstrašujícím případě Madagaskaru a mart'anských hlíz, který měli všichni ještě v čerstvé paměti. Ekonomická rozhodnutí pana Kiku nevzrušovala, bez ohledu na to, kolik třísek odlétlo; jiné problémy mu nedaly spát celé noci — například jeho rozhodnutí o tom, že nedá policejní doprovod výměnnému zájezdu goddardských studentů z Procyonu VII navzdory možnému nebezpečí ze strany místních pozemšťanů zaujatých proti bytostem, které mají nepozemsky umístěné končetiny, oči a podobně — hlavonožci z té planety byli velmi nedůtkliví lidé a něco na způsob policejní eskorty byl pro ně běžný způsob trestání zločinců.

Pan Kiku měl přirozeně k ruce nesmírné množství personálu a, opět zcela přirozeně, pomoc ministra samotného. Ministr dělal proslovy, vítal velmi čestné hosty, pořádal tiskové konference a spoustou jiných věcí usnadňoval panu Kiku jinak nezvládnutelný úděl — pan Kiku by byl první, kdo by to potvrdil. Dokud se současný ministr choval rozumně, hleděl si svého, staral se o dekorum ministerstva na veřejnosti a nechával tajemníka věnovat se záležitostem Oddělení, měl plný souhlas pana Kiku. Samozřejmě, kdyby nezvládal svou práci nebo jí házel na druhé, pan Kiku by si vždy našel způsoby, jak se ho zbavit. Ale už tomu bylo patnáct let, kdy musel naposledy sáhnout k tak drastickému opatření; dokonce i ten nejsurovější politický kariérista se dal zlomit k poslušné užitečnosti.

Pan Kiku si ještě neudělal obrázek o současném ministrovi, ale ani na něho teď nemyslel. Namísto toho si prohlížel závěrečné hodnocení Projektu Cerberus, náročného návrhu výzkumné stanice na Plutu. Kontrolka na jeho pracovním pultu zablikala a on vzhlednul k monitoru, aby se podíval na dveře před svou kanceláří a u ministerské sekce. Ministr vešel dovnitř, pohvizduje si Take Me Out to the Ball Game; pan Kiku ale tu melodii nepoznal.

„Nazdárek, Henry. Ne, nevstávej.“

Pan Kiku se nechystal vstát. „Jak se vám daří, pane ministře? Co pro vás mohu udělat?“

„Nic zvláštního, nic zvláštního.“ Zastavil se u stolu pana Kiku a zvedl složku s projektem. „Nad čím se to teď dřeš? Cerberus, že jo? Henry, to je věc inženýrů. Proč bychom se tím my měli zabývat?“

„Jsou tam určité aspekty,“ odpovídal pan Kiku opatrně, „které se nás týkají.“

„To předpokládám. Rozpočet a tak dále.“ Jeho oči se zastavily na podtržené řádce, kde stálo: PŘEDPOKLÁDANÁ CENA: 3,5 megakreditů a 7,4 životů. „Co to má být? Nemůžu jít před Radu a chtít, aby tohle potvrdili. To je šílené.“

„Původní odhad,“ řekl klidně pan Kiku, „byl přes osm megakreditů a více než stovky životů.“

„Ty peníze mi nevadí, ale to druhé... Ty se pokoušíš žádat Radu, aby podepsala rozsudek smrti pro sedm a čtyři desetiny člověka. To přece nemůžeš, to je nelidské. A navíc, co u všech všudy znamenají čtyři desetiny člověka? Jak můžeš z člověka zabít jenom kus?“

„Pane ministře,“ vysvětloval jeho podřízený trpělivě, „jakýkoliv projekt, větší než houpáčka na školním hřišti, zahrnuje pravděpodobné ztráty na životech. Ale rizikový faktor je nízký; to znamená, že práce na

Projektu Cerberus bude bezpečnější, bráno obecně, než zůstat tady na Zemi. To je můj pohled na věc.“

„Co?“ Ministr se znovu podíval na rozpočet. „Tak proč to tam takhle nenapišeme? Proč tu věc neukázat v co nejlepším světle a vůbec?“

„Tahle zpráva je jen pro mé... pro naše oči. Zpráva pro Radu bude vyzdvihovat bezpečnostní opatření a nebude obsahovat předpokládané ztráty na životech, což je konec konců pouze odhad.“

„Hmm, 'odhad'. Ano, jistě.“ Ministr položil zprávu zpátky na stůl a vypadalo to, že o věc ztratil zájem.

„Ještě něco, pane?“

„Ach, ano! Henry, starouši, víš o tom rargyllianském hodnostáři, kterého mám dnes přijmout? Dr. Jaksejmenuje?“

„Dr. Ftaeml.“ Pan Kiku se krátce podíval na kontrolní panel na svém stole. „Vaše jednání je přesně za hodinu a sedm minut.“

„To je přesně ono. Bojím se, že tě musím požádat, jestli bys mě nezastoupil. Omluv mě u něj a tak podobně. Řekni mu, že jsem zaneprázdněn státními záležitostmi.“

„Pane? To bych nedoporučoval. Určitě očekává přijetí úředníkem vašeho postavení... a Rargylliané jsou v protokolech nesmírně puntičkářští.“

„Ale jdi, ten si toho rozdíl ani nevšimne.“

„Ale všimne, pane.“

„Dobře, tak ať si myslí, že ty jsi já... mě to je jedno. Zkrátka tady nebudu. Generální tajemník mě pozval, abych s ním šel na tenis — a pozvání od generálního je 'povinnost', však víš.“

Pan Kiku věděl, že to nic takového nebylo, kdyby se pozvání náležitě omluvilo. Ale byl zticha. „Dobře, pane.“

„Díky, kámo.“ Ministr odešel a opět si pískal.

Když se dveře zavřely, pan Kiku přepnul se zlostným gestem řadu vypínačů na stolním panelu. Byl nyní zamčen ve své kanceláři a nebyl dostupný telefonem, videofonem, potrubní poštou, dálnopisem nebo jakýmkoliv jiným způsobem, zabezpečen poplašným tlačítkem, které jeho sekretářka použila pouze jednou za dvanáct let. Opřel se lokty o stůl, schoval hlavu do dlaní a probíral se prsty ve své zarostlé kšticí.

Tenhle problém, támhle ten problém, ještě další problém... a vždycky se najde nějaký chytrák, který se v tom začne šťourat! Proč jenom kdy opustil Afriku? Kam dospěla jeho touha působit ve veřejných službách? Touha, která se už dávno změnila v pouhý zvyk...

Narovnal se a otevřel prostřední zásuvku. Byla nacpaná prospekty nemovitostí z Keni; vyndal jich hromádku a brzy už porovnával výhody jednotlivých farem. Tak třeba tady na tom by si smlsнул, když by měl člověk ty peníze — více než osm set akrů, z toho polovina kultivována a sedm ověřených studní na celém pozemku. Prohlédl si mapy a fotografie a hned se cítil lépe. Po nějaké chvíli to složil a zavřel zásuvku.

Musel připustit, že to, co říkal šéfovi, byla sice pravda, ale jeho vlastní nervózní reakce vycházela především z jeho celoživotního strachu z hadů. Kdyby tak dr. Ftaeml byl cokoliv jiného než Rargyllian... nebo kdyby Rargylliané nebyli medusoidní humanoidé, tak by mu to nevadilo. Samozřejmě věděl, že ty výrůstky, rostoucí z hlav Rargyllianů, nejsou hadi, ale jeho žaludek to nevěděl. Bude si muset ještě před tím najít čas na hypnotickou léčbu — ne, tam nebyl žádný volný čas; bude si muset místo toho vzít prášek.

Povzdechl si a všechny vypínače opět zapnul. Jeho přijímací košík se začal najednou plnit a na všech komunikačních okruzích zablikala světélka. Nicméně byla spíše jantarová než zářivě červená; nevšímal si jich a probíral se věcmi padajícími do košíku. Většina z nich byla pouze pro jeho informaci: týkaly se akcí, které prováděli jeho podřízení, případně jejich podřízení. Příležitostně prošel jméno a navrhovanou akci a odhodil spis do zejícího otvoru výstupního košíku.

Přišel radiogram, který nebyl pouhou rutinou, protože se týkal stvoření, prohlašovaného za mimozemské, ale nezařazeného, co se týče druhu a původu. Incident, kterého se věc týkala, nevypadal důležitě — nějaký nesmysl v jedné z původních vesnic v západní části kontinentu. Ale přítomnost mimozemského stvoření automaticky vyžadovala od tamní policie, aby podala hlášení na Vesmírné věci a nedostatky při zařazení mimozemšťana zabránily v použití standardních postupů a způsobily, že byla

zpráva odeslána na vyšší místa..

Pan Kiku nikdy Lummoxe neviděl a asi by neměl o celou věc zájem, i kdyby viděl. Ale pan Kiku věděl, že jakýkoliv kontakt s „tím venku“ je unikátní záležitostí. Vesmír byl nekonečný ve své rozmanitosti. Usuzovat bez znalostí, vyvozovat závěry z dohadů, brát neznámé za ověřené, to vše znamenalo přivolávat pohromu.

Pan Kiku si prohlédl svůj seznam, aby zjistil, komu by to mohl poslat. Kterýkoliv z jeho kariéristických úředníků by mohl vystupovat jako celý dvůr jedinečných a nadmíru schopných soudců v případech, týkajících se mimozemců, ale který z nich byl na Zemi a volný? Hmm. . .

Sergej Greenberg, to byl ten člověk. Oddělení obchodního výzkumu se mohlo bez šéfa na jeden nebo dva dny obejít. Zmáčkl spínač. „Sergeji?“

„Ano, šéfe?“

„Pracuješ?“

„Vlastně, ano i ne. Stříhám si nehty a snažím se přijít na důvod, proč by mi daňoví poplatníci měli platit víc peněz.“

„Opravdu by měli? Posílám ti dolů modrou zprávu.“ Pan Kiku zkontroloval Greenbergovo jméno na radiospise a položil ho do svého výstupního košíku, počkal několik vteřin, než uviděl, že ho Greenberg vyndal ze svého přijímacího košíku. „Přečti si to.“

Greenberg tak učinil a vzhlédl. „Nuže, šéfe?“

„Zavolej tamnímu soudci, že přebíráme prozatímní právní řízení, pak všeho nech a hled' se tomu věnovat.“

„Vaše přání jest mi rozkazem, ó králi. Sázím svůj plat, že nakonec ta potvora bude stejně pozemská, dvě ku jedné, že když ne, tak dokážu poznat, co je zač.“

„Žádné sázky, ne při těchhle možnostech výhry. Asi máš pravdu. Ale mohla by to být 'speciální situace'; nemůžeme si dovolit riskovat.“

„Budu mít tamní lidi pořád na drátě, šéfe. Kde je ten zapadák? Westville? Nebo co to vlastně je?“

„Jak to mám vědět? Máš ten papír před sebou.“

Greenberg to prolétl očima. „Hej! Co o tom vlastně víte? Je to v horách. . . to může zabrat dva nebo tři týdny, šéfe. Je to pro vás hodně žhavé?“

„Zabývej se tím víc než tři dny a strhnu ti to z tvého ročního příjmu.“ Pan Kiku se odpojil a obrátil se k jiným záležitostem. Měl před sebou tucty telefonátů, probral se až ke dnu košíku, pak se mu zase zaplnil a potom si všiml, že je čas přijmout Rargylliana. Naskočila mu husí kůže a nejistě sáhl do stolu pro jednu ze speciálních tablet, před kterými ho doktor varoval, ať je nebere moc často. Právě ji polknul, když se na jeho stole rozblíkala kontrolka od jeho sekretářky.

„Pane? Je tady dr. Ftaeml.“

„Uveďte ho.“ Pan Kiku si mumlal v jazyce, který jeho předkové používali k provozování kouzel proti hadům, například. Jak se dveře otevíraly, nasadil ve tváři výraz vhodný k přijímání návštěvníků.

III.

„NEVHODNÁ OTÁZKA“

ZAPOJENÍ Oddělení vesmírných věcí do Lummoxova případu slyšení neprotáhlo, naopak ho uspišilo. Pan Greenberg zatelefonoval místnímu soudci, požádal ho o zapůjčení jeho soudní síně a vyzval ho, aby sezval všechny zúčastněné strany a svědky do soudní síně na desátou hodinu příštího rána — samozřejmě včetně toho nepozemšťana, který byl zdrojem toho pozdvižení. Soudce O'Farrell měl výhrady k poslednímu bodu.

„Ta stvůra. . . taky ho potřebujete?“

Pan Greenberg prohlásil, že si rozhodně přeje, aby byl ten mimozemšťan přítomen, protože právě jeho souvislost s případem způsobila, že se do věci Oddělení zapojilo. „Pane soudce, my z Vesmírného neradi strkáme nos do vašich místních záležitostí. Poté, co se na toho tvora podívám a položím mu pár otázek, se pravděpodobně zase spakuju. . . což nám bude oběma vyhovovat. Tenhle údajný mimozemšťan je můj jediný důvod, proč tam vůbec jedu. Takže tu potvůrku sežeňte, ano?“

„Ehm, on je trochu velký na to, aby se vešel do soudní síně. Už jsem ho pár let neviděl a vyrozuměl jsem, že od té doby lehce povyrostl. . . ale už tehdy by se sem býval nevešel. Nemohl byste se na něj

podívat tam, kde je?“

„Možná ano, ačkoliv připouštím, že jsem raději, když mám vše související se slyšením na jednom místě. Kde je?“

„Zavřený v ohradě tam, kde žije, u svého majitele. Mají pozemek pár mil od města.“

Greenberg o tom popřemýšlel. Ačkoliv byl skromný muž, který se nestaral, kde jí nebo spí, jakmile došlo na záležitosti Oddělení, řídil se zákonem nechat poletovat toho druhého, jinak by nikdy nezvládl ten ohromný nápor práce, který na oddělení mají. „Rád bych se vyhnul cestě mimo město, protože bych si tu rád ponechal loď a vrátil se zpět do hlavního města pokud možno nazítří odpoledne. Je to dosti naléhavé... věc smlouvy s Mart'any.“ To poslední byla taková Greenbergova malá lež, když potřeboval popohnat někoho mimo Oddělení.

Soudce O'Farrell řekl, že to zařídí. „Postavíme narychlo provizorní ohradu na trávníku před soudním dvorem.“

„Skvělé! Uvidíme se zítra, pane soudce. A díky za všechno.“

Soudce O'Farrell byl před dvěma dny, v době, kdy se Lummoxy vydal na výlet, právě na rybářské výpravě. Než se vrátil, byla škoda odklizená a on, ze starého zvyku, neposlouchal ani nečetl žádné zprávy, ani neslyšel žádné drby o případech, které by mohl získat. Když volal veliteli Bezpečnosti Dreiserovi, neočekával žádné problémy ohledně Lummoxyho přesunu.

Velitel Dreiser málem proskočil střechou. „Pane soudce, to vám snad přeskočilo nebo co?“

„Prosím? Co vás žere, otče?“

Dreiser se pokusil vysvětlovat; soudce jeho námitky odbýval. Načež oba volali starostovi. Jenže starosta byl také na té rybářské výpravě; přiklonil se na stranu O'Farrella. Prohlásil: „Překvapujete mne, veliteli. Nemůžeme dopustit, aby si federální úředník myslel, že naše malé městečko je tak zaostálé, že si neporadíme s maličkostí, jako je tato.“ Dreiser zavrčel a zavolal Státní horské ocelářské & svářečské práce.

Velitel Dreiser se rozhodl přemístit Lummoxy před úsvitem, protože ho chtěl mít v ohradě dříve, než se ulice zaplní lidmi. Ale nikoho nenapadlo zmínit se o tom Johnu Thomasovi; byl probuzen ve čtyři ráno smrtelně vyděšený; probuzení mu přetrhlo noční můru a v první chvíli si myslel, že se Lummoxyho stalo něco děsivého.

Jakmile se situace vyjasnila, stal se vrcholně nespokojeným; byl „chcípí ptáče“, jeden z těch lidí s nízkým ranním obsahem cukru v krvi, kteří jsou absolutně k ničemu, dokud si nedají vydatnou snídani, na které nyní trval.

Velitel Dreiser vypadal podrážděně. Paní Stuartová se zatvářila jako vševědoucí matka a pravila: „No tak, zlato, nemyslíš, že bys měl raději...“

„Já si jdu dát snídani. A Lummoxy taky.“

Dreiser řekl: „Mladý muži, nemáte ten správný pohled na věc. V první řadě byste měl vědět, že se dostáváte jenom do větších problémů. Tak si přece dej říct. Snídani si můžeš dát ve městě.“

John Thomas vypadal zatvrzele. Jeho matka řekla ostře: „Johne Thomasi! Já si ji také nedám, slyšíš mě? Děláš pěkné potíže, přesně jako tvůj otec.“

Poznámka o jeho otci ho jenom více zatvrdila. Hořce poznamenal: „Proč nejseš se mnou, mami? Ve škole mě učili, že občan nemůže být vytažen ze svého domu, kdykoliv se policajtovi zamane. Ale ty vypadáš celá žhavá pomáhat jemu místo mně. Na čí straně vlastně jsi?“

Zírala na něho, celá ohromená, protože byl vždy poslušný a pokorný. „Johne Thomasi! Se svou matkou takhle mluvit nebudeš!“

„Ano,“ souhlasil Dreiser. „Bud' na svou matku slušný nebo ti jednu stříhnu — ne úředně, samozřejmě. Jestli je nějaká věc, kterou nemohu vystát, tak to je kluk, který je drzý na své starší příbuzné.“ Rozepnul si vestu a vytáhl složený papír. „Seržant Mendoza mi pověděl o těch vytáčkách, s kterými jsi se vytasil posledně... takže jsem se připravil. Tady je oprávnění. Takže půjdeš? Nebo tě mám odvléct?“

Stál tam, klepal si papírem o dlaň, ale nenabídl ho Johnu Thomasovi k přečtení. Ale když se pro něj John Thomas natáhl, dal mu ho a čekal, zatímco ho četl. Nakonec Dreiser řekl: „No tak? Jsi spokojený?“

„To je soudní předvolání,“ řekl John Thomas, „a stojí v něm, abych přišel a přivedl sebou Lummoxy.“

„Přesně tak.“

„Ale stojí tam v deset hodin. Neříká se tam nic o tom, že si napřed nemůžu sníst snídani... hlavně, když tam budu v deset.“

Velitel se zhluboka nadechl, viditelně povyrosl. Jeho obličej, už beztak růžový, zrudnul, ale neřekl ani slovo.

John Thomas řekl: „Mami? Jdu si udělat snídani. Mám ti taky něco připravit?“

Pohlédla na Dreisera, potom zpět na svého syna a kousala si ret. „Co se dá dělat,“ řekla s nevolí.

„Dám si snídani. Pane Dreisere, vezmete si s námi kávu?“

„Ehm? To je od vás velmi laskavé, madam. Vůbec bych se neurazil, byl jsem celou noc na nohou.“

John Thomas se na ně podíval. „Zaběhnu ven a mrknu se na Lummoxe.“ Zaváhal a potom dodal: „Mrzí mě, mami, že jsem byl na tebe drzý.“

„Už o tom nebudeme mluvit,“ odvětila chladně.

Chystal se říci několik věcí na svou obhajobu, ale raději si je nechal pro sebe a odešel. Lummox jemně pochrupával, polovinu těla nataženou ven ze svého domku. Jeho hlídací oko bylo vysunuto nad jeho krkem, jako vždy, když spal; otočilo se ve směru John Thomasova příchodu a prohlédlo si ho, ale ta část Lummoxe, která byla na stráži, mladíka poznala; hvězdné stvoření se neprobudilo. Upokojen, vrátil se John Thomas dovnitř.

V průběhu snídane atmosféra poroztála; poté, co měl v sobě John Thomas dvě misky vloček s mlékem, míchaná vajíčka, topinku a pintu kaka, byl ochoten připustit, že to velitel Dreiser zřejmě dělal z povinnosti, a ne pro vlastní potěšení. Velitel naopak, pod vlivem jídla, usoudil, že s hochem žádné problémy nejsou, alespoň ne takové, které by se pevnou rukou a občasným výpraskem nedaly vyléčit... škoda, že ho jeho matka musela vychovávat sama; vypadala jako fajn ženská. Chvilí pronásledoval kousek vajíčka s topinkou, polapil ho a řekl: „Cítím se lépe, paní Stuartová, mnohem lépe. Je to pro vdovce lék ochutnat domácí kuchyni... ale neodvážím se o tom říci svým mužům.“

Paní Stuartová si dala ruku na ústa. „Ach, já jsem na ně úplně zapomněla!“ Potom dodala: „Mohu udělat během chvilky další kávu. Kolik jich je?“

„Pět. Ale neobtěžujte se, madam; nasnídají se až po službě.“ Obrátil se k Johnu Thomasovi. „Můžeme jít, mladíku?“

„E...“ Podíval se na svou matku. „Proč bychom jim nepřipravili snídani, mami? Stejně ještě musím probudit a nakrmit Lummoxe.“

Zatímco byl Lummox buzen a kmen a byly mu vysvětlovány okolnosti, a zatímco pět strážníků po teplém jídle vychutnávalo už druhý šálek kávy, nálada se změnila spíše ve společenskou událost než zatčení. Bylo už dlouho po sedmé, než se průvod vydal na cestu.

Než Lummoxe dostali do provizorní klece před soudní budovou, bylo devět hodin. Lummox byl z vůně oceli na vrcholu blaha a chtěl se zastavit a užít si; John Thomas musel být přísný. Vlezl si dovnitř k Lummoxovi a hladil ho a mluvil s ním, zatímco se přivářovaly dveře. Byl celý nesvůj, když viděl tu masivní ocelovou klec, protože se nikdy nedostal k tomu, aby řekl veliteli Dreiserovi, že ocel je proti Lummoxovi více než nepoužitelná.

Ted' to vypadalo, že už je příliš pozdě, zejména proto, že velitel byl na klec velmi hrdý. Nezbyval čas na vykopání základů, a tak velitel nařídil postavit nepevněnou klec z ocelových tyčí krytou shora, zespoda a ze stran, s jedním koncem otevřeným, dokud tam Lummox nevleze, aby mohl být uzavřen.

No dobrá, pomyslel si John Thomas, všichni jsou hrozně chytří a nikdo se neobtěžoval zeptat mě. Rozhodl se, že zkrátka upozorní Lummoxe, pod hrozbami nejhorších trestů, aby nesnědl ani ždíbec klece... a bude doufat v nejlepší.

Lummox měl sklony se handrkovat; z jeho pohledu to bylo stejně praštěné, jako pokoušet se zavřít hladového kluka tím, že kolem něj narovnáte koláče. Jeden z dělníků přestal na chvíli pracovat, sklonil svářecí jehlu a řekl: „Víte, to znělo, jako kdyby to zvíře mluvilo.“

„Taky, že mluvilo,“ odpověděl pohotově John Thomas.

„Aha.“ Muž se podíval na Lummoxe, potom pokračoval v práci. Lidská řeč u některých mimozemšťanů nebyla žádnou novinkou, zejména na stereo programech; muž vypadal uspokojeně. Ale zkrátka se opět zvedl. „Nemám rád kecání se zvířatama,“ oznámil. John Thomas neodpověděl;

nevypadalo to na poznámku, ke které by se dala najít odpověď.

Nyní, když měl trochu času, byl John Thomas celý žhavý prozkoumat na Lummoxovi něco, co ho už nějakou dobu zajímalo. Poprvé si těch příznaků všiml to ráno po Lummoxově nešťastné procházce, dvě boule v místech, kde by měl Lummox ramena, kdyby ovšem měl takovou stavbu těla. Včera vypadaly větší, což ho znepokojilo, protože doufal, že to jsou jenom modřiny... ne, že by Lummox přicházel snadno k modřinám.

Ale žralo ho to. Vypadalo pravděpodobné, že se Lummox zranil během toho nechtěného pohybového cvičení, kterého se zúčastnil. Ten výstřel od pana Ita mu neublížil; v místě, kde ho zasáhla výbušná střela, bylo trošku spáleného prachu, ale to bylo tak všechno; střela, která by zničila tank, byla pro Lummoxe jako přátelské pobídnutí pro mulu... překvapivé, ale nezraňující.

Lummox se mohl odřít, když se prodíral těmi skleníky, ale moc pravděpodobně to nevypadalo. Pravděpodobnější bylo, že se zranil při pádu z viaduktu. John Thomas věděl, že takový pád by zabil jakékoliv pozemské zvíře s patřičně velkými plošnými rozměry jako například slona. Samozřejmě, že Lummox se svou nepozemskou tělesnou chemií nebyl ani zdaleka tak křehký jako slon... přesto se mohl ošklivě pohmoždit.

Čert aby to spral! Otoky byly větší než kdy předtím, opravdové nádory, a pokožka na nich vypadala měkkí a tenčí, vůbec ne jako to brnění, které Lummoxe zakrývalo všude jinde. John Thomas by rád věděl, jestli by osoba, jako je Lummox, mohla dostat rakovinu, řekněme z modřiny? On to nevěděl a nevěděl ani o nikom, kdo by to věděl. Až pokud si John Thomas vzpomínal, Lummox nebyl nikdy nemocný a ani jeho otec se nikdy nezmínil, že by s Lummoxem nebylo něco v pořádku. Lummox byl stále stejný dnes, včera a neustále až na to, že byl pořád větší a větší.

Bude si muset večer projít otcův deník a dědečkovy poznámky. Možná něco přehlédnul...

Zatlačil na jednu z boulí a snažil se do ní zarýt prsty; Lummox sebou neklidně zavrtěl. John Thomas toho nechal a zvědavě se zeptal: „Bolí to?“

„Ne,“ odpověděl mu dětský hlásek, „lechťá to.“

Odpověď ho nijak neuklidnila. Věděl, že Lummox je lechtivý, ale většinou se toho dosahovalo za pomoci něčeho, jako je krumpáč. Ty boule musí být velmi citlivé. Právě se chystal je blíže prozkoumat, když na něj někdo zezadu zavolal.

„Johne! Johnnie!“

Otočil se. Vedle klece stála Betty Sorensonová. „Ahoj, Drsoňku,“ zavolal na ni. „Dostala jsi vzkaz?“

„Jo, ale až po osmé. Však znáš předpisy na intru. Nazdar, Lummoxi. Jak se má můj drobeček?“

„Bezva,“ řekl Lummox.

„Proto jsem ti nechával zprávu,“ odpověděl John Thomas, „ti idioti mě vytáhli z postele ještě za tmy. Šílenství.“

„Alespoň jsi viděl východ slunce. Ale co má znamenat všechn ten zmatek? Myslela jsem, že slyšení je příští týden?“

„Mělo být. Ale nějaké velké zvíře z Vesmírného oddělení má přijet z Metropole. Má ten případ převzít.“

„Cože?“

„Co se stalo?“

„Co se stalo? Pro všechno na světě! Já toho člověka z Metropole neznám. Myslela jsem, že se budu muset potýkat se soudcem O'Farrellem... já vím, s čím na něj vyrukovat. Tenhle nový soudce... kdo ví. A navíc, mám teď nápady, které jsem ještě neměla čas promyslet.“ Zamračila se. „Musíme získat odklad.“

„K čemu?“ zeptal se John Thomas. „Proč prostě nejedeme před soud a neřekneme pravdu?“

„Johnnie, ty jsi beznadějný případ. Kdyby to bylo všechno, v čem to spočívá, tak by nebyly žádné soudy.“

„Možná by to tak bylo lepší.“

„Jenomže... Podívej se, Rozoumku, nestůj tam a nevydávej hloupé zvuky. Jestli se máme za míň, než hodinu ukázat u...“ mrknula nahoru na hodiny na věži prastaré soudní budovy. „Tím hůř. Musíme sebou hodit. Přinejmenším si musíme nechat potvrdit to vlastnické právo.“

„To je nesmysl. Říkám ti, že to nikdy nevezmou. Nemůžeme vztahovat vlastnické právo na Lummoxe. Není žádný kus půdy.“

„Člověk může uplatnit vlastnické právo na krávu, dva koně, tucet prasat. Truhlář ho může uplatnit na své nástroje. Herečka na svůj šatník.“

„Ale to není 'vlastnické právo'. Chodil jsem na stejný seminář obchodního práva, jako ty. Vysmějou se ti.“

„Nevykrucuj se. Je to odstavec II toho samého zákona. Kdybys předváděl Lumka na karnevalu, tak by byl 'předmětem tvého obchodu', nebo snad ne? Je na nich, aby dokázali, že není. Věc se má tak, že musíme zaregistrovat Lummoxe, jako výjimku ze zástavního práva, než na tebe někdo vznesne žalobu.“

„Když nebudou moci obrát mě, tak oberou mou matku.“

„Ale neoberou. Ověřila jsem si to. Protože tvůj otec dal ty peníze na úvěr, nemá po právní stránce ani vindru.“

„To je nějaký zákon?“ zeptal se pochybovačně.

„Ale, nezdržuj. Zákon je cokoliv, o čem přesvědčíš soud, že to zákon je.“

„Betty, ty nemůžeš mít všech pět pohromadě.“ Protáhl se mezi mřížemi, otočil se a řekl: „Lumku, budu pryč jenom chvíli. Zůstaň tady.“

„Proč?“ zeptal se Lummox.

„To je jedno 'proč'. Prostě tu na mě počkej.“

„Tak dobře.“

Na trávníku před budovou soudu byl dav, lidé očumovali Lummoxe díky jeho čerstvě nabyté popularitě. Velitel Dreiser nařídil napnout provazovou bariéru a několik jeho mužů tu dohlíželo, aby byla dodržována. Ti dva mladí se prokolébali pod provazem a prodrali se davem ke schodům soudní budovy. Kancelář krajského úředníka byla ve druhém patře; tam také našli jeho zástupce, postarší svobodnou dámu.

Slečna Schreiberová měla na registraci Lummoxe jakožto soudně nepostižitelného předmětu stejný názor, jaký měl John Thomas. Ale Betty poukázala na to, že není na krajském úředníkově, aby posuzoval, co je a co není vhodné ve věci zákona a uvedla naprosto smyšlený případ muže, který uplatnil vlastnické právo na vícenásobnou ozvěnu. Slečna Schreiberová neochotně vyplnila formulář, přijala příslušnou částku a vystavila jim potvrzenou kopii.

Bylo téměř deset hodin. John Thomas pospíchal ven a vyrazil po schodech dolů. Zarazil se, když uviděl Betty, jak si stoupá na mincovou veřejnou váhu. „Pojď, Betty,“ zaprosil. „Na to teď není čas.“

„Já se nevážím,“ odpověděla, zatímco se zhlížela v zrcadlo, které bylo k váze připevněné. „Kontroluji si make-up. Musím vypadat co nejlépe.“

„Vypadáš dobře.“

„Jakže, Johnnie a kompliment!“

„To nebyl kompliment. Dělej, musím Lummoxovi něco říct.“

„Zařaď se zpátky a drž se na deseti tisících. Já tě uvedu dovnitř.“ Smazala si obočí, znovu si je namalovala ve stylu mazaná madame Satan a usoudila, že tak vypadá starší. Rozhodla se přidat ještě vzorek rotující kostky na svou pravou tvář, ale upustila od toho, když viděla, že se Johnnie chystá vybublat. Seběhli dolů a ven z budovy.

Další čas ztratili přesvědčováním policisty, že opravdu patří dovnitř bariéry. Johnnie zahlédl dva muže, jak stojí těsně vedle klece. Rozeběhnul se. „Hej! Vy dva! Běžte tam odtud pryč!“

Soudce O'Farrell se otočil a zamrkal. „O co vám jde, mladý muži?“ Ten druhý muž se otočil, ale neřekl nic.

„Mě? Proč, já jsem jeho majitel. Není zvyklý na cizince. Takže si ustupte za provazy, ano?“ Otočil se k Lummoxovi: „Už je to v pořádku, hochu. Johnnie je tu s tebou.“

„Jak se daří, pane soudce?“

„Áá. Nazdar, Betty.“ Soudce se na ni podíval, jako by se snažil zjistit, proč tady je zrovna ona a potom se otočil k Johnu Thomasovi. „Vy musíte být Stuartovic chlapec. Já jsem soudce O'Farrell.“

„Ach. Nezlobte se pane soudce,“ odpověděl John Thomas a uši mu zčervenaly. „Myslel jsem, že jste nějaký zvědavce.“

„Zcela přirozený omyl. Pane Greenbergu, toto je ten mladý Stuart... John Thomas Stuart. Mladý muž, toto je Jeho Blahorodí Sergej Greenberg, zvláštní komisař Oddělení vesmírných věcí.“ Rozhlédl se kolem. „Ach ano... tohle je Betty Sorensonová, pane komisaři. Betty, proč jsi si udělala ty hloupé věci s obličejem?“

Hrdě ho ignorovala. „Je mi ctí, že vás poznávám, pane komisaři.“

„Jenom 'pane Greenbergu', prosím, slečno Sorensonová.“ Greenberg se otočil k Johnniemu. „Máte něco společného s tím Johnem Thomasem Stuartem?“

„Já jsem John Thomas Stuart Jedenáctý,“ odpověděl Johnnie prostě. „Předpokládám, že máte na mysli mého praprapradědečka.“

„To bude asi ono. Já jsem se narodil na Marsu, téměř na dohled jeho sochy. Nevěděl jsem, že vaše rodina v tom byla zapojena. To bychom později mohli dát řeč o mart'anských dějinách.“

„Já jsem nikdy na Marsu nebyl,“ přiznal Johnnie.

„Ne? To mě překvapuje. Ale vy jste ještě mladý.“

Betty naslouchala, uši našpicované, a došla k závěru, že tenhle soudce, jestli tedy byl soudcem, bude ještě větší měkota, než soudce O'Farrell. Těžko by si kdo vzpomněl, že Johnnieho jméno je něco zvláštního... zejména proto, že není. Ne na míle kolem Westvillu.

Greenberg pokračoval: „Prohrál jsem díky vám dvě sázky, pane Stuarte.“

„Prosím?“

„Myslel jsem si, že se ukáže, že to stvoření není 'tam zvenku'. Spletl jsem se; tady náš velký přítel určitě původem ze Země není. Ale byl jsem si také jistý, že kdyby byl mimozemšťan, dovedl bych ho zařadit. Nejsem sice exotický zoolog, ale v mém povolání musí mít člověk o takových věcech povrchní přehled... alespoň vidět nějaké obrázky. Ale teď jsem úplně mimo. Co je zač a odkud pochází?“

„Ehm, on... je prostě LummoX. Tak mu říkáme. Můj pradědeček si ho přivezl na Trail Blazeru. Z jeho druhé výpravy.“

„Tak dávno tedy? To by vysvětlovalo něco z celé záhady; to bylo ještě předtím, než si Vesmírné vedlo záznamy... vlastně ještě předtím, než tu bylo. Ale pořád ještě nevím, jak mohl uniknout pozornosti historických knih. Něco jsem o lodi Trail Blazer četl a vím, že přivezla spoustu exotiky. Ale tady na toho chlapíka si nevzpomínám... a navíc, mimozemšťani byli tehdy novinkou.“

„Ach tohle... Totiž, pane, kapitán nevěděl, že LummoX byl na palubě. Pradědeček ho na palubu přinesl ve své lodní tašce a ven z lodi ho propašoval stejnou cestou.“

„Ve své lodní tašce?“ Greenberg zíral na LummoXovu přerostlou figuru.

„Ano, pane. Samozřejmě, Lumek byl tehdy menší.“

„Nezbývá mi, než tomu věřit.“

„Mám jeho obrázky. Byl velký asi jako štěně kolie. Měl více nohou, samozřejmě.“

„Hmmm, ano. Více nohou. A připomíná mi více triceratopse než kolii. Není drahý na krmení?“

„Kdepak, Lumek jí cokoliv. Nebo téměř cokoliv,“ doplnil John Thomas váhavě, vrhaje sebevědomý pohled na ocelové mříže. „Nebo se může obejít dlouhou dobu bez jídla. Že jo Lumku?“

LummoX ležel s nohama staženými pod sebou, vyjadřuje nekonečnou trpělivost, ke které se dokázal přinutit, bylo-li třeba. Poslouchal svého kámoše a pana Greenberga, zatímco bedlivě pozoroval Betty a soudce. Nyní otevřel svou ohromnou tlamu: „Ano, ale nemám to rád.“

Pan Greenberg pozvedl obočí a řekl: „Nevšiml jsem si, že patří k druhům s vyvinutým centrem řeči.“

„Že patří k čemu? Ach, jistě. Lumek mluvil už když byl můj otec malý kluk; tak nějak to prostě pochytíl. Chystal jsem se vás představit. Takže Lumku... rád bych tě seznámil s panem komisařem Greenbergem.“

LummoX na komisaře bez zájmu pohlédl a řekl: „Jak se vám daří, pane komisaři Greenbergu,“ přičemž tu zdvořilostní frázi vyslovil naprosto čistě, méně zdařile pak titul a jméno.

„Ehm, děkuji. Jak se máš ty, Lummoxi.“

Zíral na LummoXe, když tu hodiny na soudní budově odbily celou. Soudce O'Farrell se k němu otočil a promluvil na něj.

„Deset hodin, pane komisaři. Myslím, že bychom měli pomalu začít.“

„Žádný spěch,“ odpověděl Greenberg bezmyšlenkovitě, „ta párty stejně nemůže začít, dokud tam

nepřijdeme my. Tahle část výsledku mě docela zajímá. Pane Stuarte, jaký je Lummoxův R.I.K. podle lidské stupnice?“

„Prosím? Aha, jeho relativní inteligenční kvocient. Nemám ponětí, pane.“

„Pro všechny svaté, to se to ještě nikdy nikdo nepokoušel zjistit?“

„No, to ne, pane... chci říci, ano, pane. Někdo už na něm zkoušel nějaké testy kdysi za časů mého dědečka, ale děda se tak rozčílil nad způsobem, jakým s Lumkem zacházeli, že je vyhodil. Od té doby jsme většinou radši drželi cizí lidi od Lumka dál. Ale on je opravdu chytrý. Vyzkoušejte si ho.“

Soudce O'Farrell zašeptal Greenbergovi: „To zvíře není chytré ani jako dobrý hlídací pes, i když umí trochu papouškovat lidský hlas. Já to vím.“

John Thomas řekl rozhořčeně: „Já jsem to slyšel, pane soudce. Vy jste prostě předpojatý!“

Soudce se chystal odpovědět, ale Betty ho utřásla: „Johnnie! Víš co jsem ti říkala... mluvit budu já.“

Greenberg toto přerušení ignoroval. „Byly už nějaké pokusy naučit se jeho jazyk?“

„Pane?“

„Hmm, jak je vidět, tak ne. A mohl sem být přivezen ještě než byl dost starý na to, aby mluvil... svým vlastním jazykem, samozřejmě. Ale nějaký mít musel; mezi xenology se pokládá za fakt, že centra řeči se nacházejí pouze v nervových systémech, které ji používají. Tím chci říci, že se nemohl lidskou řeč jako takovou naučit, byť třeba i špatně, jestliže jeho vlastní rasa nepoužívá orální komunikaci. Umí psát?“

„Jak by mohl, pane? Nemá ruce.“

„Mmm, pravda. No, dovolíme-li si tedy odvážný odhad s pomocí teoretických znalostí, tipoval bych relativní hodnotu na necelých 40. Xenologové zjistili, že vyspělé typy, rovnocenné lidem, mají vždy tři charakteristiky: centrum řeči, motoriku, a díky těmto dvěma také vedení záznamů. Takže můžeme předpokládat, že Lummoxova rasa byla jaksi opomenuta. Studoval jste něco z xenologie?“

„Ne mnoho, pane,“ připustil stydlivě John Thomas, „kromě knížek, které jsem našel v knihovně. Ale rád bych se specializoval na xenologii a exotickou biologii na vysoké škole.“

„Dobře děláte. Je to široce otevřené pole. Divil byste se, jak je těžké sehnat dostatek xenologů jenom pro Vesmírné oddělení. Ale důvod, proč jsem se ptal je tenhle: jak víte, Oddělení zasáhlo do případu kvůli němu.“ Greenberg udělal posunek směrem k Lummoxovi. „Byla tu možnost, že váš mazlíček by mohl patřit k rase, která má s námi právní dohodu. Jednou nebo dvakrát, ať to zní jakkoliv zvláště, byl cizinec, navštěvující naši planetu, pokládán za divoké zvíře, a to s... řekněme 'nešťastnými' následky.“ Greenberg se zamračil, když si vzpomněl na nesmírně skandální případ, kdy byl nalezen oficiální člen rodiny velvyslance z Lladoru, mrtvý a vycpaný v krámě s kuriozitami na Panenských ostrovech. „Ale takové nebezpečí zde nehrozí.“

„Řekl bych, že ne, pane. Lummox je... zkrátka, je prostě člen naší rodiny.“

„Přesně tak.“ Komisař se obrátil na soudce O'Farrella. „Mohu si s vámi na chvíli promluvit, pane soudce? V soukromí?“

„Samozřejmě, pane.“

Oba muži se vzdálili; Betty se připojila k Johnu Thomasovi. „Je to v suchu,“ zašeptala, „jestli se laskavě zdržíš dalších komentářů.“

„Co jsem provedl?“ zaprotestoval. „A co tě přivedlo k myšlence, že to bude pohoda?“

„Vždyť to je naprosto zřejmé. Líbíš se mu. Líbí se mu Lummox.“

„Nějak mi uniká, jak to za nás zaplatí přízemí v Bon Marché. Nebo ty poštovní schránky.“

„Prostě si zklidni hormony a dělej, co ti řeknu. Než to tady skončí, tak to za nás zaplatí oni. Uvidíš.“

O kousek dále říkal pan Greenberg soudci O'Farrellovi: „Pane soudce, z toho, co jsem se dozvěděl, se mi zdá, že by Oddělení vesmírných věcí mělo z celého případu odstoupit.“

„Prosím? Nějak vám nerozumím?“

„Dovolte mi to vysvětlit. Rád bych odložil slyšení o čtyřicet hodin, během nichž bych si nechal své závěry posoudit na Oddělení. Potom mohu odstoupit a přenechat věc v rukou místních úřadů. Tím myslím samozřejmě vás.“

Soudce O'Farrell sešpulil rty. „Nemám rád odklady na poslední chvíli, pane komisaři. Vždy mi připadalo neřer nařídít lidem, aby se sešli, s ohledem na jejich výdaje a osobní nepohodlí a potom jim říci, ať přijdou druhý den. Postrádá to onen nádech spravedlnosti.“

Greenberg se zachmuřil. „Pravda. Tak to zkusme zařídit nějak jinak. Z toho, co mi řekl mladý Stuart, si jsem jistý, že tento případ nevyžaduje zásah ze strany Federační xenistické policie, ačkoliv středem zájmu je zde mimozemšťan a tudíž legální důvod pro intervenci v případě potřeby. I když má naše Oddělení tu pravomoc, používá ji pouze v případech, kdy je nutné zabránit problémům s vládami jiných planet. Na Zemi jsou stovky tisíc mimozemských zvířat, máme tu dobře třicet tisíc nehumanoidních cizinců, ať už obyvatel nebo návštěvníků, podle úmluv s legálním statutem 'člověk', ačkoliv je naprosto zřejmé, že nejsou lidé. Vezmeme-li xenofobii jako takovou, a zejména pak při naší kulturní stagnaci... ne, tím jsem nijak nenarážel na Westville! Když vezmeme lidskou povahu jako takovou, tak v podstatě každý z těchto cizinců je potenciálním zdrojem problémů pro naše cizinecké vztahy.

Promiňte mi, že vám říkám, co už dávno víte, ale jsou to nezbytné základy. Oddělení nemůže pobíhat kolem a utírat nosy všem našim cizím návštěvníkům... ani těm, kteří nos mají. Na to nemáme lidi ani zaměření. Když se některý z nich dostane do problému, obvykle postačí poučit místní magistrát o našich smluvních závazcích s cizincovou domovskou planetou. Ve vzácných případech Oddělení zasahuje. Toto, dle mého soudu, není takový případ. Za prvé to vypadá, že náš přítel Lummox tu podle zákona figuruje jako 'zvíře'...“

„O tom byly nějaké pochybnosti?“ zeptal se soudce v úžasu.

„Mohly by být. To je důvod, proč jsem tady. Nicméně navzdory jeho omezené schopnosti mluvit, jeho ostatní omezení nám neumožňují ho zařadit na úroveň ras, které bychom mohli považovat za civilizované. Tím pádem je zvíře. Tím pádem má také pouze běžná práva zvířete podle lidského zákona. A tím pádem nemusí mít Oddělení o věc starost.“

„Aha. No, nikdo na něj nebude krutý, ne v mé soudní síni.“

„Jistě. Ale ještě z jednoho, zcela postačujícího důvodu nemusí mít Oddělení o věc zájem.

Předpokládejme, že toto stvoření je 'člověk' ve smyslu, který právo, zvyky a úmluva přisoudily tomuto slovu od dob, kdy jsme se poprvé dostali do kontaktu s Velkou rasou z Marsu. On jím není, ale řekněme, že je.“

„Ujednáno,“ souhlasil soudce O'Farrell.

„To jsme si domluvili. Nicméně by nemohl být objektem zájmu Oddělení, protože... pane soudce, znáte příběh Trail Blazer?“

„Zběžně, ze základní školy. Nejsem studentem vesmírného výzkumu. Naše vlastní Země je matoucí až až.“

„To nepochybně, není-liž pravda? Každopádně, Trail Blazer podnikl tři z prvních letů s přechodem do meziprostoru v době, kdy takové lety byly stejně bláhové jako cesta, o kterou se pokusil Kolumbus. Nevěděli, kam jdou, měli pouze mlhavé tušení, jak se dostat nazpět... vlastně ze své třetí cesty se Trail Blazer nikdy nevrátil.“

„Ano, ano. Vzpomínám si.“

„Celá věc je v tom, že mladý Stuart — nemůžu ho nazývat plným jménem, nějak mi to nezní dobře — Stuart mi řekl, že ten nemotorný tvoreček s tím přihlouplým úsměvem, je suvenýr z druhé výpravy Trail Blazeru. To je vše, co potřebuji vědět. Nemáme žádnou smlouvu s žádnou z planet, které navštívil, žádný obchod, žádné spojení jakéhokoliv druhu. Legálně vůbec neexistují. Tudíž jediná práva, která se na Lummoxe vztahují, jsou naše domácí práva. A tudíž Oddělení by nemělo zasahovat — a i kdyby ano, expert, jako třeba já, by byl zavázán soudit zcela podle domácích práv. K čemuž jste lépe kovaný než já.“

Soudce O'Farrell přisvědčil. „Tedy, nemám žádné námitky znovu se chopit soudní pravomoci. Půjdeme dovnitř?“

„Ještě okamžik. Navrhoval jsem odklad, protože tento případ má zvláštní charakter. Chtěl jsem se spojit s Oddělením, abych se ujistil o správnosti své teorie a zda jsem nepřehlédnul nějaký důležitý precedens nebo zákon. Ale chci se případu jednou provždy zříci, jestliže mě ujistíte o jedné věci.

Ten tvor... vyrozuměl jsem, že navzdory svému krotkému vzezření, se ukázal jako destruktivní, dokonce nebezpečný?“

O'Farrell přisvědčil. „Také jsem tomu tak rozuměl... samozřejmě neoficiálně.“

„Takže, vyskytl se požadavek, aby byl zlikvidován?“

„Mno,“ začal soudce pomalu, „opět neoficiálně, vím, že takový požadavek vznesen bude. Soukromě se mi doneslo, že velitel naší policie má v úmyslu vyzvat soud k likvidaci toho zvířete v zájmu uchování veřejné bezpečnosti. Také očekávám žádosti ze soukromých zdrojů.“

Pan Greenberg vypadal znepokojeně. „Až tak zlé to je? Nuže, pane soudce, jaké je vaše stanovisko? Jestliže budete předsedat u tohoto případu, necháte to zvíře utratit?“

Soudce O'Farrell odpověděl zotrta: „Pane, to je velmi nevhodná otázka.“

Greenberg zrudl. „Omlouvám se. Ale musím do toho nějak vniknout. Uvědomujete si, že to je druh zcela ojedinělý? Nehledě na to, co provedl nebo jak nebezpečný by mohl být (ačkoliv je mi proti srsti být přesvědčený o něčem takovém), každopádně jeho význam pro vědu je takový, že by měl být ušetřen. Nemohl byste mě ubezpečit, že ho nenecháte utratit?“

„Mladý muži, nutíte mne, abych předem rozhodl soudní případ, nebo přinejmenším jeho část. Váš přístup je krajně nevhodný.“

Velitel Dreiser si vybral tuto ošemetnou chvíli, aby se sem přihnál. „Pane soudce, všude jsem vás hledal. Bude se to slyšení konat nebo ne? Mám sedm lidí, kteří...“

O'Farrell ho přerušil: „Veliteli, toto je pan komisař Greenberg, pane komisaři, náš velitel Bezpečnosti.“

„Je mi potěšením, pane veliteli.“

„Máte se, pane komisaři? Pánové, co se týká toho slyšení. Rád bych věděl...“

„Veliteli,“ přerušil ho bryskně soudce, „prostě řekněte mému soudnímu sluhovi, ať udržuje věci v pohotovosti. A nyní nás nechte o samotě, jestli dovolíte.“

„Ale...“ Velitel zmlknul a vzdálil se, mumlaje si něco, na podrážděného policistu ještě celkem omluvitelného. O'Farrell se obrátil zpět ke Greenbergovi.

Komisař měl mezitím čas si připomenout, že by měl být prost všech osobních emocí. Nyní řekl jemně: „Beru zpět svou otázku, pane soudce. Neměl jsem v úmyslu dopustit se nepřístojnosti.“ Zašklebil se. „Za jiných okolností bych mohl zjistit, že jsem zadržen za pohrdání soudem, že?“

O'Farrell se odměřeně usmál. „To je možné.“

„Máte tu hezké vězení? Mám našetřeno přes sedm měsíců volna a nemám zhola žádnou příležitost si ho vybrat.“

„Neměl byste se přepracovávat, mladý muži. Já si vždycky najdu čas na ryby, ať mám práce kolik chci. Alláh neodečítá z vyměřeného času člověka hodiny strávené na rybách.“

„To je dobrá myšlenka. Ale pořád tu mám problém. Víte, že bych mohl trvat na odročení, zatímco se budu radit s Oddělením?“

„Ovšem. Možná byste i měl. Vaše rozhodnutí by nemělo být ovlivněno mými názory.“

„To ne. Ale souhlasím s vámi; z odkladů na poslední chvíli jsou jenom mrzutosti.“ Přemýšlel o tom, že probrat věc s Oddělením by v tomto podivném případě znamenalo konzultaci s panem Kiku... a už slyšel pana náměstka, jak dělá znechucené poznámky o „horlivosti“ a „zodpovědnosti“ a „pro všechno na světě, copak nikdo v tomhle blázinci nemůže udělat jednoduché rozhodnutí?“ Greenberg ho udělal. „Myslím, že pro Oddělení bude nejlepší pokračovat v intervenci. Já to tedy vezmu, alespoň na zahajovací přelíčení.“

O'Farrell se široce usmál. „Doufal jsem, že to uděláte. Těším se, až vás uslyším. Slyšel jsem, že vy džentlmeni z Oddělení vesmírných věcí používáte neobvyklé odvětví práva.“

„Opravdu? Doufám, že ne. Já hodlám zastupovat právo z Harvardu.“

„Harvard? Já mám také Harvard. Ještě pořád tak horuji pro Reinhardta?“

„Když jsem tam byl já, tak ano.“

„No jo, no jo, je ten svět malý. Tenhle případ tedy spolužákovi opravdu nepřeji. Bojím se, že to bude pěkně horká kaše.“

„Copak nejsou takové všechny? Tak dobře, pojďme zaš'ourat do úlu. Co kdybychom si sedli en banc. Pravděpodobně to budete muset zakončit.“

Vyrazili zpět k soudní budově. Velitel Dreiser, který kouřil o kousek dále, viděl, že na něj soudce O'Farrell zapomněl. Vydal se za nimi, ale potom si všiml, že Stuartovic kluk a Betty Sorensonová jsou ještě stále na druhé straně Lummoxovy klece. Měli hlavy u sebe a nevšimli si, že oba soudci už odcházejí. Dreiser k nim vyrazil.

„Hej! Už at' jsi uvnitř, Johnnie Stuarte! Už jsi tam měl být před dvaceti minutami.“

John vypadal překvapeně. „Ale já jsem myslel...“ začal, potom zjistil, že soudce a pan Greenberg už odešli. „Ach! Minutku, pane Dreisere... musím něco říci Lummoxovi.“

„Teď nemáš tomu zvířeti co říkat. Pojd' už.“

„Ale, pane...“

Pan Dreiser ho popadl za paži a odcházel pryč. A protože vážil téměř o sto liber více, Johnnie odcházel s ním. Betty rezolutně prohlásila: „Otče Dreisere! Co je tohle za způsob chování!“

„To bylo, doufám, z vaší strany všechno, mladá dámo,“ odpověděl Dreiser. Pokračoval směrem k soudní budově s Johnem Thomasem v sevření. Betty ztichla a následovala je. Napřed zvažovala podražení nohy policejnímu řediteli, ale nakonec se rozhodla, že radši ne.

John Thomas se podvolil nevyhnutelnému. Měl v úmyslu Lummoxovi na poslední chvíli ještě důrazně připomenout, aby byl potichu, zůstal na místě a nejedl ocelové mříže. Ale pan Dreiser by stejně neposlušal. Johnovi připadalo, že většina starších lidí na světě tráví většinu svého času neposlušáním.

Lummoxovi jejich odchod neunikl. Postavil se, vyplniv tak celou klec a hleděl za Johnem Thomasem a přemýšlel, co má dělat. Mříže zavržaly, jak se o ně opřel. Betty se podívala zpátky a řekla: „Lummoxi! Počkej tady! My se vrátíme.“

Lummox zůstal stát, zíral za nimi a přemýšlel o tom. Rozkaz od Betty nebyl ve skutečnosti žádným rozkazem. Nebo že by ano? Byly tu události z dřívějška, které se musely promyslet.

Nakonec si opět lehl.

IV.

VĚZENÍ ZA MŘÍŽEMI

KDYŽ soudce O'Farrell a Greenberg vstoupili do místnosti, soudní asistent zvolal: „Klid v soudní síni!“ Mumraj utichl a přítomní se snažili najít místa k sezení. Mladý muž v klobouku a ověšený různými přístroji vstoupil oběma mužům do cesty. „Vydržte!“ řekl a vyfotografoval je. „Ještě jeden... a usmějte se na nás, pane soudce, jako kdyby pan komisař právě řekl něco legračního.“

„Jednou to stačilo. A sundejte si ten klobouk.“ O'Farrell se kolem něho protlačil. Muž pokrčil rameny, ale klobouk si nesundal.

Soudní technik zvedl tvář, když se k němu přiblížili. Měl rudý, zpocený obličej a měl rozložené nářadí po celé soudní stolici. „Promiňte, pane soudce,“ řekl, „ještě okamžiček.“ Naklonil se k mikrofonu a řekl: „Zkouška... jedna, dvě, tři, čtyři... Cincinnati... šedesát šest.“ Narovnal se. „Už jsem se s tím za dnešek navztekal.“

„Měl jste to zkontrolovat dřív.“

„Tak mi, soudce, pomozte, jestli dokážete sehnat někoho... no nic. Já jsem to zkontroloval, šlapalo to jako hodinky. Potom, když jsem to deset minut před desátou zapnul, nějaký tranzistor vysadil a byla to nekonečná fuška jenom na tu závalu přijít.“

„Dobrá,“ řekl O'Farrell nevrle, rozčilený, že se to muselo stát před takovým důstojným návštěvníkem. „Vyklid'te soudní stolici od těch vašich instrumentů, ano?“

Greenberg rychle řekl: „Jestli by vám to nevadilo, já ji nebudu potřebovat. Sesedneme se u jednoho velkého stolu, něco na principu vojenského soudu. Zjistil jsem, že se tím ledacos urychlí.“

O'Farrell vypadal nešťastně. „Já jsem u tohoto soudu vždy dodržoval staré formality. Považuji to za vhodné.“

„Velmi chvályhodné. Řekl bych, že ti z nás, kteří musí soudit případy kdykoliv a kdekoliv, získávají nesmazatelné návyky. Ale s tím se nedá nic dělat. Vezměte třeba takové Minatary. Řekněme, že byste souhlasil, bez jakýchkoliv urážek, s přizpůsobením se jejich zvyklostem ohledně soudnictví. Podle jejich názoru nestojí soudce za zlámanou grešlí, pakliže nepodstoupí očistnou kúru předtím, než vstoupí do soudní sféry... potom tam musí stát bez jídla nebo pití, dokud neudělá rozhodnutí. Upřímně řečeno, já bych to asi dělat nemohl. A vy?“

Soudce O'Farrell se cítil dotčen, že tento nenucený mladík vyvozuje, že by mohla být souvislost mezi uhlazenými postupy jeho soudního dvora a takovými pohanskými praktikami. Jen nerad si připomněl tři balíčky pšeničných toastů ozdobených klobáskou a vajíčky, se kterými začínal dnešní den. „Hmm... 'jiný kraj, jiný mrav',“ řekl s nechutí.

„Přesně tak. A děkuji za vyhovění.“ Greenberg pokynul pomocníkovi a pak spolu začali přisouvat stoly svědků k sobě a vytvořili jeden velký stůl, dříve než stačil O'Farrell objasnit, že citoval to staré přísloví proto, aby ho vyvrátil. Zakrátko bylo asi patnáct lidí posazeno kolem složeného stolu a Greenberg poslal pomocníka pro popelníky. Obrátil se na technika, který byl právě u kontrolního panelu, sluchátka na uších a dřepěl nad svými nástroji v nemotorné pozici všech elektrotechniků. „Tak už vám aparatura funguje?“

Technik stiskl palec a ukazováček k sobě. „Šlape.“

„Výtečně. Zahajuji soudní řízení.“

Technik promluvil do svého mikrofonu a ohlásil čas, den, místo, povahu a složení soudu a jméno i titul zvláštního předsedy tribunálu. Jako poslední a s chybou ve výslovnosti četl křestní jméno Sergeje Greenberga. Greenberg ho neopravoval. Vstoupil soudní asistent, ruce plné popelníků a nedbale zadeklamoval: „Slyšte! Slyšte! Necht' všichni, kteříž mají záležitosti své u tohoto soudu, se shromáždí ku sobě a...“

„Dobře, dobře,“ přerušil ho Greenberg. „Každopádně díky. Tento soud bude nyní zasedat k zahajovacímu slyšení v jakémkoliv a všech záležitostech týkajících se událostí minulého pondělí, spjatých s mimozemským tvorem sídlícím v okolí a známým jako 'Lummox'. Mám na mysli tu velkou potvoru v kleci venku před budovou. Pane asistente, běžte ho, prosím, vyfotografovat a založte snímek do zprávy.“

„Hned, Vaše Ctihodnosti.“

„Soud si přeje oznámit, že toto slyšení může kdykoliv dojít ke konečnému rozhodnutí na základě jakéhokoliv nebo všech předmětů diskuze, jestliže tak oznámí soud, a tak se stát předmětem námitek a rozsouzení zároveň. Jinými slovy, nenechávejte si nic pro sebe, tohle může být váš jediný den u soudu. Ach ano... soud přijme petice týkající se toho mimozemšťana, a stejně tak vyslechne svědectví.“

„Dotaz, Vaše Ctihodnosti.“

„Ano?“

„Chtěl bych dát soudu na vědomí, že ani já, ani můj klient nemáme žádných námitek, jestliže vše, čeho se nyní účastníme, je pouze předběžný výslech. Ale vrátíme se k přijatým opatřením, jestliže se dostaneme k závěrečnému slyšení?“

„Tento soud, svolaný Federací a jednající v souladu s osou zákona nazvanou zkráceně 'Zásady civilizace' a sestávající se z dohod, smluv, precedensů et cetera, mezi dvěma nebo více planetami Federace nebo jinými civilizacemi, s nimiž mají členské planety Federace diplomatické styky, není vázaný na místní zvyklosti. Je cílem tohoto soudu dobrat se pravdy a na jejím základě zaujmout stanovisko... stanovisko v souladu se zákonem. Soud nebude šlapat po místních zákonech a zvycích, pouze v případech, kdy budou v zásadním rozporu s obecným právem. Ale tam, kde mají místní zvyky téměř rituální podobu, bude tento soud ignorovat formality a věnovat se své práci. Rozuměl jste mi?“

„Ehm, myslím, že ano. Využiji právo výjimky později.“

Malý muž ve středních letech, který mluvil, vypadal zahanbeně.

„Kdokoliv může kdykoliv vznést námitku a být vyslyšen. Také se můžete odvolat proti mému rozhodnutí. Nicméně...“ Greenberg se bodře zašklebil, „...pochybuji, že vám to bude co platné. Až doposud jsem měl poměrně štěstí v uplatňování mých rozhodnutí v plném rozsahu a bez výjimek.“

„Neměl jsem v úmyslu naznačit,“ odpověděl muž škrobeně, „že soud není řádně...“

„Jistě, jistě! Tak se do toho pusťme.“ Greenberg vzal složku papírů. „Zde je civilní žaloba. 'Obchodní společnost Bon Marché versus 'Lummox', John Thomas Stuart XI...“ („To jméno mě stále znervózňuje,“ poznamenal stranou k soudci O'Farrellovi) „...Marie Brandley — Stuartová, et al., a ještě jedna podobná za Všeobecnou západní pojišťovací společnost, pojišťovatele Bon Marché. Tady je další, stejní obžalovaní, vznesená panem K. Item a jeho pojišťovnou, hmm, Nový svět, s.r.o., a jedna od města Westvillu, opět stejní obžalovaní... a ještě jedna vznesená paní Isabelou Donahuovou. Také nějaké kriminální záležitosti... jedna za přechovávání nebezpečného zvířete, další za zločinné přechovávání téhož, další za nedbalost a ještě jedna za vyvolávání veřejných nepokojů.“

John Thomas postupně bledl. Greenberg na něho pohlédl a řekl: „Moc toho, hochu, nevynechali, že? Hlavu vzhůru... obviněný muž vždycky jí bohatou snídani.“ John Thomas vyloudil na tváři chabý úsměv. Betty nahmatala pod stolem jeho koleno a poklepala mu na něj.

Ve složce byl ještě další papír. Greenberg ho zamíchal mezi ostatní, aniž by ho přečetl do záznamu. Byla to petice podepsaná velitelem Bezpečnosti za město Westville žádající soud o nařízení k destrukci nebezpečného zvířete známého jako „Lummo“ a nadále tak označovaného, atd. Místo toho Greenberg vzhledl a otázel se: „A nyní, kdo je kdo? Vy, pane?“

Označený muž byl právník, který se vyptával na metody tohoto soudu. Představil se jako Alfred Schneider a prohlásil, že zastupuje zároveň Západní všeobecnou a Bon Marché. „Tento džentlmen vedle mne je pan deGrasse, manažer dotyčného obchodního domu.“

„Dobře. Další prosím.“ Greenberg zařídil, aby byli všichni zainteresovaní přítomní, i se svými advokáty. Seznam zahrnoval kromě jeho samého, soudce O'Farrella, Johna Thomase, Betty a velitele Dreisera ještě následující: paní Donahuová a její právník pan Beanfield, pánové Schneider a deGrasse za Bon Marché, pan Lombard, městský právník Westvillu, advokát za pojišťovnu pana Ita a syn pana Ita (zastupující svého otce), strážníci Karnes a Mendoza (svědkové) a matka Johna Thomase s rodinným právníkem Stuartových, panem Postlem.

Greenberg řekl Postlovi: „Předpokládám, že zastupujete také pana Stuarta.“

Betty ho přerušila: „Proboha, ne! Já zastupuji Johnieho.“

Greenberg pozvedl obočí: „Právě jsem se chtěl zeptat, co tady děláte. Ehm, jste advokát?“

„No... jsem jeho obhájce.“

O'Farrell se naklonil a zašeptal: „To je neslýchané, pane komisaři. Samozřejmě, že není právník. Já to dítě znám. Mám ji docela rád... ale upřímně, nemyslím, že by byla příliš bystrá.“ Potom přísně dodal: „Betty, tady nemáš co dělat. Běž pryč a přestaň ze sebe dělat blázna.“

„Tak podívejte se, pane soudce...“

„Okamžik, mladá dámo,“ vložil se do toho Greenberg. „Máte nějakou kvalifikaci vystupovat jako obhájce pana Stuarta?“

„To vsuktu mám. Já jsem obhájce, kterého chce.“

„Mmm, velmi pádný důvod. Ačkoliv možná nepostačující.“ Obrátil se k Johnu Thomasovi: „Je to tak?“

„Ehm, ano, pane.“

Soudce O'Farrell zašeptal: „Nedělejte to! Obrátí se to celé proti vám.“

Greenberg šeptem odpověděl: „To je to, čeho se bojím.“ Zamračil se a potom se zeptal pana Postla: „Jste připraven zastupovat jak matku, tak i syna?“

„Ano.“

„Ne!“ protestovala Betty.

„Jakže? Nebyly by zájmy pana Stuarta lépe hájeny v rukou advokáta než ve vašich? Ne, neodpovídejte, chci, aby odpověděl pan Stuart.“

John Thomas zrudl a podařilo se mu zamumlat: „Já ho nechci.“

„Proč?“

John Thomas vypadal zatvrzele. Betty řekla pohrdavě: „Protože jeho matka nemá Lummo ráda, proto. A...“

„To není pravda!“ vpadla jí do řeči ostře paní Stuartová.

„Je to pravda... a ta stará vykopávka Postle v tom jede s ní. Chtějí se Lummo zbavit, oba dva!“

O'Farrell si odkašlal do kapesníku. Postle zrudl. Greenberg řekl ledově: „Mladá dámo, teď se postavíte a omluvíte se panu Postlovi.“

Betty se podívala na komisaře, sklopila oči a postavila se. Pokorně řekla: „Pane Postle, je mi líto, že jste vykopávka. Chci říci, je mi líto, že jsem řekla, že jste vykopávka.“

„Sedněte si,“ řekl Greenberg vážně. „A příště dbejte na své způsoby. Pane Stuarte, nikdo není povinen přijmout obhájce, kterého si sám nevybral. Ale vy mne stavíte před dilema. Legálně jste nezletilé dítě a vybral jste si za svého obhájce jiné nezletilé dítě. To nebude v záznamu působit dobře.“ Zamnul si bradu. „Není možné, že vy... nebo váš obhájce... nebo oba dva... byste se pokoušeli o neplatné soudní přelíčení?“

„Oh, to ne, pane.“ Betty vypadala přesvědčivě upřímně. Byla to možnost, se kterou počítala, ale nezmínila se o ní Johniemu.

„Hmm...“

„Vaše Ctihodnosti...“

„Ano, pane Lombarde?“

„To je naprosto neuvěřitelné. To děvče tu nemá co dělat. Není členem tribunálu a je nabíledni, že nemůže vystupovat jako advokát. Nerad se nacházím v pozici, kdy radím soudu, co má dělat, ale zcela evidentně se zde nabízí možnost ji prostě z tribunálu vykázat a jmenovat způsobilého obhájce. Mohu upozornit, že veřejný obhájce je přítomen a připraven?“

„Upozornit můžete. Je to vše, pane městský advokáte?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Rád bych vám těž sdělil, že soud shledává nechutným, abyste soudu radil, co má dělat. Už to znovu neuděláte.“

„Éé... ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Tento soud bude dělat své vlastní chyby svým vlastním způsobem. Za okolností, za kterých je tento soud svolán, není nezbytné, aby měl obhájce formální kvalifikaci... podle vašich slov, aby 'byl členem tribunálu', právníkem s licenci. Zdá-li se vám toto opatření neobvyklé, dovoluji vám vás ujistit o tom, že zákonodávní kněží u Deflaioů to považují za mnohem více ohromující. Ale je to jediné pravidlo, které lze použít všude. Nicméně vám děkuji za doporučení. Mohl by se veřejný obhájce postavit?“

„Tady, Vaše Ctihodnosti. Cyrus Andrews.“

„Děkuji vám. Jste připraven jednat?“

„Ano. Budu ale potřebovat přerušení soudu, abych se poradil se svým nadřízeným.“

„Přirozeně. Tak, pane Stuarde. Má soud jmenovat pana Andrewse vaším obhájcem? Nebo spoluobhájcem?“

„Ne!“ opět odpověděla Betty.

„Svou otázku jsem adresoval panu Stuartovi, slečno Sorensonová. Nuže?“

John Thomas rychle pohlédl na Betty. „Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Proč ne?“

„Já to zodpovím,“ vložila se do toho Betty. „Mluvím rychleji než on, proto jsem jeho obhájce. Nechceme pana Andrewse, protože městský advokát je proti nám v jedné z těch přihlouplých věcí, co mají proti Lummoxi... a městský advokát a veřejný obhájce jsou soudní partneři, když spolu zrovna nebojují v předstíraných bitvách u soudu!“

Greenberg se obrátil k Andrewsovi. „Je to tak, pane?“

„Ovšem, že jsme soudní partneři, Vaše Ctihodnosti. Jistě chápete, že v městě této velikosti...“

„Jistě, chápu. Také chápu námitku slečny Sorensonové. Děkuji, pane Andrews. Posad'te se.“

„Pane Greenbergu?“

„Co je to tentokrát, mladá dámo?“

„Můžu vám z toho zádrhele kus odebrat. Víte, měla jsem takové tušení, že nějaký všetečka se bude pokoušet mě z toho vystrnadit. Takže jsme to zařídili s předstihem. Jsem spolumajitel.“

„Spolumajitel?“

„Lummoxe. Vidíte?“ Vyndala z kabelky papír a nabídla ho k prohlédnutí. „Potvrzení o prodeji, vše legální a v pořádku. Nebo by alespoň mělo být, opsala jsem to z knihy.“

Greenberg to prohlížel. „Formulář vypadá v pořádku. Datum je včerejší... což by vás činilo dobrovolně zodpovědnou v rozsahu vašeho zájmu, z civilního hlediska. Netýkalo by se to dřívějších kriminálních záležitostí.“

„Ale, pff. Žádné kriminální záležitosti se nepřiřadily.“

„To zbývá vyřešit. A neříkejte 'pff', není to právní termín. Otázkou je, zda podepsaný může prodávat předmět svého zájmu. Komu patří Lummoxi?“

„No přece Johnniemu! Bylo to ve vůli jeho otce.“

„Ano? Tak je to domluveno, pane Postle?“

Pan Postle šeptal s paní Stuartovou a potom odpověděl: „Přesně tak, Vaše Ctihodnosti. Toto stvoření nazývané 'Lummoxi' je vlastnictvím Johna Thomase Stuarta, nezletilého dítěte. Zájem paní Stuartové je přes jejího syna.“

„Dobře.“ Greenberg podal potvrzení o prodeji soudnímu úředníkovi. „Přečtete to do záznamu.“

Betty se opřela. „Tak dobře, Vaše Ctihodnosti... jmenujte koho chcete. Hlavně, když se budu moci k věci vyjádřit.“

Greenberg vzdychnul. „Byl by v tom nějaký rozdíl, kdybych to udělal?“

„Ne velký, řekla bych.“

„Nechme tedy zaznamenat, že vy dva, ač řádně varováni a instruováni, trváte na tom, vystupovat jako vlastní obhajoba. Soud s lítostí přijímá břemeno obrany vašich práv a poradce ve věcech zákona.“

„Ach, nebud'te z toho špatný, pane Greenbergu. Máte naši plnou důvěru.“

„Byl bych raději, kdyby ne,“ řekl stroze. „Ale pohněme se dále. Ten pán tam na konci... kdo jste?“

„Já, pane soudce? Já jsem místní zpravodaj Galaktického tisku. Někáký Hovey.“

„Opravdu? Soudní úředník dodá pro tisk přepis přeličení. Já budu k dispozici pro běžné interview později, bude-li mít někdo zájem. Nicméně, prosím, žádné mé fotky s tím tvorem Lummoxem. Jsou tu ještě nějakí další pánové od tisku?“

Postavili se další dva. „Soudní asistent vám přistaví židle hned za přepážku.“

„Ano, pane soudce. Ale nejprve...“

„Za přepážku, prosím.“ Greenberg se rozhlédl. „Myslím, že to je vše... ne, ten pán tam vzadu. Vaše jméno, pane?“

Označený muž se postavil. Byl oblečen do formálního saka a šedých proužkovaných šortek, a vystupoval se sebevědomou důstojností. „Budiž soudu k vůli, mé jméno, pane, je T. Omar Esklund, doktor filozofie.“

„Soudu to není k vůli ani k nevůli, doktore. Jste zúčastněný v některé z těch věcí?“

„To jsem, pane. Vystupuji zde jako amicus curiae, přítel soudu.“

Greenberg se zamračil. „Tento soud trvá na tom, že své přátele si bude vybírat sám. Sdělte nám důvod své přítomnosti, doktore.“

„Pane, jestli dovolíte. Jsem státní výkonný zástupce Ligy za udržení lidské Země.“ Greenberg potlačil zívnutí, ale Esklund si toho nevšiml, protože se díval dolů a vyndal mohutný rukopis. „Jak je dobře známo, od počátku té bohapusté praxe vesmírného cestování, naše rodná Země, dána nám božským řádem, byla neustále více zaplňována tvory... spíše 'bestiemi' dovolte mi říci... pochybného původu. Zhoubné následky tohoto nečistého cestování jsou patrné na každém...“

„Doktore Esklunde!“

„Pane?“

„Jaká je vaše věc u tohoto soudu? Jste zúčastněný v některém z těch případů?“

„Tedy, ne tak zcela, Vaše Ctihodnosti. V širším smyslu jsem advokátem celého lidstva. Společnost, již mám tu čest...“

„Máte vůbec něco? Petici, třeba?“

„Ano,“ odpověděl Esklund vzdorovitě, „mám petici.“

„Tak ji ukažte.“

Esklund zalistoval mezi svými papíry, jeden vytáhl; byl poslán Greenbergovi, který se na něj nepodíval. „Nyní stručně, pro záznam, oznamte povahu vaší petice. Mluvte zřetelně a směrem k nejbližšímu mikrofonu.“

„Tedy... budiž soudu k vůli: společnost, jejíž mám tu čest býti zástupcem... liga, mohu-li tak říci, objímající celé lidstvo, prosí... kdeže, požaduje, aby tato nepozemská stvůra, která již beztak zpustošila tuto čestnou společnost, byla zničena. Takovéto zničení je posvěcené a, ano, řízené těmi posvátnými...“

„To je vaše petice? Chcete, aby tento soud nařídil destrukci mimozemšťana známého jako Lummox?“

„Ano, ale co více, mám zde pečlivou dokumentaci argumentů... nezodpověditelných argumentů, mohu-li tak říci, o...“

„Jenom okamžik. To slovo 'požaduje', které jste použil, vyskytuje se ve vaší petici?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti, to vyšlo z mého srdce, z plnosti...“

„Vaše srdce vám právě pomohlo k pohrdání soudem a k jeho neuposlechnutí. Přejete si své prohlášení přeformulovat?“

Esklund zíral a potom řekl s nechutí: „Beru to slovo zpět. Neměl jsem v úmyslu odporovat soudu.“

„Velmi dobře. Petice se přijímá, úředník ji zanesení do záznamu. Rozhodnutí později. Teď, co se týče té

řeči, co jste si přál mít: podle velikosti vašeho rukopisu usuzuji, že budete potřebovat asi tak dvě hodiny?“

„Věřím, že to by bylo dostačující, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Esklund, poněkud upokojen.

„Dobře. Asistente!“

„Vaše Ctihodnosti?“

„Můžete někde vyhrabat krabici od mýdla?“

„Eh? Myslím, že ano, pane.“

„Výtečně. Postavte ji venku na trávník. Doktore Esklunde, všichni z nás milujeme řečnění... takže si to užijte. Ta krabice od mýdla je další dvě hodiny pouze vaše.“

Doktor Esklund chytil barvu rozkvetlého vlčího máku. „Ještě o nás uslyšíte!“

„Bezpochyby.“

„My známe týpky jako vy! Zrádci lidstva. Odpadlíci! Paktující se s...“

„Vyved'te ho.“

Pomocník, zeširoka se šklebící, tak učinil. Jeden z reportérů je následoval ven. Greenberg řekl klidně: „Vypadá, že jsme se prokousali až k tomu podstatnému. Máme před sebou několik záležitostí, ale mají společný stejný souhrn faktů. Pakliže nebudou námitky, vyslechneme svědectví všech případů dohromady a potom je rozebereme jeden po druhém. Námitka?“

Právníci se na sebe podívali. Nakonec advokát pana Ita řekl: „Vaše Ctihodnosti, zdálo by se mi spravedlivější věnovat se jim jednomu po druhém.“

„Možná. Ale když to tak uděláme, budeme tu do Vánoc. Nesnáším svolávat tolik zaneprázdněných lidí opakovaně kvůli jedné a té samé věci. Ale oddělený proces je samozřejmě vaší výsadou... mějte na paměti, že prohrajete-li, váš klient bude muset hradit přidanou částku sám.“

Syn pana Ita zatahal právníka za rukáv a něco mu pošeptal. Právník přikývl a řekl: „Přidáme se ke společnému slyšení.“

„Výborně. Další námitka?“ Nebyla žádná. Greenberg se otočil k O'Farrellovi. „Pane soudce, je tato místnost vybavena měřiči pravdy?“

„No, ano, je. Sotva je kdy používám.“

„Já je mám rád.“ Otočil se k ostatním. „Měřiče pravdy budou zavěšeny. Nikdo není povinen ho používat, ale každý, kdo se rozhodne ho nepoužít, bude zavázán přísahou. Tento soud, jak je jeho výsadou, to právně zaznamená a bude z toho vycházet, rozhodne-li se někdo měřič pravdy odmítnout.“

John Thomas zašeptal Betty: „Tak se drž, Drsoňku.“

Šeptem odpověděla: „Budu, Chytrolínku! Ty taky.“

Soudce O'Farrell řekl Greenbergovi: „Bude to chvíli trvat, než je dáme dohromady. Neuděláme si pauzu na oběd?“

„Ach ano, oběd. Věnujte mi všichni pozornost... tento soud se nebude rozcházet na oběd. Požádám pomocníka, aby od vás převzal objednávky na kávu, sendviče nebo cokoliv budete chtít, než technik připraví měřiče. Budeme jíst tady u stolu. A mezitím...“ Greenberg zašátral pro cigarety. „...nemáte někdo sirky?“

Venku na trávníku, když řešil složitou otázku Bettiny oprávněnosti zadávat příkazy, došel Lummo x k závěru, že by mohla mít zvláštní status. Každý z Johnů Thomasů mu do života uvedl osobu obdobnou Betty. Každý z nich trval na tom, že té osobě musí být na požádání splněn každý rozmar. Tenhle John Thomas už ten proces započal s Betty; tím pádem by bylo lepší dělat to, co chce dříve, než z toho začnou být potíže. Lehl si a šel spát, nechávaje své hlídací oko na stráž.

Spal neklidně, rušen mučivou vůní oceli. Po nějaké době se vzbudil a za skřípění klece se protáhl. Zdálo se mu, že John Thomas je pryč zbytečně dlouho. A už vůbec se mu nelíbil způsob, jakým ten muž odvedl Johna Thomase pryč... ne, ani trochu se mu nelíbil. Rád by věděl, co má dělat, jestli vůbec něco? Co by řekl John Thomas, kdyby tu byl?

Ten problém byl příliš složitý. Lehl si a ochutnal mříže své klece. Zdržel se jejich požírání, zkusil je jen tak pro chuť. Trošku skřípavé, usoudil, ale dobré.

Uvnitř dokončil velitel Dreiser svou výpověď a byl následován Karnesem a Mendozou. Nevystaly žádné argumenty a měřiče pravdy zůstaly v klidu. Pan deGrasse neustále trval na doplnění některých částí výpovědi. Právník pana Ita odsouhlasil, že pan Ito na Lummoxe vystřelil; synovi pana Ita bylo povoleno popsat okolnosti a ukázat fotografie. Zbývala pouze výpověď paní Donahuové k ucelení příběhu dne L.

Greenberg oslovil jejího právníka: „Pane Beanfield, chcete vašeho klienta vyslechnout nebo má soud pokračovat?“

„Jen pokračujte, Vaše Ctihodnosti. Když tak položím jednu dvě otázky.“

„Na to máte právo. Paní Donahuová, řekněte nám, co se stalo.“

„To rozhodně udělám. Vaše Ctihodnosti, přátelé, ctění návštěvníci, jakkoliv nejsem navyklá mluvení na veřejnosti, věřím, nicméně, na svou čest, že budu...“

„To nemusíte, paní Donahuová. Jenom fakta. Odpoledne minulého pondělí.“

„Vždyť jsem se k tomu dostávala!“

„Výborně, pokračujte tedy. Zkuste to stručně.“

Odfrkla si. „Dobrá! Lehla jsem si, snažila jsem se urvat pár minut odpočinku... mám tolik zodpovědností, kluby, charitativní komise a spoustu dalších věcí...“

Greenberg sledoval měřič pravdy nad její hlavou. Ručička sebou neklidně vrtěla, ale nedosáhla do červené stupnice tak daleko, aby aktivovala varovný bzučák. Usoudil, že to nestojí za to ji upozorňovat.

„... když náhle jsem byla zachválena nevýslovnou hrůzou.“

Ručička se vyhoupla hluboko do červena, zsvítilo rudé světlo a bzučák vydal hlasitý, nepříjemný zvuk. Někdo se začal pochechtávat. Greenberg řekl rychle: „Klid v soudní síni. Asistent má pokyn vyvést jakéhokoli diváka, který by vyrušoval.“

Paní Donahuová sebou trhla, když zazněl bzučák. Pan Beanfield, vypadaje navztekane, se dotkl jejího rukávu a řekl: „To nevadí, milá paní. Prostě řekněte soudu o hluku, který jste zaslechla, co jste viděla a co jste udělala.“

„Usměřňuje svědkyni,“ namítla Betty.

„To nevadí,“ řekl Greenberg. „Někdo to musí udělat.“

„Ale...“

„Námítka zamítnuta. Svědkyně bude pokračovat.“

„Dobře! Ehm... tedy, slyšela jsem ten hluk a říkala jsem si, co to pro všechno na světě může být. Vyhlédla jsem ven a tam byla ta ohromná vzteklá bestie, zběsile pobíhající sem a tam a...“

Bzučák se znovu ozval; na tucet diváků se zasmálo. Paní Donahuová řekla rozzlobeně: „Mohl by někdo tu hloupou věc vypnout? Jak můžete od někoho očekávat výpověď, když ten krám nedá pokoj, to je nad moje chápání.“

„Klid!“ zvolal Greenberg. „Jestliže bude rozruch pokračovat, shledá soud nezbytným někoho zadržet pro nerespektování soudu.“ Pokračoval k paní Donahuové: „Když jednou svědek souhlasil s použitím měřiče pravdy, rozhodnutí už nemůže být změněno. Ale údaje, které díky němu získáme jsou pouze rámcové; soud jimi není nijak vázán. Pokračujte.“

„No, to tedy doufám. Nikdy v životě jsem nelhala.“ Bzučák zůstal zticha. Greenberg usoudil, že tomu musí věřit. „Chci říci,“ dodal, „že tento soud se rozhoduje sám. Nenechá to za sebe dělat stroj.“

„Můj otec vždycky říkal, že vynálezy jako tento jsou výplody ďábla. Říkal, že čestný obchodník se nemusí...“

„Prosím, paní Donahuová.“

Pan Beanfield jí něco šeptal. Paní Donahuová pokračovala klidněji: „Takže, byla tam ta věc, to ohromné zvíře, co ho chová ten kluk od vedle. Požíralo moje růžové keře.“

„A co jste udělala vy?“

„Nevěděla jsem, co mám dělat. Popadla jsem první věc, co byla po ruce... smeták to byl... a vyběhla jsem ze dveří. Ta potvora se na mě vyřítla a...“

BZZZZZZ!

„Máme to vzít ještě jednou, paní Donahuová?“

„Ehm... každopádně, běžela jsem k němu a začala jsem ho mlátit po hlavě. Chňaplo po mně. Ty jeho ohromné zuby...“

Bzzzzzz!

„Pak se stalo co, paní Donahuová?“

„No, stáhla se, ta zbabělá věc a utekla pryč z mého pozemku. Nevím, kam běžela potom. Ale mně tam byla má milovaná zahrádka, úplně zruinovaná.“ Ručička se zachvěla, ale bzučák nezazněl.

Greenberg se obrátil k právníkovi: „Pane Beanfield, přezkoumal jste škody na zahradě paní Donahuové?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Sdělit byste nám rozsah škody?“ Pan Beanfield usoudil, že radši ztratí klienta, než aby byl odbzučen u veřejného soudu tou zatracenou hračkou. „Bylo snědno pět keříků, Vaše Ctihodnosti, celé nebo částečně. Byla drobná škoda na trávniku a dále díra v ozdobném plotě.“

„Finanční újma?“

Pan Beanfield řekl opatrně: „Částka, které se domáháme, je před vámi, Vaše Ctihodnosti.“

„To není odpověď, pane Beanfield.“ Pan Beanfield se v duchu zachvěl a vyškrtнул paní Donahuovou ze seznamu svých platících zákazníků. „Asi kolem několika set, Vaše Ctihodnosti, co se týče majetkového poškození. Ale soud by měl také přihlídnout ke způsobeným nesnázím a osobnímu nepohodlí a k psychické újmě.“

„To je nesmyslné! Mé cenné růže.“

Ručička poskočila nahoru a zpátky příliš rychle, než aby spustila bzučák. Greenberg řekl unaveně: „Jak cenné, paní Donahuová?“

Její právník se rychle vložil do věci. „Ty růže byly hned vedle dobře známých soutěžních květin paní Donahuové. Její odvážný zákrok, mohu s potěšením říci, zachránil ty cennější keře.“

„Chcete ještě něco dodat?“

„Myslím, že ne. Mám fotografie, označené a ověřené, k vaší dispozici.“

„Výborně.“

Paní Donahuová zírala na svého právníka. „Tak! Já mám ještě co dodat. Je tu jedna věc, na které trvám, rozhodně trvám, a to, aby ta nebezpečná, krvežíznivá bestie byla zničena!“

Greenberg se podíval na Beanfielda. „Je to formální žádost, pane poradce? Nebo ji máme považovat za řečnickou?“

Beanfield vypadal nespokojeně. „Máme takovou petici, Vaše Ctihodnosti.“

„Soud ji přijme.“

Betty se do toho vložila. „Hej, počkejte! Všechno, co Lumek udělal bylo, že sežral pár jejích olezlých starých...“

„Později, slečno Sorensonová.“

„Ale...“

„Později, prosím. Dostanete příležitost. Soud je nyní názoru, že má všechny vhodné údaje. Má někdo nějaká nová fakta, která může prokázat, nebo přeje si někdo dále vyzpovídat některého ze svědků? Nebo přivést dalšího svědka?“

„My,“ řekla najednou Betty.

„Vy co?“

„My si přejeme předvolat nového svědka.“

„Výborně. Máte ho tady?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Hned venku. Lummoxe.“

Greenberg vypadal zamyšleně. „Porozuměl jsem správně, že navrhujete, aby, ehm, Lummox mluvil na svou vlastní obhajobu?“

„Proč ne? Mluvit umí.“

Jeden z reportérů se náhle otočil ke svému kolegovi a něco mu pošeptal, a potom vyběhl z místnosti. Greenberg si kousal ret. „To vím,“ připustil. „Pár slov jsem s ním sám prohodil. Ale schopnost mluvit z něj sama o sobě ještě nedělá způsobilého svědka. Dítě se může naučit mluvit, po určitém úsilí, než mu je rok, ale pouze vzácně je dítě v raném věku... řekněme mladší pěti let... shledáno způsobilým ke svědectví. Soud přijímá právní vyhlášku, že příslušníci nelidských ras... nelidských z biologického hlediska... mohou svědčit. Ale nebylo nijak prokázáno, že tento konkrétní mimozemšťan způsobilý je.“

John Thomas zašeptal znepokojeně Betty: „To ti úplně přeskočilo? Nikdo nemůže odhadnout, co by Lummox mohl říci.“

„Kuš!“ Opět se věnovala panu Greenbergovi. „Podívejte se, pane komisaři, řekl jste pěknou spoustu věcí, ale co vlastně znamenají? Chystáte se vynést rozsudek nad Lumkem... a ani se neobtěžujete položit mu třeba jen jedinou otázku. Říkáte, že není schopen podat způsobilé svědectví. Tedy, viděla jsem tu jiné, kteří to také příliš nezvládali. Vsadím se, že zavěsíte-li Lumkovi nad hlavu měřič pravdy, tak nezabzučí. Samozřejmě, udělal věci, které neměl. Snědl nějaké staré seschlé růže a snědl kapusty pana Ita. Co je na tom strašného? Když jste byl dítě, sebral jste někdy nějaké cukroví, když jste myslel, že se nikdo nekouká?“

Zhluboka se nadechla. „Řekněme, že když jste sebral to cukroví, praštil vás někdo přes obličej smetákem? Nebo na vás střílel ze zbraně? Nebál byste se? Neutíkal byste? Lumek je přátelský. Každý z okolí to ví... nebo alespoň jestli to neví, tak je hloupější a nezodpovědnější než on. Ale pokusil se s ním někdo dohodnout? To ne! Byli na něj suroví a stříleli po něm z pušky a vystrašili ho k smrti a naháněli ho, až skočil z mostu. Říkáte, že Lummox je nezpůsobilý. Kdože je nezpůsobilý? Všichni ti lidé, kteří na něho byli zlí? Nebo Lummox? Ted' ho chtějí zabít. Kdyby malý kluk ukradl kousek cukroví, předpokládám, že by mu usekli hlavu, jen tak pro jistotu, aby to neudělal znovu. Copak někomu přeskočilo? Co je to za frašku?“

Přestala, se slzami tekoucími jí po tvářích. Bylo to umění, které bývalo užitečné na školních divadelních vystoupeních. Ke svému překvapení zjistila, že tyto slzy jsou pravé.

„Už jste skončila?“ zeptal se Greenberg.

„Řekla bych, že ano. Alespoň prozatím.“

„Musím říci, že jste to podala velmi dojemně. Ale soud by se neměl nechat zvíkat emocemi. Je tedy vaší teorií, že převážná část škody... řekněme všechna kromě růžových keřů a těch kapust... má původ v nepřiměřeném jednání lidských bytostí a tím pádem nemůže být přičítána Lummoxovi nebo jeho majiteli?“

„Přeberte si to sám, Vaše Ctihodnosti. Ocas většinou běhá za psem. Proč se nezeptat Lumka, jak to vidí on?“

„K tomu se dostaneme. K další věci: nemohu zaručit, že vaše analogie zde platí. Nezabýváme se zde malým chlapcem, ale zvířetem. Jestliže by měl tento soud nařídít zničení tohoto zvířete, nebylo by to v duchu pomsty ani trestu, neboť se předpokládá, že zvíře takovým hodnotám nerozumí. Účel by zde byl preventivní, v tom smyslu, aby bylo vyloučeno potenciální nebezpečí ohrožení života, zdraví nebo majetku. Váš malý chlapec může být zkrocen rukou své vychovatelky... ale my tu máme tvora vážícího několik tun, schopného neopatrným krokem rozmáčknout člověka. Žádná podobnost s vaším cukroví kradoucím malým klukem tu není.“

„Že není, he? Ten malý kluk může vyrůst a vymazat celé město zmáčknutím jednoho mrňavého knoflíku. Tak dolů s jeho hlavou! — než vyroste. Neptejme se ho, proč to cukroví sebral, neptejme se ho na nic! Je to zlý kluk — usekněme mu hlavu a ušetříme si problémy.“

Greenberg zjistil, že si už zase kouše ret. Řekl: „To je vaše přání, abychom vyslechli Lummoxe?“

„To jsem už řekla, nebo ne?“

„Nejsem si jistý, co jste říkala. Soud to zváží.“

Pan Lombard řekl rychle: „Námitka, Vaše Ctihodnosti. To je neuvěřitelně...“

„Pozdrzte svou námitku, prosím. Přelíčení se na deset minut přerušuje. Všichni zde zůstanou.“

Greenberg se zvedl a poodešel stranou. Vyndal cigaretu, opět zjistil, že nemá sirky a vrazil balíček zpátky do kapsy.

Zatracená holka! Měl to už vymyšlené, jak z případu hladce vyklouznout, s výhodou pro Oddělení a se všemi spokojenými... kromě Stuartovic kluka, ale tomu stejně není pomoci... toho kluka a té předčasně vyvrálé pošetilé mladé samice, která ho má pod svými křídly. A taky pod palcem, dodal.

Nemohl dovolit, aby byl tento unikátní druh zničen. Ale měl v úmyslu udělat to uhlazeně... odmítnout petici té staré bitevní sekery, neboť ji podala zjevně ze zlomyslnosti, a soukromě sdělit veliteli policie, aby zapomněl na tu druhou. Ta petice ligy Zachraňte Zemi pro neandrtálce neměla žádný význam. Ale tahle rozkohoutěná holka, tím, že mluví, když má poslouchat, to nakonec může nechat dojít k tomu, že

ministerský soud bude vystaven riskantnímu veřejnému procesu kvůli hromadě sentimentálních antropomorfních cavyků!

Čert vem její krásné modré oči!

Nakonec ho ještě obviní, že se těma krásnýma modrýma očima nechal ovlivnit. Škoda, že to dítě ani trochu nespolutracuje.

Majitel zvířete byl za škodu zodpovědný; bylo už na tisíce případů „zatoulaných zvířat“ řešených soudně — neboť toto nebyla planeta Tencora. To, že to byla vina lidí, kteří ho vystrašili, byl jenom žvást. Ale ten mimozemšťan, jako vědecký druh, stál mnohem za víc než za způsobenou škodu; navíc jeho rozhodnutí by tomu klukovi finančně neublížilo.

Zjistil, že upadl do velmi nesoudnického rozpoložení mysli. Platební schopnost obžalovaného nebyla jeho věcí.

„Promiňte, Vaše Ctihodnosti. Nehrajte si, prosím vás, s těmi věcmi.“

Vzhlédl, připraven někomu setnout hlavu a zjistil, že se dívá na soudního technika. Potom si všiml, že si pohrával s vypínači a kontrolkami na technické pultu. Odtáhl ruce stranou. „Promiňte.“

„Člověk, který těm věcem nerozumí,“ řekl omluvně technik, „může způsobit nepříjemně mnoho potíží.“

„To je pravda. To je, bohužel, pravda.“ Prudce se odvrátil. „Soud bude pokračovat.“

Sedl si a hned se obrátil ke slečně Sorensonové. „Soud oznamuje, že Lummox není způsobilý svědek.“

Betty vydechla. „Vaše Ctihodnosti, jste nanejvýš nespravedlivý!“

„Možná.“

Na chvíli se zamyslela. „Žádáme změnu soudního obvodu.“

„Kde jste se ten termín naučila? No, to nevádí, už k jedné došlo, když do věci zasáhlo Oddělení. Tím to skončilo. Ted' buďte pro změnu zticha.“

„Měl byste se sám prohlásit neschopným.“

Greenberg zamýšlel být ve svých způsobech klidný, až božsky klidný. Nyní se musel třikrát zhluboka nadechnout. „Mladá dámo,“ řekl opatrně, „celý den jste se pokoušela zamlžovat dané téma. Ted' není třeba, abyste mluvila. Už beztoho jste řekla až příliš. Rozumíte mi?“

„Nerozumím, nebudu rozumět a ani jsem nikdy nerozuměla!“

„Cože? Zopakujte to, prosím?“

Podívala se na něho. „Ne, radši to vezmu zpět... nebo budete mluvit o 'opovrhování soudem'.“

„Ne, ne. Chtěl jsem si to zapamatovat. Nemyslím si, že jsem kdy slyšel tak přímočaré prohlášení. Nevadí. Prostě držte jazyk za zuby. Jestli víte, jak na to. Budete moci promluvit později.“

„Ano, pane.“

Obrátil se k ostatním. „Soud již dříve oznámil, že dá na vědomí, přejde-li k závěrečnému slyšení. Soud nevidí žádný důvod proti. Námitka?“

Obhájci se nespokojeně zavrtěli a podívali se jeden na druhého. Greenberg se otočil k Betty: „A co vy?“

„Já? Myslela jsem, že nejsem oprávněná hlasovat.“

„Máme ty případy dnes uzavřít?“

Rychle pohlédla na Johna Thomase, potom řekla utrápeně: „Námitka žádná.“ Potom se k němu naklonila a zašeptala: „Ach Johnnie, já jsem se snažila!“

Poklepal jí pod stolem na ruku. „Já vím, že ano, Drsoňku.“

Greenberg dělal, že neslyší. Pokračoval chladným, úředním hlasem: „Tento soud má před sebou petici žádající zničení mimozemce Lummoxe na základě toho, že je nebezpečný a nekontrolovatelný. Fakta tento postoj dostatečně nepodpírají; petice je zamítnuta.“

Betty zalapala po dechu a zavrnila radostí. John Thomas vypadal užasle a potom se zakřenil, poprvé toho dne. „Klid, prosím,“ řekl Greenberg jemně. „Je tu další petice se stejnými požadavky, ale z jiných důvodů.“ Zvedl tu, kterou podala Liga za udržení lidské Země. „Soud se shledává nezpůsobilým posoudit uvedená odůvodnění. Petice se tímto zamítá.“

Jsou tu čtyři kriminální případy, všechny čtyři zamítám. Zákon vyžaduje...“

Městský obhájce vypadal ohromeně. „Ale, Vaše Ctihodnosti —“

„Máte-li připomínku, ponechal byste si ji na potom? Nebyl zjištěn žádný kriminální úmysl, díky čemuž

to vypadá, že k žádnému zločinu nedošlo. Nicméně se může vyskytnout odvozený úmysl tam, kde musí člověk prokázat patřičnou opatrnost, aby ochránil ostatní a na těchto základech musí být souzen. Opatrnost je založena na zkušenosti, osobní nebo zprostředkované, ne na nesmyslných tušeních. Dle rozsudku tohoto soudu, přijatá zabezpečení byla opatrná dle nabytých zkušeností... zkušeností platných do odpoledne minulého pondělí, je třeba dodat. "Otočil se a promluvil k Johnu Thomasovi; „Co chci říci, mladý muži, je toto: vaše zabezpečení byla 'opatrná' pokud vám bylo známo. Teď je vám známo lépe. Jestli to zvíře uteče znovu, bude to s vámi hodně špatné.“ Johnnie polkl. „Ano, pane.“

„Zbývají nám civilní záležitosti škod. Zde jsou kritéria rozdílná. Opatrovník nezletilého, nebo majitel zvířete, je zodpovědný za škodu způsobenou tímto dítětem nebo zvířetem. Podle zákona je lepší, aby trpěl majitel nebo opatrovník, než nevinná třetí strana. Kromě jediného případu, o kterém se zmíním za okamžik, všechny výše zmíněné civilní záležitosti spadají pod tento zákon. Za prvé, dovoluji mi připomenout, že jedna nebo více z těchto záležitostí žádají hmotné, kárné a příkladné odškodnění. Kárná a příkladná odškodnění jsou odmítnuta, nejsou pro ně podklady. Věřím, že jsme se shodli na hmotných škodách u jednotlivých případů a poradci je schválili. Co se týče částek, Oddělení vesmírných věcí zasáhlo v prospěch veřejnosti; částka bude uhrazena Oddělením.“

Betty zašeptala: „Štěstí, že jsme na něj uplatnili to vlastnické právo. Podívej se, jak se tváří ti supi od pojišťoven.“

Greenberg pokračoval: „Ponechal jsem si jeden případ. Nepřímo byla vznesena otázka, že tento LummoX by nemusel být zvířetem... a tím pádem ani movitostí... ale mohl by být rozumnou bytostí v rámci významu prezentovaným 'Zásadami civilizace'... a tím pádem svým vlastním pádem.“ Greenberg zaváhal. Chystal se říci své o 'Zásadách civilizace'; záleželo mu na tom, aby nebyl zamítnut. „Máme již dlouho zrušené otroctví, žádná rozumná bytost nemůže být nikým vlastněna. Ale je-li LummoX rozumná bytost, co se stane? Může být považován za osobně zodpovědného? Ukázalo by se, že nemá dostatečné znalosti našich zvyklostí, ani se nezdá, že by byl mezi námi z vlastní vůle. Jsou jeho domnělí majitelé vlastně jeho opatrovníci a v tomto směru i nesou zodpovědnost? Všechny tyto otázky směřují k jednomu: je LummoX movitostí nebo svobodnou bytostí?

Soud vyjádřil svůj názor, když prohlásil, že LummoX nemůže vypovídat... prozatím. Ale tento soud není vybaven k tomu, aby udělal závěrečné rozhodnutí a není důležité, jak silně je soud přesvědčen, že LummoX je zvíře.

Soud tudíž začne s vyšetřováním na svůj vlastní popud, aby byl zjištěn LummoXův status. Mezitím převezmou starost o LummoXe místní úřady a budou zodpovědné jak za jeho bezpečí, tak za bezpečí veřejnosti, vzhledem k němu.“ Greenberg zmlkl a opřel se o křeslo.

Bylo by slyšet spadnout jehlu. První se vzpamatoval obhájce Západní všeobecné, pan Schneider. „Vaše Ctihodnosti? Co bude v tom případě s námi?“

„To nevím.“

„Ale... podívejte, Vaše Ctihodnosti, postavme se faktům. Paní Stuartová nemá žádný majetek nebo zdroje, které by mohly být zabráný; je obročníkem úvěru. Chlapec jakbysmet. Hodlali jsme se odškodnit na zvířeti samotném. Na správném trhu by mělo dobrou cenu. Takhle jste, jestli dovolíte, píchnul do vosího hnízda. Jestliže někdo z těch vědeckých... hrrmm... koumáků na něm začne provádět sérii testů, třeba i několik let dlouhou, nebo zpochybní jeho status coby movitosti... kde si máme hledat odškodnění? Máme se domáhat města?“

Lombard byl okamžitě na nohou. „Hele, tak podívejte se, od města nemůžete nic vymáhat! Město je jednou z poškozených stran. Ta teorie...“

„Klid,“ řekl Greenberg přísně, „žádná z těch otázek nemůže být nyní zodpovězena. Všechny civilní záležitosti budou odročeny, dokud nebude upřesněno LummoXovo postavení.“ Podíval se na strop. „Je tu další možnost. Zdá se, že to stvoření přišlo na Zem na Trail Blazeru. Jestli mě moje paměť na historii neklame, všechny druhy přinesené tou lodí byly majetkem vlády. Jestliže je LummoX movitostí, nemůže být každopádně soukromým majetkem. V tom případě by zdroj odškodnění mohl být předmětem dalšího sporu.“

Pan Schneider vypadal užasle, pan Lombard vypadal naštvaně, John Thomas vypadal zmateně a šeptal Betty: „Co se tím snaží říci? LummoX patří mně.“

„Psst...“ zašeptala Betty. „Říkala jsem ti, že se z toho dostaneme. Ach, pan Greenberg je učiněný beránek!“

„Ale...“

„Buď zticha! Ještě to neskončilo.“

Syn pana Ita za celou dobu nic neřekl, kromě výpovědi. Teď se postavil. „Vaše Ctihodnosti?“

„Ano, pane Ito?“

„Ničemu z toho moc nerozumím. Jsem jenom farmář. Ale chci vědět jednu věc. Kdo zaplatí za skleníky mého otce?“

John Thomas se postavil. „Já,“ řekl prostě.

Betty zaškubala jeho rukávem. „Sedni si, ty idiote!“

„Teď zmlkni ty, Betty. Už jsi toho namluvila dost.“

Betty zmlkla.

„Pane Greenbergu, všichni ostatní už mluvili. Mohu něco říct já?“

„Prosím.“

„Dneska jsem slyšel spoustu věcí. Lidé se snažili dělat, že Lummo je nebezpečný, když není. Lidé se ho snažili mít zabitého, jen tak na truc... ano, tím myslím vás, paní Donahuová!“

„Oslovujte, prosím, soud,“ řekl potichu pan Greenberg.

„Vy jste toho také řekl spoustu, co jsem tak slyšel. Ne všemu jsem rozuměl, ale, nezlobte se, pane, něco z toho mi přišlo pěkně hloupé. Promiňte.“

„Nebylo to míněno jako urážka soudu, tím jsem si jistý.“

„Tak... vezměme to o tom, jestli Lummo je nebo není movitost. Nebo jestli je dostatečně chytrý, aby mohl hlasovat. Lummo je dost chytrý, řekl bych, že nikdo, kromě mne, neví, jak moc. Ale nikdy neměl žádné vzdělání a nikdy nikde nebyl. Ale to nemá nic co dělat s tím, komu patří. Lummo patří mně. Přesně tak, jako já patřím jemu... vyrostli jsme dohromady. Já teď vím, že jsem zodpovědný za tu škodu minulé pondělí... budeš laskavě zticha, Betty! Nemůžu to zaplatit teď, ale zaplatím to. Já...“

„Jenom okamžik, mladý muži. Soud vám nepovolí přihlásit se k finanční odpovědnosti bez poradce. Je-li to váš úmysl, soud vám jmenuje poradce.“

„Řekl jste, že můžu říct své.“

„Pokračujte. Budiž pro záznam zřejmé, že toto není závazné.“

„Ovšem, že to je závazné, protože to udělám. Už brzo začne platit můj studentský úvěr a ten by měl na pokrytí stačit. Myslím, že mohu...“

„John Thomasi!“ zvolala jeho matka ostře. „Nic takového neuděláš!“

„Mami, ty by ses od toho taky radši měla držet dál. Právě jsem se chystal říct...“

„Nic říkat nebudeš. Vaše Ctihodnosti, on je...“

„Klid!“ Přerušil ji Greenberg. „Nic z toho není závazné. Nechte toho mladíka mluvit.“

„Děkuji vám, pane. Už jsem stejně končil. Ale ještě mám co říci vám, pane. Lummo je plachý. Zvládám ho, protože mi věří — ale jestli si myslíte, že dopustím, aby do něj hromada cizích lidí šťourala a otravovala ho a dávala mu hloupé otázky a strkala ho do bludišť a vůbec, tak si to radši ještě jednou promyslete — protože nic takového nestrpím! Právě teď je Lummo nemocný. Zažil víc rozruchu, než mu je zdrávo. Ten chudák...“

Lummo už čekal na Johna Thomase déle, než by se mu líbilo, protože si nebyl jistý, kam John Thomas šel. Viděl ho ztrácet se v davu, aniž si byl jistý, jestli Johnie šel do toho velkého domu poblíž nebo ne. Snažil se usnout poté, co se poprvé probudil, ale lidé kolem pořád okukovali a on se musel opakovaně budít, protože jeho hlídací oběh neměl moc vlastního úsudku. Ne, že by o tom přemýšlel takhle; sotva si byl vědom toho, že se pokaždé probudil se zvonícími alarmy.

Nakonec se rozhodl, že je čas, aby vyhledal Johnnieho a šlo se domů. Zcela vědomě porušil Bettinův příkaz; koneckonců Betty nebyla Johnnie.

Takže přepnul svůj sluch na „hledej“ a pokoušel se Johnnieho zaměřit. Poslouchal velmi dlouho, několikrát zaslechl hlas Betty — ale Betty ho nezajímala. Pokračoval v naslouchání.

Teď to byl Johnnie! Odladil všechno ostatní a poslouchal. Byl v pořádku v tom velkém domě. Počkat!

Johnnie zněl přesně tak, jako když se hádal se svou matkou. LummoX trochu rozšířil své naslouchání a snažil se zjistit, co se děje.

Mluvíli o věcech, o kterých nic nevěděl; Ale jedna věc byla jasná: někdo byl na Johnnieho zlý. Jeho matka? Ano, jednou ji zaslechl... a věděl, že ta má právo být na Johnnieho ošklivá, stejně tak, jako Johnnie mohl mluvit ošklivě na něho a ve skutečnosti to nevadilo. Ale tady byl někdo další... několik dalších, a žádný z nich takové právo neměl. LummoX usoudil, že je čas jednat. Zvedl se na nohy. John Thomas se nedostál dále, než „Ten chudák...“ Zvenčí zazněly výkřiky a ječení; všichni v soudní síni se otočili, aby se podívali. Hluk se rychle blížil a pan Greenberg se právě chystal poslat soudního sluhu, aby o tom něco zjistil, když se to náhle ukázalo být zbytečné. Dveře soudní síně se prohnuly a potom se vytrhly z veřejí. Vešla přední část LummoXe, strhávající část zdi a nesouc dveřní rám jako límec. Otevřel ústa. „Johnnie!“ pípнул.

„LummoXi!“ vykřikl jeho přítel. „Buď v klidu. Zůstaň tam, kde jsi. Nehni se ani o fous!“

Ze všech tváří v místnosti, nejzajímavější směs výrazů měla tvář zvláštního komisaře pana Greenberga. V.

VĚC POHLEDU

JEHO EXCELENCE pan Kiku, náměstek ministra Vesmírných věcí, otevřel zásuvku svého stolu a přehlédl svou sbírku pilulek. Už nebylo žádných pochyb; jeho žaludeční vřed se opět ozýval. Jednu si vybral a unaveně se vrátil ke svým povinnostem.

Přečetl si příkaz z Inženýrského úřadu ministerstva tvrdící, že všechny meziplanetární lodi třídy Pelican jsou až do určitých úprav vyhovující. Pan Kiku se neobtěžoval studovat přiloženou inženýrskou zprávu, ale podepsal schválení, vyplnil „S OKAMŽITOU PLATNOSTÍ“ a hodil papíry do výstupního košíku. Technickou bezpečnost ve vesmíru měli na starosti na Inženýrském; Kiku osobně nevěděl o inženýrství nic a ani si to nepřál. Musel by zamítnout rozhodnutí svého vrchního inženýra, nebo ho vyhodit a najít si jiného.

Ale s povzdechem si uvědomil, že finanční lordi, kterým patří lodě třídy Pelican, se už brzy donesou ke sluchu ministra a krátce nato jim ministr, díky své nízkosti a ztrapněn politickou mocí, kterou ti jemní pánové disponují, bude lízat paty.

Začínal mít o novém ministrovi své pochybnosti. Nějak se neprofiloval.

Další věc byla pouze pro jeho informaci a byla mu doručena díky stávajícímu pravidlu, že cokoliv, co se týká ministra, se musí ocitnout u něho na stole, ať je to jak chce rutinní. Tato věc vypadala rutinní a nedůležitá: podle obsahu nějaká organizace nazývající se „Přátelé LummoXe“ vedená paní Beulah Murgatroydovou žádala audienci u ministra zahraničních věcí. Bylo to převedeno na ministrovu zvláštní asistentku (styky s veřejností).

Pan Kiku to dále nečetl. Wes Robbinsová je ulíbá k smrti a on ani pan ministr nebudou rušení. Baval se pomýšlením, že by potrestal ministra tím, že by na něj paní Murgatroydovou pustil, ale bylo to silně pomíjivé snění. Ministrův čas musel být ušetřen pro opravdu životně důležité záležitosti, nemařen na nějaké trhlé společnosti. Jakákoliv organizace, nazývající se „Přátelé toho a toho“ vždy sestávala z někoho, kdo cenil zuby, k tomu obvyklá kolekce prominentních telecích hlav a profesionálně vycpaných triček. Ale takovéhle bandy mohly dělat pěkné potíže... a proto je lepší jim nikdy nepřidělovat ty nekřesťanské peníze, které požadují.

Poslal to mezi složky a vyndal záznam od Ekonomického úřadu: do velkého kvasného závodu v St. Luis se dostal virus. Průzkum poukázal na možný nedostatek proteinů a jiné drastičtější dopady. Dokonce ani hladomor na Zemi nebyl přímou věcí pana Kiku. Ale chvíli zamyšleně hleděl, zatímco logaritmické pravítko v jeho hlavě vypracovalo několik úloh, a potom zavolal asistenta. „Wongu, viděl jste zprávu Ay0428 z Ekonomáku?“

„Myslím, že jo, šéfe. To s tím kvašením v St. Luis?“

„Ano. Co jste s tím udělal?“

„Ehm, nic. Není to můj píseček, řekl bych.“

„Řekl byste, jo? Naše předsunuté stanice jsou vaše starost, že ano? Projděte si letecké řády vašich lodí pro nejbližších osmnáct měsíců, porovnejte si to s Ay0428 a zaříd'te se podle toho. Možná budete muset nakoupit australské ovce... a vlastně je pro nás nějak úplně získat. Nemůžeme nechat naše lidi

hladověť, protože nějakýmu troubovi v St. Luis spadly ponožky do kvasné nádrže.“

„Ano, pane.“

Pan Kiku se vrátil ke své práci. S politováním si uvědomil, že byl na Wonga moc strohý. Přitom jeho současné rozpoložení myslí, jak dobře věděl, nebyla Wongova vina, ale vina dr. Ftaemla.

Ne, ne Ftaemlova vina... jeho vlastní! Věděl, že by neměl mít rasové předsudky, ne v tomhle zaměstnání. Byl si intelektuálně vědom toho, že on sám byl prost jakýchkoliv předsudků, které by mohly vyvstat v závislosti na odlišnostech v různé barvě kůže, vlasů a tvarech obličeje z jednoho důvodu, a to, že tvorové jako dr. Ftaeml učinili rozdíly mezi lidskými rasami méně důležité.

Přesto jaksi... nesnášel samotný Ftaemlův stín. Nemohl si pomoci.

Kdyby ten puntíkář alespoň nosil turban, tak by to pomohlo... místo aby chodil kolem, hlavu plnou těch špinavých hadů zmítajících se jako červi v plechovce. Kdepak! Rargylliané na ně byli hrdí. Říkalo se mezi nimi, že každý, kdo je nemá, není tak úplně lidský.

Pravda!... Ftaeml byl decentní chlapík. Nechal oznámit, že zve Ftaemla na večeři, nemusí ani trvat dlouho. Konec konců podstoupí nějakou hypnotickou přípravu; ta večeře by nemusela být náročná. Ale jeho vřed mu dal novou látku k přemýšlení.

Kiku neměl Rargyllianovi za zlé, že hodil Oddělení na bedra další nemožný problém; nemožné problémy byly na denním pořádku. Jenom snad... proč si to monstrum nezajde k holiči?

Představa chasterfieldského dr. Ftaemla s krátkým sestřihem, hlavou plnou cucků a hrbolů, vykouzila na tváři pana Kiku úsměv. S mnohem lepším pocitem, pokračoval v práci. Další věcí byl výtah z poľní zprávy... ach ano! Sergej Greenberg. Starý dobrý Sergej. Natahoval se pro pero, aby podepsal doporučení, ještě než to dočte.

Namísto podpisu zůstal téměř půl sekundy zírat, potom stiskl tlačítko. „Záznamy! Pošlete mi kompletní zprávu poľní práce pana Greenberga, té ze které se vrátil před několika dny.“

„Máte evidenční číslo, pane?“

„Je to ta intervence... to najdete. Počkejte... je to, hmm, Rt0411, datováno v sobotu. Chci to teď hned.“

Měl sotva čas si promyslet pár věcí, když, o několik vteřin později, se z hlasitým wong! z potrubní pošty vynořil na stole drobný váleček. Zasunul ho do čtecího přístroje a uvolnil se, s palcem na tlačítku regulujícím rychlost, s jakou se tiskopis posouval po obrazovce.

Během méně než sedmi minut proběhl nejen úplný popis přelíčení, ale také Greenbergovo hlášení všeho ostatního. Pan Kiku byl schopen přečíst s pomocí přístroje minimálně dvě stě slov za minutu, ústní zprávy a interview považoval za ztrátu času. Ale když se přístroj vypnul, rozhodl se pro ústní zprávu. Naklonil se ke komunikátoru a přepnul spínač. „Greenbergu.“

Greenberg vzhlédl od svého stolu. „Jak se daří, šéfe.“

„Přijďte sem, prosím vás.“ Odpojis se bez kapky zdvořilosti.

Greenberg usoudil, že šéfův žaludek už zase zlobí. Ale už bylo pozdě hledat si nějakou neodkladnou práci někde mimo budovu. Pospíchal nahoru a vstoupil se svým obvyklým povzbudivým zašklebením.

„Jápkak se dnes máme, pane šéfe.“

„Dobrýtro. Četl jsem si vaši zprávu.“

„A?“

„Kolik vám je, Greenbergu?“

„Cože? Třicet sedm.“

„Hmm. Jaké je vaše současné zařazení?“

„Pane? Diplomatický úředník druhé třídy... zastupující první.“ O co šlo? Strejda Henry na to vše odpovědi znal... pravděpodobně znal i jeho číslo bot.

„Dost starý na to, aby měl rozum,“ dupal Kiku. „V postavení, kdy může být jmenován velvyslancem... nebo výkonným poradcem politicky jmenovaného velvyslance. Sergeji, jak je možné, že jsi tak neuvěřitelně blbej?“

Greenbergovi zacukaly svaly na čelistech, ale neřekl nic.

„No?“

„Pane,“ Greenberg odpověděl ledově, „jste starší a zkušenější než já. Mohu se vás zeptat, proč jste

tak neuvěřitelně hrubý?“

Panu Kiku zacukalo v koutku, ale neusmál se. „Férová otázka. Můj psychiatr mi říká, že to je proto, protože jsem anarchista se špatným povoláním. Teď se posad' a probereme, proč jsi tak zbedněný. Cigarety jsou v opěradle na ruce.“ Greenberg se posadil, zjistil, že nemá sirku a požádal o ni.

„Já nekouřím,“ odpověděl Kiku. „Myslel jsem, že to jsou ty samozápalné. Nejsou?“

„Aha. No jo, jsou.“ Greenberg si zapálil.

„Vidíš? Nepoužíváš oči ani uši. Sergeji, jakmile to zvíře promluví, měl jsi odložit slyšení, dokud bychom o něm nevěděli všechno.“

„Mmmm... řekl bych, že ano.“

„Ty bys řekl! Hochu, alarmy v tvém podvědomí měly začít vyzyvat jako budík v pondělí ráno. Tak jak to bylo, jsi na sebe nechal dopadnout všechny důsledky, když sis myslel, že případ je u konce. A to díky holce, málem dítěti. Jsem rád, že nečtu noviny. Vsaď se, že z toho měly srandu.“

Greenberg se začervenal. On noviny četl.

„A potom, když tě měla na háčku jak hladového kapra, místo aby ses jí postavil a usměrnil ji... Jak? Odročením, samozřejmě, a nařízením šetření, se kterým jsi měl začít...“

„Ale já jsem ho nařídil.“

„Nepřerušuj mě. Chci tě mít pečeného po obou stranách. A potom jsi udělal rozhodnutí, o kterém nikdo neslyšel od té doby, kdy Šalamoun přikázal rozseknout dítě vedví. Jakou pouliční právnickou školu jsi to navštěvoval?“

„Harvard,“ odpověděl Greenberg vzdorně.

„Hmm... tak to bych na tebe neměl tak přísně, když máš tenhle handicap. Ale při sedmdesáti sedmi sedmihlavých bozích sarvanchilských, co jsi to prováděl potom? Napřed jsi zamítnul petici samotné tamní vlády o zneškodnění toho zvířete v zájmu veřejné bezpečnosti... potom se sám popřeš, potvrdíš žádost a řekneš jim, ať ho zabijí... což je věc, která závisí pouze na schválení tohoto Oddělení. To vše v desíti minutách. Exeunt omneš, smích. Hochu, nevaď mi, že jsi ze sebe udělal blázna, ale musíš do toho zahrnovat i Oddělení?“

„Šéfe,“ řekl Greenberg pokorně, „udělal jsem chybu. Když jsem si toho všiml, udělal jsem to jediné, co jsem mohl; změnil jsem svůj rozsudek. Ta bestie je doopravdy nebezpečná a ve Westvillu nejsou dostatečné prostředky na její uvěznění. Kdyby se to nevymykalo mé pravomoci, nařídil bych její zničení na místě, bez čekání na souhlas Oddělení... váš souhlas.“

„Hrrmmph!“

„Vy jste neseděl tam, kde já, pane. Neviděl jste, jak se pevná zeď provalila dovnitř. Neviděl jste tu spoušť.“

„Nijak mě to neohromuje. Viděl jsi někdy město srovnané se zemí vodíkovou bombou? Co znamená jedna soudní budova?... pravděpodobně ji nějaký fušerský břídl pořádně nestloukl dohromady.“

„Ale, šéfe, měl jste vidět tu klec, ze které se napřed vylámal. Ocelové nosníky, svařené. Zlámal je jako slámu.“

„Vzpomínám si, že jsi si ho v té kleci prohlížel. Proč jsi nedohlédl na to, aby byl zavřen tak, aby nemohl utéci?“

„Cože? To snad není věc Oddělení, zajišťovat vězení.“

„Chlapče, jakýkoliv faktor, týkající se jakýmkoliv způsobem čehokoliv 'tam odtud', je nanejvýš osobní záležitostí tohoto Oddělení. Ty to víš. Jakmile to víš bdící či spící, máš to až v morku kostí, tak se po hlavě vrhneš do ledabylého stereotypu, jako nějaký dobrodinec, nalévající polévku v dobročinné nemocnici. Ty jsi měl mít nos všude a našpicované uši a pátrat po 'mimořádné situaci'. Tys to zvorál. Teď mi řekni něco o tom zvířeti. Četl jsem zprávu, viděl obrázky. Ale nerozumím mu.“

„Tak, je to vyvážený multipedální typ, osm nohou a asi sedm stop v kohoutku. Je...“

Kiku se narovnal. „Osm nohou? Nějaké ruce?“

„Ruce? Ne.“

„Manipulativní orgány jakéhokoliv typu? Přeměněná noha?“

„Žádná, šéfe... kdyby nějakou měl, nařídil bych ihned komplexní prošetření. Ty nohy jsou zhruba velikosti soudků. Proč?“

„To nic. To je jiná záležitost. Pokračuj.“

„Na pohled je to něco jako nosorožec, něco jako triceratops, ačkoliv má kostru nesrovnatelnou s ničím na této planetě. Jeho mladý pán mu říká 'Lummox' a to jméno sedí. Je to celkem společenské zvíře, ale hloupé. V tom je to nebezpečí; je tak velké a silné, že snadno ublíží lidem jenom svojí nemotorností a omezeností. Mluví, ale asi jako čtyřleté dítě... vlastně zní, jako by spolknul malou holčičku.“

„Proč hloupé? Všimnul jsem si, že jeho pán s tím jménem z knížek dějepisu tvrdí, že je chytré.“

Greenberg se usmál. „Je předpojatý. Já jsem s ním mluvil. Je hloupé.“

„Nechápu, jak jsi k tomu došel. Jestliže předpokládáme, že mimozemšťan je hloupý, protože neumí dobře mluvit naším jazykem, je to jako kdybychom řekli, že Ital je negramotný, protože mluví špatnou angličtinou.“

„Ale podívejte se, šéfe, nemá ruce. Maximální inteligence nižší než opicí. Možná asi tak jako pes. I když to není pravděpodobné.“

„Dobrá, připouštím, že jsi kovaný v xenologické teorii, ale to je vše. Jednoho dne se tahle domněnka sebere a zatne všem klasickým xenistům tipec. Najdeme civilizaci, která nebude muset zvedat věci za pomoci paciček a tlapiček, bude nad to povznesena.“

„Chcete se vsadit?“

„Ne. Kde je ten 'Lummox' teď?“

Greenberg vypadal dopáleně. „Šéfe, ta zpráva, kterou se chystám podat, je právě v mikrofilmové laboratoři. Měla by být na vašem stole každou chvíli.“

„No dobře, jsi jako na trní. Tak mi to pověz.“

„Spřáhnul jsem se s tamním soudcem a požádal jsem ho, aby mi radil. Je zřejmé, že nemůžou tu potvoru uvrhnout do tamní Bastily; ve skutečnosti neměli nic tak pevného, aby ho to zadrželo... tak se alespoň poučili toho dne. A nic dostatečně silného by se nestihlo narychlo postavit... věřte mi, ta klec, co ji rozlámal, byla pevná. Ale tamní velitel policie měl skvělý nápad. Měli tam prázdnou nádrž se stěnami třicet stop vysokými ze železobetonu... součást protipožárního systému. Takže postavili rampu a zahnali ho dolů dovnitř, a potom rampu odstavili. Vypadalo to jako dobrý úskok; ten tvor není stavěný na skákání.“

„To zní dobře.“

„Ano, ale to není všechno. Soudce O'Farrell mi řekl, že policejní velitel byl tak iniciativní, že se rozhodl, že nepočká na souhlas Oddělení. Sám vykonal exekuci.“

„Cože?“

„Nechte mě domluvit. Nikomu to neřekl — ale záměrně nešťastnou náhodou byl tu noc přítokový ventil otevřený a nádrž se naplnila. Ráno byl Lummox u dna. Nu a tak velitel Dreiser předpokládal, že se jeho 'nehoda' podařila, a že to zvíře utopil.“

„A dál?“

„Lummoxovi to vůbec nevadilo. Byl pod vodou několik hodin, ale když byla voda vypuštěna, probudil se, postavil a řekl: 'dobré ráno'.“

„Zřejmě obojživelník. Jaké kroky jste podniknul pro zastavení této zřejmé svévůle?“

„Ještě okamžik, pane. Dreiser věděl, že střelné zbraně a výbušniny jsou neúčinné... četl jste zprávu... alespoň takové, které by bylo možno použít uvnitř města. Takže zkusil jed. Protože o tom zvířeti nic nevěděl, použil půl tuctu různých druhů v množstvích, která by stačila pro regiment a přimíchal je do různých druhů jídla.“

„No a?“

„Lummox to všechno zbaštil. Ani po tom nebyl ospalý. Dokonce se zdálo, že vzrostla jeho chuť k jídlu, protože další, co provedl bylo, že sežral přítokový ventil a nádrž se začala znovu napouštět. Museli to vypnout z čerpací stanice.“

Kiku se zazubil. „Začínám mít toho Lummoxe rád. Řekl jsi, že ten ventil sežral? Z čeho byl vyroben?“

„Nevím. Z běžné slitiny, řekl bych.“

„Hmm... vypadá to, že má rád občas ve své dietě něco tužšího. Třeba má vole jako ptáci.“

„Nepřekvapilo by mě to.“

„Co udělal pan velitel dál?“

„Zatím nic. Požádal jsem O'Farrella, aby mu dal na vědomí, že je na dobré cestě skončit na trestanecké kolonii třicet světelných let od Westvillu, jestliže bude pokračovat v maření úmyslů Oddělení. Takže čeká a snaží se svůj problém vyřešit. Jeho poslední výmysl je zapustit Lummoxe do betonu a nechat ho zemřít svou vlastní cestou. Ale O'Farrell mu to zakázal — jako nehumánní.“

„Takže Lummox je stále v té nádrži a čeká na náš zásah, co?“

„Řekl bych, že ano. Ještě včera tam byl.“

„Dobrá, takže tam může počkat, předpokládám, dokud nevyřešíme to ostatní.“ Pan Kiku vzal Greenbergovu zprávu a vyhodnocení.

Greenberg řekl: „Mám za to, že rušíte moje rozhodnutí, pane?“

„Ne. Kdes na ten nápad přišel?“ Podepsal příkaz nařizující zničení Lummoxe a nechal ho spolknout výstupnímu košíku. „Neruším rozhodnutí člověka, aniž ho přitom nevyhodím. . . a já pro tebe mám jinou práci.“

„Ach.“ Greenberg cítil hryzáni svědomí. Očekával, s úlevou, že šéf odmítne Lummoxovo odsouzení k smrti. No... bohužel... ale to zvíře opravdu bylo nebezpečné.

Pan Kiku pokračoval: „Bojíš se hadů?“

„Ne. Spíše je mám rád.“

„Výtečně! I když to je pocit, který si neumím představit. Vždycky jsem se jich k smrti bál. Jednou, ještě v Africe, když jsem byl malý kluk... no, to nevadí. Pracoval jsi někdy blíže s Rargylliany? Já si nevzpomínám.“

Greenberg náhle porozuměl. „Používal jsem rargyllianského tlumočníka při aféře Vega — VI. S Rargylliany jsem přitom vycházel dobře.“

„To bych chtěl taky zažít. Sergeji, mám nějakou práci, která zahrnuje rargyllianského tlumočníka, nějakého dr. Ftaemla. Možná jsi o něm slyšel.“

„Ano, samozřejmě, pane.“

„Připouštím, že na to, jací Rargylliané jsou...“ Nechal to slovo zaznít jako nadávku. „...Ftaeml je celkem v pořádku. Ale tahle věc zavání problémem... a já jsem zjistil, že můj vlastní nos je vůči problémům necitelný, díky té mé fobii. Takže tě použiji jako svého asistenta, abys to za mě očmuchal.“

„Myslel jsem, že mému nosu nevěříte, šéfe?“

„Mno, nechme slepého věst slepého, jestli promineš tu záměnu metafory. Třeba to dohromady nějak vyčucháme.“

„Ano, pane. Mohu znát povahu svěřeného úkolu?“

„Ale ano...“ Než mohl Kiku odpovědět, bliklo světlo jeho sekretářky a její hlas ohlásil: „Váš hypnotizér je zde, pane.“

Náměstek mrknul na své hodinky a řekl: „Kam ten čas letí?“... a potom do komunikátoru: „Pošlete ho do mé šatny. Hned tam budu.“ Pokračoval ke Greenbergovi: „Ftaeml tu bude během třiceti minut. Nemůžu tu zůstat. Musím se na to jít posilnit. Zjistíš, o co jde... trochu víc!... v mé 'naléhavé' složce.“ Pan Kiku mrknul na svůj přijímací košík, který téměř přetékal za tu chvíli, kdy spolu mluvili. „Nezabere ti to víc než pět minut. Zbytek času věnuj tady té hromadě sběru. Podepiš to svým jménem a pozdrž cokoli, co si myslíš, že musím vidět... ale ať toho radši je méně než půl tuctu věcí, jinak tě pošlu zpět na Harvard!“

Spěšně vstal, zatímco si v duchu udělal poznámku říci sekretářce, ze své šatny, aby mu zaznamenala všechno, co projde skrz v následující půlhodině a později mu to ukázala... chtěl se podívat, jak bude ten mladík pracovat. Pan Kiku si byl vědom toho, že jednoho dne umře a hodlal dohlédnout na to, aby ho Greenberg nahradil. Mezitím musí být pro toho kluka život tak tuhý, jak to jen půjde.

Náměstek se vydal ke své šatně, dveře se odsunuly stranou a zase za ním zapadly. Greenberg zůstal o samotě. Natahoval se pro naléhavé složky, když do přijímacího košíku spadl papír právě ve chvíli, kdy se na košíku rozsvítilo červené světlo a zazněl signál.

Vzal papír a přeběhl očima obsah a právě zjistil, že to je opravdu naléhavé, když se podobná kombinace světla a zvuku objevila na komunikátoru a jeho obrazovka ožila; Greenberg poznal vedoucího kanceláře systémového spojení. „Šéfe?“ řekl obraz rozrušeně.

Greenberg se dotkl obousměrného spínače. „Tady Greenberg,“ odpověděl. „Držím tady šéfovi místo.“

Tvoje zpráva právě dorazila, Stane. Čtu ji.“

Ibaez vypadal popuzeně. „To mi je jedno. Sežeň mi šéfa.“

Greenberg váhal. Ibaezův problém byl prostý, ale ožehavý. Lodi z Venuše byly běžně odbavovány bez čekání, protože lodní lékař každé z nich byl pověřený veřejný zdravotník. Ale na Ariel, již odbavenou v Libijském přístavu, byla náhle doktorem uvalena karanténa a nyní čekala na parkovacím orbitě. Na palubě byl také venušanský ministr zahraničí... k velké smůle, protože se očekávalo, že na blížící, se třístranné konferenci Venuše podpoří Zemi proti Marsu.

Greenberg by mohl ten choulostivý problém pozdržet, dokud nebude mít šéf čas, mohl by šéfa vyrušit, mohl by se obrátit výš, k samotnému ministrovi (což by znamenalo vybrat odpověď a podat ji tak, aby byla schválena), nebo... mohl by jednat sám, využívaje autority pana Kiku.

Pan Kiku nemohl předpovídat pohotovostní situaci... ale šéf měl nepříjemný zvyk tlačit lidi až k samé zdi.

Greenbergův závěr byl rychlý. Odpověděl: „Promiň, Stane, nemůžeš mluvit s šéfem. Já ho teď zastupuji.“

„Co? Odkdy?“

„Jenom dočasně, ale zastupuji.“

Ibaez se zamračil. „Podívej, kámo, radši bys měl šéfa najít. Možná podepisuješ jeho jméno na rutinní věci... ale tohle není rutinní. Musíme tu loď dostat kalupem dolů. Můžeš skončit s krkem na popravčím špalku, jestli to vezmeš na sebe a přikážeš mi přehlížet základní pravidla karantény. Používej mozek.“

Porušit karanténu? Greenberg si připomněl Velký mor z '51, ještě ve dnech, kdy byli biologové skálopevně přesvědčeni, že organizmy jedné planety jsou odolné vůči nemocem jiných planet.

„Karanténu neporušíme.“

Ibaez nasadil bolestný výraz. „Sergeji, můžeme ohrozit tu konferenci... 'ohrozit?' Řekl jsem ohrozit? Nemůžeme dát v sázku deset let dřiny, protože nějaký člen posádky má lehkou teplotu. Ta karanténa se musí zrušit. Ale neočekávám, že to uděláš ty.“

Greenberg zaváhal. „On je teď v hypnóze, protože ho čeká náročná práce. Může to trvat několik hodin, než ho budeš moci vidět.“

Ibaez vypadal bezradně. „Budu muset otravovat ministra. Neodvážím se čekat dvě hodiny. Ta svatá kráva z Venuše vypadá, že je schopná ten svůj koráb otočit a vydat se domů... to nemůžeme riskovat.“

„A taky nemůžeme riskovat zanesení epidemie. Uděláš tohle. Zavolej mu a řekni mu, že si pro něho osobně přijedeš. Vezmi si hlídkovou loď. Vezmi ho na palubu a opusťte Ariel na karanténním orbitě. Jakmile ho budeš mít na palubě... ne dříve... řekni mu, že oba dva, on i ty, se zúčastníte konference v izolačních oblecích.“ Izolační obleky byly zapečetěné tlakové obleky; původně sloužily k návštěvám planet, jejichž nebezpečná onemocnění ještě nebyla prozkoumána. „Průzkumná loď i posádka půjde samozřejmě taky do karantény.“

„Izolační oblek! Óó, to se mu bude líbit. Sergeji, to by bylo lepší konferenci odvolat. Takové znevážení ho proti nám poštve určitě. Ten suchar je nechutně pyšný.“

„Samozřejmě, že se mu to bude líbit,“ vysvětloval Greenberg, Jakmile mu objasníš, o co jde. 'Velká osobní oběť'... 'snaha neohrozit bezpečí naší milované sesterské planety'... 'volání povinnosti především' a tak dále. Jestli si v tom nejsi jistý, vezmi si sebou jednoho z kluků od styku s veřejností. A podívej, po celou dobu konference ho musí doprovázet medik... v bílém plášti... a několik sester. Konference se musí tu a tam přerušit a potom, zatímco bude odpočívat... umístěte lehátko a nemocniční monitory do Haly hrdinů poblíž konferenčního stolu. Myšlenka je taková, že sem s tím už přišel, ale drží se dál, jako výraz sebeoběti. Rozumíš? Řekni mu to, než přistanete s hlídkovou lodí... nepřímo, samozřejmě.“

Ibaez vypadal znepokojeně. „Myslíš, že to bude fungovat?“

„To je na tobě. Posílám dolů tu tvoji zprávu, s příkazem dodržování karantény, ale s nařízením, abys použil iniciativu a zabezpečil jeho přítomnost na konferenci.“

„Tak teda... dobře.“ Ibaez se náhle zakřenil. „Kašlu na zprávu. Padám.“ Odpojis se.

Greenberg se otočil zpět ke stolu, rozjařen úžasným pocitem hraní Boha. Zajímalo ho, co by udělal šéf?... ale nestaral se o to. Mohlo být mnoho správných řešení, ale tohle bylo jedno z nich; měl z něho dobrý pocit. Znovu se natáhnul pro naléhavé složky.

Zarazil se. Něco ho hryzalo na dně vědomí. Šéf nechtěl potvrdit ten rozsudek smrti, cítil to. Kruci, šéf mu řekl, že se spletl, správně měl provést komplexní průzkum. Ale šéf, na projev loajality ke svým podřízeným, mu to nezamítl. Ale on teď seděl na šéfově židli. Aha? To proto ho sem šéf posadil? Aby napravil svou vlastní chybu? Ne, šéf byl důvtipný, ale ne vševědoucí, nemohl předvídat, že Greenberga napadne ten případ znovu nakousnout. Přesto... Zavolal šéfovu soukromou sekretářku. „Mildred?“

„Ano, pane Greenbergu?“

„Ta zpráva se záznamem z té intervence, kterou jsem zpracoval... Rt0411 to bylo. Před patnácti minutami odtud odputovala. Chci ji zpátky.“

„Ta už může být odeslaná,“ řekla pochybovačně. „Spojovací panel má dnes skluz jenom sedm minut za poptávkou.“

„Existuje taková věc, jako přílišná horlivost. Jestliže ten příkaz už opustil budovu, pošlete zrušení a příslib dalšího rozhodnutí, ano? A sežeňte mi ten původní dokument.“

Konečně se dostal k naléhavým složkám. Jak řekl pan Kiku, obálka označená „Ftaeml“ nebyla obsáhlá. Zjistil, že má podtitul: „Kráska & zvíře“ a divil se proč. Šéf měl smysl pro humor... ale byl natolik odlišný, že ostatní měli potíže mu rozumět.

Náhle pozvedl obočí. Tihle neúnavní tlumočníci, agenti, prostředníci a vykladači, tihle Rargylliané, byli vždy špičkou ve vyjednávání mezi odlišnými rasami. Přítomnost dr. Ftaemla na Zemi přivedla Greenberga k názoru, že jde o nehumanoidní osoby... nelidské v mentalitě, tvory natolik psychologicky odlišné, že by byla komunikace značně obtížná. Ale neočekával, že ten učený doktor zastupoval rasu, o které nikdy neslyšel... kohosi označeného jako „Hroshie“.

Bylo možné, že Greenberg prostě zapomněl jméno tohoto lidu se jménem jako když kýchne; mohli být nějakou nepodstatnou rasou, na nízké kulturní úrovni, nebo ekonomicky nevýznamní, nebo neznali cestování vesmírem. Nebo mohli být začleněni do Federace, když se Greenberg věnoval záležitostem Solárního systému. Jakmile lidská rasa učinila kontakt s jinými rasami, ovládajícími mezihvězdné cestování, přírůstky do rodiny legálních „lidí“ se hmuly tak rychle, že člověk sotva mohl držet krok s dobou. Čím více si lidé rozšiřují obzory, tím hůře jsou ty obzory viditelné.

Nebo znal možná Hroshie pod jiným jménem? Greenberg se otočil k univerzálnímu slovníku pana Kiku a vložil jméno.

Přístroj to vyhodnotil a potom čtecí panel zablikal: ŽÁDNÁ INFORMACE.

Greenberg se pokusil vsadit na domněnku, že to slovo mohlo být v ústech neHroshií překrouceno... stále stejná odpověď.

Vzdal to. Ani univerzální slovník v Britském muzeu nebyl informovanější než slovník v kanceláři pana náměstka. Jeho výkonné části zabíraly celou jednu budovu v jiné části Metropole a zaměstnávaly tým kybernetiků, sémantiků a encyklopedistů nekonečně tisících jeho hlad po vědění. Mohl si být jistý, že kdokoliv ty Hroshie byly, Federace o nich nikdy předtím neslyšela.

Což bylo ohromující.

Nechal úžas působit celou vteřinu a pak pokračoval ve čtení. Dozvěděl se, že Hroshie už tu jsou, nepřistály na Zemi, ale jsou ve vlnovém dosahu... na parkovací orbitě padesát tisíc mil odtud. Nechal se ohromit na celé dvě vteřiny, než pokročil ke zjištění, že důvod, proč nevěděl o jejich přiletu byl, že dr. Ftaeml naléhavě požádal pana Kiku, aby držel hlídkové lodi a jim podobné stranou zvědavého obletování, případně pokusů brát cizince na palubu.

Byl přerušen návratem své zprávy o Lummoxově záležitosti nesoucí potvrzení pana Kiku o rozsudku. Na chvíli se zamyslel, potom připsal ke schválení asi toto: „Doporučení schváleno... ale tato akce nebude uskutečněna dříve než po důkladné vědecké analýze dotyčného zvířete. Místní úřady se ujmou péče, požádá-li o to Úřad xenických věd, který zajistí dopravu a vybere agenturu, která zajistí ohodnocení.“

Greenberg se podepsal jménem pana Kiku pod tento dodatek a vrátil spis zpět do systému. Nesměle připustil, že ten příkaz byl lišácky napsaný... protože byla jasná věc, že dostanou-li jednou xenobiologové Lummoxe do rukou, už ho z nich nikdy nepustí. Nicméně mu náhle bylo lehčeji u srdce. Ta první akce byla špatně; tuhle provedl dobře.

Obrátil svou pozornost zpět k Hroshiím... a opět mu obočí vylétlo vzhůru. Hroshie tu nebyly, aby

navázaly styky se Zemí, byly tu, aby zachránily jednu z nich. Podle dr. Ftaemla byly přesvědčeny, že na Zemi se zdržovala jedna Hroshia a požadovaly, aby byla vydána zpět.

Greenberg si připadal, jako kdyby se nachomýtl na špatné melodrama. Tihle lidé s tím astmatickým jménem si vybrali špatnou planetu pro jejich žabomyší nesmysly. Nečlověk na Zemi bez pasu, bez oprávnění od Oddělení, bez potvrzeného důvodu k návštěvě Země, by byl bezmocný jako hospodyně bez přidělové knížky. Nebyl by vlastně vůbec prokazatelný... idiotský nápad! Ani by dokonce neprošel karanténou.

Proč jim šéf jednoduše neřekl, ať si seberou tu svojí kocábku a pádluj í domů?

Navíc, jak došly k tomu, že ta Hroshia opravdu dosáhla povrchu Země? Pěšky? Nebo ponorkou? Hvězdné lodi nepřistávaly, byly obsluhovány kyvadlovou dopravou. Už ji viděl, jak tahá jednoho z průvodčích orbitbusu za rukáv: „Promiňte, pane, ale utíkám před svým manželem ze vzdáleného konce Galaxie. Nevadilo by vám, kdybych se schovala tady pod to sedadlo a vkradla se na vaši planetu?“

„Zadarmo ani kuře nehrabe“... to by průvodčí určitě řekl. Tyhle dopravní společnosti nesnášely neplaticí pasažéry. Greenberg to mohl posoudit pokaždé, když se prokazoval svým diplomatickým pasem.

Něco se mu pořád nezdálo... potom si vzpomněl na šéfův dotaz; má Lummox ruce? Uvědomil si, že šéf si musel říkat, zda není Lummox ta chybějící Hroshia, protože Hroshie, podle dr. Ftaemla, mají osm nohou. Greenbergovi zaskočilo. Lummox nebyl chlapík ke stavění nebo řízení vesmírných lodí, on, ani žádný z jeho bratránků. Samozřejmě, šéf Lummoxe neviděl a neví, jak trhlý je to nápad.

A navíc, Lummox tu byl už přes sto let. Což by ho poněkud stavělo mimo mísu.

Opravdovou otázkou bylo, co teď s Hroshiem, když jsme s nimi v kontaktu. Cokoliv 'tam odtud' bylo zajímavé, poučné a pro lidstvo výhodné, jakmile to bylo analyzováno... a rasa, která má svůj vlastní mezihvězdný motor určitě ve všem vyhovovala. Není divu, že je tu šéf zdržoval, zatímco pracoval na trvalých vztazích. Nu dobrá, bylo na Greenbergovi se toho chytit a pomoci šéfovi překonat ten jeho emocionální handicap při jednání přes Rargylliana.

Prolétl zbytek zprávy. Vše, co se dozvěděl, bylo v přehledu. Zbytek byl přepis Ftaemlova květnatého okolkování. Potom vložil obálku zpátky mezi složky a třídil šéfovu práci.

Pan Kiku oznámil svůj příchod tím, že se podíval přes rameno a řekl: „Ten košík je plný jako jindy.“

„Áá. To jste vy, šéfe. Ano, ale pomyslete, jak by vypadal, kdybych neroztrhal každou druhou věc bez čtení.“ Greenberg se zvedl ze židle.

Pan Kiku přisvědčil. „Já vím. Někdy z těch všech šíleností kontroluji jenom 'neschválené'.“

„Cítíte se lépe?“

„Jsem připraven mu plivnout do tváře. Co má had, abych toho neměl víc?“

„To je ovšem postoj.“

„Dr. Morgan je velmi schopný. Někdy ho zkus, až ti vyhoří nervy.“

Greenberg se zašklebil. „Šéfe, jediná věc, která mne trápí je nespavost během pracovní doby. Na mém stole se nevyspím tak, jak bych si přál.“

„To je první symptom. Zmechanizovaná mysl tě teprve chytne.“ Pan Kiku mrknul na hodiny. „Něco nového o našem příteli se zvířecími vlasy?“

„Zatím ne.“ Greenberg mu pověděl o té karanténě na Ariel a co s tím udělal. Pan Kiku přikývnul, což v některých případech odpovídalo pochvale před nastoupenou jednotkou. Greenberg cítil hřejivou vlnu a pokračoval, aby mu řekl o té revizi, kterou provedl v příkazu o Lummoxovi. Sebevědomě k tomu přistoupil.

„Šéfe, sedět v tom křesle dá člověku jiný pohled na věci.“

„To jsem před pár lety také zjistil.“

„Ehm, ano. Když jsem tam tak seděl, nějak jsem začal myslet na tu věc s intervencí.“

„Opravdu? Už jsme ji přece vyřídili.“

„To jsem si taky myslel. Nicméně... zkrátka, tak jako tak...“ Vyždímal ze sebe tu změnu v příkazu a čekal.

Pan Kiku opět přikývl. Uvažoval o tom, říci Greenbergovi, že mu to ušetřilo práci s vymyšlením důstojného způsobu dosažení téhož, ale nakonec to neudělal. Místo toho se naklonil ke stolu. „Mildred?

Neslyšela jste něco o dr. Ftaemlovi?“

„Právě dorazil, pane.“

„Výborně. Východní konferenční sál, prosím.“ Cvaknul vypínačem a otočil se ke Greenbergovi. „No, hochu, je čas na krocení hadů. Nemáš sebou flétnu?“

VI.

VESMÍR JE HLUBOKÝ, EXCELENCE

„DR. FTAEMLE, toto je můj spolupracovník, pan Greenberg.“

Rargyllian se hluboce uklonil, což bylo díky jeho dvojitým kolenům a jeho nelidskému rozložení kloubů velmi působivé. „Znám ctěného pana Greenberga z doslechu, díky příteli, který měl tu čest s ním pracovat. Je mi ctí, pane.“

Greenberg odpověděl stejným způsobem zdvořilého frázování, jaký použil ten vesmírný lingvista. „Již dlouho jsem toužil po výsadě osobně zakusit učenou auru dr. Ftaemla, ale nikdy jsem se neodvážil nechat své přání vykvést v naději. Váš služebník a žák, pane.“

„Hrrmm!“ Přerušil to Kiku. „Doktore, tato delikátní záležitost, kterou projednáváte, má takovou důležitost, že já, se svým stálým pomocným sborem, jsem nebyl schopen věnovat tomu takovou pozornost, jakou si zaslouží. Pan Greenberg je mimořádný velvyslanec a zplnomocněný ministr Federace, povoláný za tímto účelem.“

Greenbergovy oči zalétly směrem k šéfovi, ale neukázaly žádné překvapení. Všiml si, že šéf již předtím řekl „spolupracovník“ namísto „asistent“ a zaznamenal to jako základní manévr pro zvýšení prestiže vlastních vyjednávačů kvůli výhodám v protokolu — ale neočekával tak náhlý postup. Byl si oprávněně jistý, že pan Kiku se neobtěžoval nechat si tu hodnost potvrdit Radou; nicméně to mohl svižně zařídit a jeho pověřovací listiny by se objevily na jeho stole. Rád by věděl, jestli se to projeví na jeho platu?

Usoudil, že šéf musel tušit, že za touhle potrhlou věcí je něco důležitého. Nebo se prostě snažil hodit toho medusoida na cizí bedra?

Doktor Ftaeml se opět uklonil. „Je pro mne navýsost uspokojivé, že mohu pracovat s Jeho Excelencí.“ Greenberg předpokládal, že si z něj Rargyllian nedělá blázný; nicméně uspokojivé to bylo téměř určité pro něho, neboť z toho vyplývalo, že medusoid osobně měl hodnost velvyslance.

Pobočnice přinesla občerstvení; přistoupili k rituálu. Ftaeml si vybral francouzské víno, zatímco Greenberg a Kiku si vybrali jediný nabízený rargyllianský artikl — nějaká věc nazvaná „víno“ díky chybnému překladu, ale která vypadala jako chléb rozmačkaný v mléce a chutnala jako kdyby do toho někdo přidal kyselinu sírovou. Greenberg to vychutnával pohyby skleničkou, ale nenechal to přejít přes rty.

S respektem zaznamenal, že šéf tu věc opravdu pozřel.

Rituál běžný u sedmi civilizací z deseti dal Greenbergovi čas k ohodnocení Ftaemla. Medusoid byl oblečen v drahé parodii na pozemské oblečení... žaketovém saku, krajkové haleně a proužkovaných šortkách. Pomáhalo to zakrýt fakt, že by sporný humanoid se dvěma nohama, dvěma rukama a hlavou na vrcholil prodlouženého krku, nebyl ani vzdáleně člověkem v jiném než právním smyslu.

Ale Greenberg vyrostl v přítomnosti Velkých Mart'anů a od té doby se setkal s mnoha jinými národy. Neočekával, že „lidé“ budou vypadat jako lidé a neměl předsudky, co se týče lidského tvaru. Ftaeml byl v jeho očích hezký a rozhodně rozkošný. Jeho suchá chitinová kůže, purpurová se zelenými skvrnkami, byla pěkná jako levhartí kožešina a stejně tak ozdobná. Absence nosu tolik nevadila a byla nahrazena pohyblivými, citlivými ústy.

Greenberg usoudil, že Ftaeml musí mít ocas omotaný kolem sebe pod šaty, aby zachoval pravidlo, že když jako pozemšťan vypadá, tak se jako pozemšťan i obléká — Rargylliané by snesli jakoukoliv obtíž, jen aby dodrželi starobylé, městské pravidlo, že jsi-li v Římě, zapaluj římské svíce. Ten druhý Rargyllian, se kterým Greenberg pracoval, nenosil žádné šaty (protože lidé na Veze — VI žádné nenosili) a nosil svůj ocas vztyčený jako hrdá kočka. Pomyšlení na Vegu — VI způsobilo Greenbergovi zachvění, otrásl se až po uši.

Pohlédl na medusoidovy výrůstky. Cha! Vůbec nepřipomínaly hady. Šéf musel mít neurózu jako hrom. Jistě, byly asi stopu dlouhé a tlusté jako jeho palec, ale neměly oči, neměly ústa ani zuby — byly to jenom výrůstky. Většina ras měla nějaký druh výrůstků. Co byly prsty než jen krátké výrůstky?

Pan Kiku položil hrnek ve chvíli, kdy dr. Ftaeml odložil svou sklenici. „Doktore, poradil jste se se svými zaměstnavateli?“

„Pane, měl jsem tu čest. A mohu využít této chvíle, abych vám poděkoval za hlídkovou loď, kterou jste mi tak velkoryse dal k dispozici k nevyhnutelným cestám tam a zpět z vaší milované planety na loď lidu, jenž mám tu čest zastupovat? Je to, aniž bych chtěl vrhnout špatné světlo na velký lid, jemuž nyní sloužím, mnohem vhodnější a pohodlnější pro jedince stavěného jako já, než jsou pomocné stroje jejich lodi.“

„Není zač. Jsem rád, že jsem mohl prokázat příteli laskavost.“

„Jste velmi pozorný, pane náměstku.“

„Dobrá, tak co říkali?“

Dr. Ftaeml zavrtěl celým tělem. „Bolí mě, že vám musím oznámit, že jsou neoblomní. Trvají na tom, aby jim jejich ratolest byla neodkladně vrácena.“

Pan Kiku se zamračil. „Bezpochyby jste jim vysvětlil, že jejich chybějící dítko nemáme, nikdy jsme o něm neslyšeli, nemáme důvod se domnívat, že by někdy bylo na této planetě a oprávněné důvody se domnívat, že by vůbec kdy mohlo být?“

„To jsem udělal. Omluvte mou neomalenost, přetlumočím-li jejich odpověď v termínech hrubých, ale nezpochybnitelných.“ Omluvně se zavrtěl. „Říkají, že lžete.“

Pan Kiku se neurazil, protože si byl vědom toho, že Rargyllian, vystupující coby prostředník, je neosobní jako telefon. „Bylo by bývalo lepší, kdybych opravdu lhal. Pak bych jim to škvrně mohl poslat a celá věc by se uzavřela.“

„Já vám věřím,“ řekl náhle dr. Ftaeml.

„Děkuji. Proč?“

„Použil jste konjunktiv.“

„Ach tak. Řekl jste jim, že na Zemi je okolo sedmi tisíc druhů mimozemšťanů zastupovaných několika sty nebo tisíci jedinci? Že z těchto jedinců nějakých třicet tisíc jsou rozumné bytosti? Ale z těchto rozumných bytostí jenom velmi málo má cokoli na způsob vzhledu vašich Hroshii? A že u všech z toho mála můžeme určit rasu a planetu původu?“

„Jsem Rargyllian, pane. Řekl jsem jim všechno tohle a ještě více, v jejich vlastním jazyce, a podal jsem to jasněji, než byste to vy mohl vysvětlit jinému pozemšťanovi. Podal jsem to velmi živě.“

„Já vám věřím.“ Pan Kiku poklepal na desku stolu. „Máte nějaký návrh?“

„Ještě okamžik,“ vložil se do toho Greenberg. „Nemáte obrázek typické Hroshie? To by mohlo pomoci.“

„Typický 'Hroshiu',“ opravil ho Ftaeml. „Nebo v tomto případě typického 'Hroshia'. Je mi líto. Nepoužívají symboly obrazového typu. Bohužel já nejsem vybaven k tomu, abych pořídil jeden z obrázků vašeho typu.“

„Nevidomá rasa?“

„Ne, Vaše Excellence. Jejich zrak je velmi dobrý, velmi přizpůsobivý. Ale jejich oči a nervový systém zpracovávají údaje poněkud jinak než vaše. Jejich analogie 'obrazu' by pro vás byla nepoužitelná. Dokonce i já s tím mám potíže a o mé rase se říká, že je ze všech nejprizpůsobivější ve výkladu symbolické abstrakce. Jestliže Rargyllian...“ Zmlknul a upravil se.

„Dobře... popište nám jednoho. Použijte vaše proslulé sémantické nadání.“

„S potěšením. Hroshiové obývající tuto loď jsou všichni velcí, vzhledem k tomu, že to jsou vojáci, jako...“

Pan Kiku ho přerušil. „Vojáci? Doktore, to je válečná loď? To jste mi neřekl.“

Dr. Ftaeml vypadal dotčeně. „Považoval jsem to jednak za zřejmé a jednak za nechutné.“

„Předpokládám.“ Pan Kiku nevěděl, jestli nemá zalarmovat federální velení. Teď ne, rozhodl se. Pan Kiku byl silně předpojatý vůči zatahování vojenské moci do vyjednávání, protože byl přesvědčen, že ukázka síly nejenom poukazovala na neúspěch na poli diplomacie, ale také zminimalizovala šance na dosažení něčeho vyjednáváním. Mohl si tento názor logicky vyvrátit, ale ponechával si ho jako emoci. „Pokračujte, prosím.“

„Vojenská třída je složená ze tří pohlaví, rozdíly jsou sotva patrné a nejsou pro nás důležité. Moji spolubydlíci na lodi a mí hostitelé jsou asi o šest palců větší než tenhle stůl a asi o polovinu delší, než je

vaše výška. Každý z nich má čtyři páry nohou a dvě ruce. Jejich ruce jsou malé a obratné a nesmírně zručné. Dle mého názoru jsou Hroshiové neobyčejně krásní, přičemž forma slouží funkci vzácně dobře. Jsou pozoruhodně zruční se stroji, nástroji a jemnou motorikou všeho druhu.“

Greenberg se v průběhu Ftaemlovy řeči trochu uvolnil. Navzdory všemu ho stále trápila ta zmatená myšlenka, že to stvoření „Lummox“ by mohlo být jedním z Hroshiu... ale viděl, že ta myšlenka nevzešla z ničeho jiného než náhodné shody v počtu nohou... jako kdyby byl pštros člověk jenom proto, že má dvě nohy! Jeho mysl se snažila zařadit Lummoxe do nějaké třídy, ale žádná na něho neseděla.

Dr. Ftaeml pokračoval: „...ale naprosto nejneuvěřitelnější charakteristika Hroshiu, nesouvisející s těmito údaji o jejich velikosti, tvaru, tělesné stavbě a mechanické funkci, je úchvatný dojem z jejich mentální síly. Je to tak ohromující...“ Medusoid se zahanbeně zasmál, „...že jsem byl v pokušení vzdát se své profesionální mzdy a sloužit jim z privilegia.“

Na Greenberga to udělalo dojem. Tihle Hroshiové museli být někdo. Rargylliané, jakkoliv to byli čestní agenti, by raději nechali člověka zemřít žízni, než by mu prozradili místní slovo pro vodu, neměli-li na dlani hotovost. Jejich obchodnický přístup neměl daleko ke zbožnosti.

„Jediná věc,“ dodal Ftaeml, „která mě zachránila, bylo vědomí, že v jedné věci je převyšuji. Nejsou to lingvisté. Jakkoliv je jejich jazyk bohatý a obsažný, je to jediný jazyk, který se naučí pořádně. Jsou dokonce ještě méně jazykově nadaní než vaše vlastní rasa.“ Ftaeml rozhodil své podivné ruce v gestu, jež bylo čistě pozemské (nebo dokonalá, nastudovaná imitace) a dodal: „Takže jsem si spravil sebeúctu a účtoval jsem si dvojnásobek mého obvyklého honoráře.“

Odmlčel se. Pan Kiku hleděl zadumaně do stolu a Greenberg prostě čekal. Nakonec Kiku řekl: „Co navrhuje?“

„Můj ctěný příteli, vidím jen jednu cestu, která někam směřuje. Hroshia, kterého hledají, musí být dodán.“

„Ale my toho Hroshiu nemáme.“

Ftaeml napodobil lidský povzdech. „To je politováníhodné.“ Greenberg se na něho ostře podíval. Ten povzdech nebyl přesvědčivý. Cítil, že Ftaemlovi připadala tato bezvýhodná situace z jakéhosi důvodu ohromně vzrušující... což bylo směšné; Rargyllian, který přistoupil na roli prostředníka, měl stálý zájem na tom, aby bylo vyjednávání úspěšné. Cokoliv jiného než úspěch pro ně v jejich očích neslo ztrátu vlastní důstojnosti.

Takže promluvil. „Dr. Ftaemle, když jste přijímal od Hroshiu toto pověření, čekal jste, že budeme schopni jim toho jejich, ehm, Hroshie, dodat?“

Výrůstky toho tvora náhle poklesly. Greenberg pozvedl obočí a řekl chladně: „Ne, vidím, že ne. Mohu se zeptat, proč jste potom to pověření přijímal?“

Ftaeml odpověděl pomalu a beze své obvyklé sebedůvěry: „Pane, pověření od Hroshiu se neodmítá. Věřte mi, že ne.“

„Hmm... tihle Hroshiové. Doktore, prominete mi, když řeknu, že jste mi stále ještě neumožnil plně tomu lidu porozumět? Říkáte nám, že jsou mentálně velmi schopní, tak, že vůdčí mysl vysoce pokročilé rasy... tedy vy... je jimi téměř 'uchváćena'. Naznačujete, že jsou mocní i v jiných ohledech... takže vy, příslušník hrdé, svobodné rasy, musí plnit jejich přání. Teď jsou tady v jediné lodi, stojící proti celé planetě, planetě tak silné, že byla schopna vytvořit hegemonii tak rozsáhlou, že nemá obdoby v této části vesmíru... přesto říkáte, že by bylo 'politováníhodné', kdybychom nebyli schopni uspokojit jejich nesmyslný požadavek.“

„To vše je pravda,“ odpověděl opatrně Ftaeml.

„Když mluví Rargyllian profesionálně, nezbyvá mi, než mu věřit. Přesto mám problémy tomu uvěřit. Tyhle superbytnosti... jak to, že jsme o nich nikdy neslyšeli?“

„Vesmír je hluboký, Excellence.“

„Ano, ano. Bezpochyby jsou tisíce velkých ras, které jsme my ze Země nikdy nepotkali a nikdy nepotkáme. Mám z toho usuzovat, že jde také o první setkání Hroshiu s vaší rasou?“

„Ne. Už o nich víme dlouho... déle, než víme o vás.“

„Prosím?“ Greenberg ostře pohlédl na pana Kiku. Pokračoval dále: „Jaké jsou vztahy Rargyllianů s Hroshii? A proč o tom nebyla podána zpráva Federaci?“

„Excelence, má být ta poslední otázka výtkou? Jestliže ano, musím odpovědět, že nezastupuji svou vládu.“

„Ne,“ ujistil ho Greenberg, „byla to jenom zvědavost. Federace se vždy snaží rozšířit své diplomatické styky jak daleko to jen jde. Byl jsem překvapen, že vaše rasa, tvrdíc, že je s naší v přátelství, ví o mocné civilizaci a nezmíní se o této skutečnosti Federaci.“

„Mohu říci, Excelence, že jsem překvapen vašim překvapením? Vesmír je hluboký... a lidé mé rasy jsou již dlouho, velkými cestovateli. Zřejmě Federace nepokládala ty správné otázky? A co se týče toho druhého, můj lid nemá diplomatické styky, ani jiné styky jakéhokoliv typu s mocnými Hroshii. Jsou to lidé, kteří si, jak vy říkáte, hledí svého a my jsme rádi, že (jak byste řekli vy)... si je držíme od těla. Už to jsou léta, více než pět vašich století, kdy se naposledy objevila na naší obloze hroshijská loď a požadovala od nás službu. Je to tak lepší.“

Greenberg řekl: „Připadá mi, že jsem tím zmatenější, čím víc toho vím. Oni se zastavili na Rargyllu, aby si vyzvedli tlumočníka, místo aby přišli rovnou sem?“

„Ne tak zcela. Objevili se na naší obloze a ptali se, jestli jsme slyšeli o vás lidech. Odpověděli jsme, že vás známe... protože, když se Hroshiové ptají, dostávají odpovědi! Označili jsme vaši hvězdu a já jsem měl tu nechtěnou čest být vybrán, abych je reprezentoval.“ Zavrtěl sebou. „Tady jsem. Dovolte mi dodat, že jsem se s předmětem jejich zájmu seznámil teprve hluboko ve vesmíru.“

Greenberg si už dříve povšiml nejasného konce. „Okamžik. Najali si vás, vydali se k Zemi, potom vám řekli, že pátrají po chybějícím Hroshiovi. Potom jste si musel uvědomit, že tahle akce musí selhat. Proč?“

„Není to zřejmé? My Rargylliané jsme, dle vašeho krásného a přiléhavého idiomu, největší drbny ve vesmíru. Možná byste řekli 'historici', ale já mám na mysli něco plnějšího. Drbny. Všude se dostaneme, každého známe, mluvíme všemi jazyky. Nepotřeboval jsem se 'podívat do záznamu', abych věděl, že člověk ze Země nikdy nebyl v hlavním městě Hroshiů. Kdybyste takový kontakt učinili, upnuli byste na ně svou pozornost a rozpoutali válku. Býval by to byl 'poprask mezi sojkami'... nádherná fráze, že? Musím se podívat na sojku, zatímco budu tady. Povídaly by se o tom skvělé anekdoty, kdekoli by se potkali dva Rargylliané. Takže jsem věděl, že se museli splést. Že nenajdou, co hledají.“

„Jinými slovy,“ odvětil Greenberg, „jste prostě označili špatnou planetu... a nechali ten problém na nás.“

„Prosím,“ protestoval dr. Ftaeml. „Naše identifikace byla skvělá, mohu vás ubezpečit — ne vaši planety, protože Hroshiové nevěděli, odkud jste — ale vás samotných. Tvorové, které hledali, byli lidé ze Země, do posledního možného detailu — až po nehty na nohou, vaše vnitřní orgány.“

„Přesto jste věděl, že se pletou. Doktore, nejsem sémantik jako vy. Vidím však protiklad... nebo paradox.“

„Dovolte mi to objasnit. My, kdo se zabýváme profesionálně slovy, víme, jak laciná slova jsou. Paradox může existovat pouze ve slovech, nikdy ve faktech, která se za nimi skrývají. Protože Hroshiové popisovali přesně lidi ze Země, a protože vím, že lidé ze Země Hroshie neznají, vyplynulo mi z toho, co mi vyplynout muselo — že v této galaxii je jiná rasa podobná naší rase jako dvojice Sorniů ve své skořápce, podobná jako vejce vejci. Vejce? Nebo říkáte vaječníky?“

„'Vejce' je ten správný idiom,“ odpověděl klidně pan Kiku.

„Děkuji vám. Váš jazyk je bohatý, musím si ho osvěžit, když jsem tady. Věřili byste?... člověk, od kterého jsem se ho poprvé učil, mě úmyslně naučil idiomy nepřijatelné ve vaší slušné společnosti. Například 'studenej jako...‘“

„Ano, ano,“ řekl rychle pan Kiku. „Věřím tomu. Někteří z našich spoluobčanů mají zvláštní smysl pro humor. Takže jste usoudil, že někde v této hvězdokupě je rasa naší tak podobná, jako by to bylo naše dvojce? Tento názor se mi zdá statisticky nepravděpodobný, až na hranici nemožnosti.“

„Celý vesmír, pane náměstku, je na hranici nesmyslnosti. Alespoň my, Rargylliané víme, že Bůh je humorista.“ Medusoid udělal gesto používané jeho rasou, a potom ho zdvořile zopakoval v napodobenině nejrozšířenějšího pozemského gesta úcty.

„Objasnil jste tento svůj vývod vašim klientům?“

„Ano... a při našem posledním setkání jsem jim ho co nejpečlivěji zopakoval. Výsledek byl předvídatelný.“

„Ano?“

„Každá rasa má své silné a slabé stránky. Jakmile jednou Hroshiové se svým silným intelektem dojdou k nějakému názoru, jen nesnadno se nechají zviklat. 'Zabedněnost' je váš odpovídající termín.“

„Zabedněnost plodí zabedněnost, dr. Ftaemle.“

„Prosím, drahý pane! Doufám, že nebudete tak popuzený. Dovolte mi vyřídit, budu-li muset, že nejste schopni jejich nejdražšího najít, ale že podnikáte nové a hlubší průzkumy. Jsem váš přítel... nedovolte, aby toto vyjednávání selhalo.“

„Nikdy jsem z vyjednávání neodstupoval,“ řekl kysele pan Kiku. „Když nemůžeš druhou stranu přesvědčit, někdy ji můžeš ukonejšit. Ale já nevidím nic, co bychom jim mohli nabídnout. Kromě té možnosti, o které jsme mluvili posledně... přinesl jste souřadnice jejich planety? Nebo odmítli?“

„Mám je. Říkal jsem vám, že neodmítnou. Hroshiové se ani v nejmenším nebojí dát ostatním rasám vědět, kde je mohou najít... je jim to takřka lhostejné.“ Dr. Ftaeml otevřel kufík, který byl buď napodobeninou pozemského, nebo mohl být na Zemi koupený. „Nicméně to nebylo snadné. Ty údaje musely být převedeny z jejich konceptu do měřítek, používajících Rargyll za pravý střed vesmíru, což vyžadovalo, abych je nejprve přesvědčil o tom, že to je nezbytné, a potom jim vysvětlil časové jednotky používané Rargylliany k cestování ve vesmíru. Teď, protože musím zahanbeně přiznat, že nejsem obeznámen s vašimi metodami zpracovávání prostoru vesmíru, budu potřebovat pomoc při převádění našich měřítek do vašich.“

„Není třeba se stydět,“ odvětil pan Kiku, „protože já sám nevím o našich vlastních astronavigačních metodách nic. Na takové věci používáme specialisty. Jenom okamžik.“ Dotknul se ozdobného výstupku na konferenčním stole. „Dejte mi Astro — Úřad.“

„Všichni už dnes odešli domů,“ odpověděl neosobní ženský hlas, „kromě astroslužby.“

„Tak to je přesně ten, koho potřebuji. Pospěšte si.“

Velmi krátce na to řekl mužský hlas: „Dr. Warner, velitel noční služby.“

„Tady Kiku. Doktore, provádíte časoprostorové korelace?“

„Samozřejmě, pane.“

„Zvládnete to z rargyllianských údajů?“

„Rargyllianských?“ Úředník tiše hvízdnul. „To je velice náročné, pane. Dr. Singh je pro to muž jako stvořený.“

„Pošlete ho sem nahoru, teď hned.“

„No, jaksi, on už šel domů, pane. Bude tu ráno.“

„Neptal jsem se, kde je. Řekl jsem, pošlete ho sem... teď hned. Použijte policejní alarm nebo všeobecný poplach, bude-li to nutné. Chci ho tu hned.“

„Ehm... ano, pane.“

Pan Kiku se obrátil zpět k dr. Ftaemlovi. „Očekávám, že budu schopen prokázat, že žádná pozemská vesmírná loď nikdy Hroshie nenavštívila. Naštěstí máme astrozáznamy o každém mezihvězdném letu. Mám na mysli toto: je čas, aby se účastníci tohoto jednání setkali tváří v tvář. S bezchybným tlumočením jim můžeme ukázat, že nemáme co skrývat, že veškeré možnosti naší civilizace jsou jim k dispozici, a že bychom jim rádi pomohli najít jejich chybějící ratolest... ale, že tu není. Potom, budou-li mít nějaký návrh, můžeme...“ Pan Kiku se zarazil, když se otevřely dveře. Řekl rozladěně: „Jak se vám dnes daří, pane ministře?“

Jeho Nejvyšší Ctihodnost pan Roy MacClure, ministr Vesmírných věcí Federálního společenství civilizací, vstoupil do místnosti. Vypadalo to, že jeho oči si všimly pouze pana Kiku. „Tady jsi, Henry! Všude jsem tě hledal. Ta hloupá holka nevěděla, kam jsi šel, ale zjistil jsem, že jsi neopustil budovu. Musíš...“

Pan Kiku ho vzal pevně za loket a řekl hlasitě: „Pane ministře, dovolte mi, abych vám představil dr. Ftaemla, velvyslance de facto mocných Hroshiů.“

Panu MacClurovi to došlo. „Jak se máte, doktore? Nebo mám říci 'Excelence'?“ Měl tolik duchaplnosti, že nezáral.

„'Doktore' plně postačí, pane ministře. Mohu se zeptat na vaše zdraví?“

„Ó, slouží, slouží... jestli to všechno nevybouchne najednou. Což mi připomíná... mohl byste pro mě

na chvíli ušetřit mého hlavního asistenta? Je mi to strašlivě líto, ale objevilo se něco velmi naléhavého.“

„Samozeřejmě, pane ministře. Vaše blaho je mým největším přáním.“

Pan MacClure se na medusoida ostře podíval, ale zjistil, že není schopen přechíst jeho výraz... jestli ta věc nějaký měla, dodal pro sebe. „Ehm, doufám, že je o vás dobře postaráno, doktore?“

„Ano, děkuji.“

„Dobře. Je mi opravdu líto, ale... Henry, jestli dovolíš?“

Pan Kiku se Rargyllianovi uklonil, potom opustil stůl s tak kamenným výrazem, že se Greenberg až zachvěl. Kiku začal MacClurovi šeptat téměř okamžitě, jakmile se vzdálili od stolu.

MacClure zalétl pohledem k těm dvěma a potom odpovéděl šeptem, který Greenberg dokázal zachytit. „Ano, ano! Ale říkám ti, že tohle je kriticky důležité. Henry, co tě, prosím tě, vedlo k tomu, nechat ty lodě přistát, aniž bys to se mnou nejdřív probral?“

Odpověď pana Kiku byla nezaslechnutelná. MacClure pokračoval. „Nesmysl! Prostě budeš muset jít ven a probrat si to s nimi. Nemůžeš...“

Pan Kiku se náhle otočil. „Dr. Ftaemle, měl jste v úmyslu se na hroshijskou loď vrátit dnes večer?“

„Není kam spěchat. Jsem vám k službám, pane.“

„Jste více než laskav. Mohu vás zanechat v péči pana Greenberga? Mluvíme jeden za druhého.“

Rargyllian se uklonil. „Budete to považovat za čest.“

„Těším se na potěšení z vaší společnosti zítra.“

Dr. Ftaeml se opět uklonil. „Tedy zítra. Pane ministře, pane náměstků... váš služebník.“

Ti dva odešli. Greenberg nevěděl, má-li se smát nebo plakat; cítil se trapně za celou svoji rasu. Medusoid ho tiše pozoroval.

Greenberg se na půl úst zašklebil a řekl: „Doktore, obsahuje rargyllianský jazyk kletby?“

„Pane, umím používat neuctivá slova ve více než tisíci jazycích... a některé mají kletby, že by na tisíce kroků zkazily vejce. Mohu vás nějaké naučit?“

Greenberg se opřel a srdečně se zasmál. „Doktore, vy se mi líbíte. Opravdu se mi líbíte... zcela stranou naší společné profesionální povinnosti býti zdvořilý.“

Ftaeml vytvaroval své rty do dobré imitace lidského úsměvu. „Děkuji vám, pane. Pocity jsou vzájemné... a potěšující. Mohu říci, bez urážek, že doporučení, které dává můj rod na vaši planetu, bývá občas něco, nad čím je třeba si trochu zafilozofovat?“

„Já vím. Mrzí mě to. Můj vlastní národ, alespoň jeho většina, je čestně přesvědčena, že obyčejně jejich rodné vísky byly určeny Všemohoucím. Byl bych rád, kdyby byli jiní.“

„Nemusíte se stydět. Věřte mi, pane, že to je jediné přesvědčení, které sdílejí všechny rasy kdekoliv... jediná věc, kterou máme společnou. Mou vlastní rasu nevylučuje. Kdybyste znal jazyky... všechny jazyky v sobě nesou obraz svého národa a průpovědky každého jazyka opakují znovu a znovu: 'Je to cizinec, a tudíž barbar.'“

Greenberg se křivě zašklebil. „Odstrašující, co?“

„Odstrašující? Co vás nemá, pane? Je to ta největší švanda ze všech. Je to jediný vtíp, který Bůh stále opakuje, protože se neomrzí.“ Medusoid dodal: „Co máte teď v plánu, pane? Budeme pokračovat ve zkoumání té záležitosti? Nebo hodláte udržovat hovor až do návratu vašeho... spolupracovníka?“

Greenberg věděl, že Rargyllian se snaží co nejzdvořileji naznačit, že Greenberg by nemohl bez pana Kiku jednat. Greenberg se rozhodl, že by nemělo žádný smysl předstírat opak... a navíc měl hlad.

„Neudělali jsme toho dnes už dost, doktore? Prokázal byste mi tu čest a povečeřel se mnou?“

„Byl bych polichocen! Ale... znáte zvláštnosti naší stravy?“

„Jistě. Nezapomínejte, strávil jsem několik týdnů s jedním z vašich spoluobčanů. Můžeme jít do hotelu Vesmír.“

„Ano, samozeřejmě,“ řekl dr. Ftaeml bez valného nadšení.

„Pokud nemáte na mysli něco jiného?“

„Slyšel jsem o vašich restauracích se zábavou... šlo by to? Nebo je to...?“

„Night klub?“ Domyslel si Greenberg. „Ano! Kosmický klub. Jejich kuchyně zvládne cokoli, co ta ve Vesmíru.“

Byli už na odchodu, když se otevřely dveře a dovnitř nakoukl štíhlý, snědý muž. „Ach. Promiňte.

Myslel jsem, že tu je pan Kiku.“

Greenberg si náhle vzpomněl, že šéf poslal pro astromatematika. „Moment. Vy musíte být dr. Singh.“

„Ano.“

„Je mi líto. Pan Kiku musel odejít, já jsem tu místo něho.“

Představil oba navzájem a vyložil problém. Dr. Singh přelétl očima Rargyllianův papír a přikývl. „To chvíli potrvá.“

„Mohu vám pomoci, doktore?“ zeptal se Ftaeml.

„To nebude nutné. Vaše poznámky jsou zcela úplné.“ Takto ujištění se Greenberg a Ftaeml vydali do města.

Show na pódiu v Kosmickém klubu zahrnovala kejklíře, což potěšilo Ftaemla, a dívky, což potěšilo Greenberga. Bylo už pozdě, když Greenberg opustil Ftaemla v jednom ze speciálních pokojů zadaných pro nelidské hosty Oddělení v hotelu Vesmír. Greenberg zíval, když sjížděl výtahem dolů, ale usoudil, že tento večer stál, v zájmu dobrých cizineckých vztahů, za to.

Ale jakkoliv byl unavený, zastavil se na Oddělení. Dr. Ftaeml utrousil během večera jednu poznámku, o které si myslel, že by ji měl slyšet šéf... ještě dnes, jestli ho zastihne, nebo mu to nechá na stole, jestliže ne. Rargyllian, v návalu rozjaření nad kejklíři vyjádřil lítost nad tím, že tyto věci budou muset brzy ustát.

„Co tím myslíte?“ zeptal se Greenberg.

„Když bude mocná Země smazána...“ začal medusoid, potom přestal.

Greenberg na něho ohledně toho naléhal. Ale Rargyllian trval na tom, že jenom žertoval.

Greenberg pochyboval, zda to mělo nějaký význam. Ale rargyllianský humor byl většinou mnohem jemnější. Rozhodl se, že o tom řekne šéfovi, jak to jen bude možné. Možná, že by ta zvláštní loď potřebovala pár zásahů paralyzačními paprsky, „vypeckovávací“ bombu a dávku vakua.

Noční stráž u dveří ho zastavila. „Pane Greenbergu, pan náměstek vás sháněl celou uplynulou půlhodinu.“

Poděkoval strážnému a vyběhl do schodů. Našel pana Kiku, jak se opírá o stůl. Přijímací košík přetěkal jako vždy, ale náměstek tomu nevěnoval žádnou pozornost. Vzhlédl a řekl tiše: „Dobrý večer, Sergeji. Podívej se na tohle.“ Podal mu zprávu.

Bylo to dr. Singhovo přepracování údajů dr. Ftaemla. Greenberg si přečetl geocentrické koordináty z dolního okraje papíru a provedl rychlý výpočet. „Přes devět set světelných let!“ poznamenal. „A navíc tímhle směrem. Není divu, že jsme se s nimi nikdy nesetkali. Nejsou to přímo sousedé odvedle, co?“

„To není tak důležité,“ upozornil ho pan Kiku. „Ne tak to datum. Tenhle výpočet je podle hroshijského tvrzení údaj o tom, kde a kdy byli navštíveni naši lodí.“

Greenberg se na to podíval a cítil, jak mu obočí šplhá přes čelo k vlasům. Otočil se k počítači a začal zadávat dotaz. „Neobtěžuj se,“ řekl mu Kiku. „Paměť tě neklame. Trail Blazer. Druhá výprava.“

„Trail Blazer,“ opakoval bázlivě Greenberg.

„Ano. Nikdy jsme nevěděli, kam letěl, takže jsme to nemohli uhádnout. Ale víme přesně, kdy letěl. A to sedí. Mnohem jednodušší hypotéza, než jsou dr. Ftaemlova rasová dvojčata.“

„Samořejmě.“ Podíval se na svého nadřízeného. „Pak to je — Lummo.“

„Ano, je to Lummo.“

„Ale to nemůže být Lummo. Nemá ruce. Blbý je jak králík.“

„Ne, nemůže. Ale je to on.“

VII.

„MATKA VÍ NEJLÉPE“

LUMMOX v nádrži nebyl. Už ho to unavilo a šel domů. Bylo potřeba vyrvat v nádrži díru, aby se dostal pohodlně ven, ale nezničil ji víc, než bylo nezbytné. Netoužil po tom mít z Johnem Thomasem rozepři kvůli takovým hloupostem — vlastně už žádné rozepře.

Několik lidí ztropilo kolem jeho odchodu povyk, ale nevšímal si jich. Dával pozor, aby na nikoho nešlápnul a na jejich protiakce shlížel s důstojným odstupem. Dokonce i když na něho zase vytáhli ty nenáviděné hnusné sprejové věci, nenechal je, aby ho zase honili sem a tam, jako ho vyhnali z toho velkého domu, tehdy, jak si vyšel na vycházku. Prostě zavřel oči a řady svých nozder, sklonil hlavu a vytrvale se prodíral domů.

John Thomas se s ním setkal cestou, když ho k němu přivlekl lehce hysterický velitel Bezpečnosti. Lummox zastavil a po oboustranném vítání a ujišťování, udělal pro Johna Thomase sedačku a pokračoval ve svém odhodlaném pochodu domů.

Velitel Dreiser byl téměř nepřítel. „Otoč tu zřůdu a žeň ho zpátky!“ ječel.

„Udělejte si to sám,“ poradil mu vztekale Johnnie.

„Za to tě dostanu! Já tě —já tě —“

„Co jsem já udělal?“

„Ty, spíš cos neudělal. Tahle bestie se probourala ven a —“

„Já tam ani nebyl,“ poukázal John Thomas, zatímco Lummox pilně pokračoval v cestě.

„Ano, ale... To s tím nemá co dělat! Teď je venku a je na tobě napomáhat zákonu a pomoci ho opět polapit. Johne Stuarte, dostáváš se do vážného problému.“

„Nevím, jak jste na to přišel. Vzal jste mi ho. Nechal jste ho odsoudit k smrti a říkáte, že mi už nepatří. Pokusil jste se ho zabít... vy víte, že ano, aniž byste počkal, až to vláda odkývne. Jestliže mi patří, měl bych vás žalovat. Jestliže mi nepatří, není mojí vinou ani za mák, jestli Lummox utekl z té blbě nádrže.“ John Thomas se naklonil a pohlédl dolů. „Proč si nevlezete do svého auta, pane veliteli, místo abyste kolem nás pobíhal a ještě se nachladil?“

Velitel Dreiser radu nasupeně přijal a nechal se od svého řidiče vyzvednout. Než se tak stalo, poněkud nabyl ztracenou rovnováhu. Vyklonil se ven a řekl: „Johne Stuarte, nebudu na tebe zbytečně plýtvat slovy. Co jsem udělal nebo neudělal nemá s tímto případem vůbec nic společného. Občané města mají povinnost být nápomocni bezpečnostní pořádkové službě, je-li třeba. Oficiálně tě žádám — a mám přítom v autě zapnutý nahrávač — abys mi byl nápomocen při navrácení toho zvířete zpět do nádrže.“

John Thomas se na něho nevinně podíval. „Potom můžu jít domů?“

„Cože? No samozřejmě.“

„Díky, veliteli. A jak dlouho si myslíte, že v té nádrži zůstane, poté, co ho tam dám a půjdu domů? Nebo jste měl v úmyslu mě najmout jako stálého člena vašich policejních sil?“

Velitel Dreiser to vzdal; Lummox šel domů.

Nicméně to Dreiser považoval za pouze dočasný ústupek. Neústupnost, která z něj dělala dobrého policejního důstojníka, ho neopustila. Připustil, že veřejnost bude pravděpodobně bezpečnější, bude-li to zvíře zavřené doma, zatímco on bude vymýšlet bezpečný způsob, jak ho zabít. Příkaz od náměstka ministra Vesmírných věcí, povolující mu zničení Lummoxe už dorazil a Dreiser se hned cítil lépe... starý soudce O'Farrell byl pěkně uštěpačný, když Dreiser sahal pro pistoli.

Zrušení tohoto příkazu a doplněný příkaz, který odkládal Lummoxovu smrt, ho nepochybně nikdy nezastihnul. Nový úředník ve spojovací kanceláři na Oddělení udělal drobnou chybu, jednoduše přehodil dva symboly. Zrušení bylo posláno na Pluto... a doplňující příkaz, protože byl připojen ke zrušení, ho následoval.

Takže Dreiser se posadil ve své kanceláři s rozsudkem smrti v rukou a přemýšlel nad způsoby, jak to zvíře zabít. Elektrický šok? Možná... ale nebyl schopen ani odhadnout kolik dávek a jak silných by bylo potřeba. Podříznout mu krk jako kuřeti? Velitel měl vážné pochybnosti o tom, jaký druh nože by měl použít, a co by mezitím dělala ta bestie.

Střelné zbraně a výbušniny nebyly nic platné. Moment! Nechat tu příšeru otevřít tlamu, pěkně doširoka, a potom jí střelit přímo do chřtánu výbušný náboj, který by jí roztrhal vnitřnosti na kousky. Zabít ho na místě — jasně! Spousta zvířat má pancíř — želvy, nosorožci, pásovci a vůbec — ale vždycky zvenčí, nikdy zevnitř. A tahle mrcha nebyla výjimkou. Velitel Dreiser se kolikrát díval do její velké tlamy, když na ní zkoušel jed. Možná má ta bestie zvenčí ocelový pancíř, ale zevnitř je růžová a vlhká a měkká jako kdokoliv jiný.

Tak se na to podívejme; bude muset říct tomu Stuartovi, aby řekl té stvůře, aby otevřela tlamu a... ne, to nepůjde. Kluk by viděl, co se chystá a nejspíš by řekl tomu zvířeti, aby se bránilo... a potom by z něj několik policejních vdov tahalo důchody. S tím klukem to šlo z kopce, o tom nebylo nejmenších pochyb... směšné, jak se hodný kluk může zvrtnout a skončit ve vězení.

Ne, muselo se to udělat tak, že se to děcko vyláká za nějakým účelem do města a pak vykonat příkaz, dokud bude pryč. Tu potvoru přinutí říci „áá“ tak, že jí nabídne jídlo... „hodíme to do něj“, pomyslel si

Dreiser.

Mrknul na hodinky. Dnes? Ne, chtěl vybrat správnou zbraň a potom to se všemi nacvičit, takže to bude klapat jako hodinky. Zítra brzo... radši toho kluka odsunou hned po snídani.

LummoX vypadal spokojený, že je zase doma, ochoten na vše zapomenout. Nikdy se ani slovem nezmínil o veliteli Dreiserovi a jestli si všiml, že se mu někdo pokoušel ublížit, ani se o tom nezmínil. Jeho tradičně slunečná povaha se projevila tím, že chtěl položit Johnniemu hlavu do klína, aby ho podrbal. Už to bylo dávno, kdy byla jeho hlava dostatečně malá pro podobné věci. Pouze položil tlamu na chlapcova stehna, sám držel její váhu a Johnnie ho drbal na nose zednickou lžící.

Johnnie byl šťastný jenom napůl. S návratem LummoXe se cítil mnohem lépe, ale věděl, že se tím nic nevyřešilo. Při nejbližší příležitosti se velitel Dreiser pokusí LummoXe opět zabít. Věčně ho trápila otázka, co s tím.

Jeho matka mu ke štěstí taky nepřidala, když při LummoXově návratu do domu Stuartových spustila hlasitý povyk. John Thomas její požadavky, výhrůžky i příkazy ignoroval a šel svého přítele ustát, nakrmit a napojit. Po nějaké době se vrátila zpět do domu a řekla, že jde volat veliteli Dreiserovi. Johnnie předpokládal a byl si tím celkem jistý, že z toho nic nevzejde... a taky že ne; jeho matka zůstala v domě. Ale Johnnie nad tím dupal. Měl celoživotní zkušenosti, jak s ní vycházet, odporovat jí, poslouchat ji. Postavit se proti ní pro něj bylo mnohem více zarmucující než pro ni. Pokaždé, když jeho otec odcházel (včetně toho případu, kdy se jeho loď nevrátila), mu říkal: „Starej se o svou matku, synu. Nezpůsobuj jí žádné potíže.“

On se snažil... opravdu se snažil! Ale bylo jasné, že táta nepočítal s tím, že se mamka bude snažit LummoXe zbavit. Mamka by to měla vědět lépe; vzala si taťku s tím, že LummoX k tomu patří. Nebo snad ne?

Betty by nikdy takhle kabát nepřevlékla.

Nebo ano?

Ženy jsou velmi zvláštní stvoření. Možná, že by to měli s LummoXem péct spolu a nepokoušet štěstí. Pokračoval v úvahách až do večera, trávil svůj čas se zvířetem z hvězd a mazlil se s ním. Další starost mu dělaly Lumkovy vředy. John Thomas by rád věděl, jestli by se neměly propíchnout? Ale nikdo o tom nemohl vědět víc než on a on nevěděl.

Takže k tomu všemu ještě navrch byl Lumek nemocný... to bylo prostě příliš!

Na večeri dovnitř nešel. Najednou vyšla jeho matka s podnosem. „Myslela jsem, že bys třeba rád něco sezobnul venku u LummoXe,“ řekla mímě.

Johnnie se na ni ostře zahleděl. „To ano, díky, mami... díky.“

„Jak je Lumkovi?“

„No, je v pořádku, řekl bych.“

„To je dobře.“

Zíral za ní, když se vracela dovnitř. Byla-li mamka rozzlobená, bylo to s ní dost zlé, ale s tímhle tajemným, kočičím pohledem, sladkoučká a sluníčko samo, toho se snad bál ještě víc. Nicméně zdobnul vynikající večeri, protože nejedl od snídane. O půl hodiny později vyšla znovu ven a řekla: „Hotovo, zlato?“

„Ehm, ano... díky, bylo to dobré.“

„Děkuji, zlato. Mohl bys odnést ten podnos dovnitř? A pojď taky, v osm za tebou přijde pan Perkins.“

„Pan Perkins? Kdo to je?“

Ale za ní už se zavíraly dveře.

Našel matku dole, jak odpočívá a plete ponožky. Usmála se a řekla: „Tak? Jak se teď cítíme?“

„Dobře. Hele, mami, kdo je to ten Perkins? Proč chce mluvit se mnou?“

„Volal dnes odpoledne, aby si dohodnul schůzku. Řekla jsem mu, aby přišel v osm.“

„Ale copak neřekl, co chce?“

„No... možná řekl, ale tvá matka považuje za lepší, aby ti pan Perkins důvod své návštěvy objasnil sám.“

„Je to něco s Lummoxem?“

„Nezpovídej maminku. Brzy se to dozvíš.“

„Ale, podívej se, já...“

„Už o tom nebudeme mluvit, jestli ti to nevadí? Sundej si botu, zlato. Chci ti změřit nohu.“

Zmaten si začal sundávat botu. Najednou se zarazil. „Mami, přál bych si, abys mi nepletla ponožky.“

„Cože, zlato? Ale matka ti ráda plete ponožky.“

„Ano, ale... Podívej, nemám rád ručně pletené ponožky. Dělají mi na chodidlech otlaky... už jsem ti je ukazoval kolikrát!“

„Nebud' hloupý! Jak by mohla měkká vlna tvé noze nějak ublížit? A pomysli, kolik bys musel platit za pravé, vlněné, ručně pletené, kdybys je kupoval. Většina chlapců by byla vděčná.“

„Ale já je nemám rád, ti říkám!“

Povzdychla si. „Někdy, zlato, nevím, co s tebou mám dělat, opravdu ne.“ Sbalila si pletení a odložila je stranou. „Běž si umýt ruce... ano, a obličej taky... a učeš se. Pan Perkins přijde každou chvíli.“

„Hele, ten Perkins...“

„Pospěš si, zlato. Neztěžuj matce věci.“

Pan Perkins se ukázal být příjemný; Johnu Thomasovi se líbil navzdory svým podezřením. Po několika obvyklých zdvořilostech u kávy, coby tradičního projevu pohostinnosti, přešel k věci.

Zastupoval laboratoře exotického života v Muzeu přírodních věd. Novinové snímky Lummoxe spojené se soudním případem se dočkaly pozornosti Muzea... které nyní chtělo Lummoxe koupit.

„Ke svému překvapení,“ dodal, „jsem během prohlídky záznamů zjistil, že Muzeum se již pokoušelo koupit tento druh při jiné příležitosti... od vašeho dědečka, řekl bych. Jméno bylo stejné jako vaše a i datum sedělo. Vy jste nějak příbuzný s...“

„Můj praprapradědeček... jistě,“ přerušil ho John Thomas. „A byl to pravděpodobně můj dědeček, od koho se pokoušeli Lummoxe odkoupit. Ale nebyl na prodej tehdy — a není ani teď!“

Jeho matka vzhledla od pletení a řekla: „Bud' rozumný, zlato. Nejsi v postavení, kdy bys mohl zaujímat takového stanovisko.“

John Thomas vypadal ohromeně. Pan Perkins pokračoval s vřelým úsměvem: „Plně chápu vaše pocity, pane Stuarte. Ale naše právní oddělení se věci věnovalo, než jsem za vámi šel, a jsem tedy obeznámen s vašimi současnými problémy. Věřte mi, nepřišel jsem je zhoršit. Máme řešení, které by vašeho miláčka zachránilo a vám vyřešilo problémy.“

„Já Lummoxe neprodám,“ trval John Thomas na svém.

„Proč ne? Když se ukáže, že to je jediné řešení?“

„Prostě... protože nemůžu. Dokonce i kdybych chtěl. Nebyl mi přenechán, abych ho prodal, ale abych si ho ponechal u sebe a staral se o něj. Byl v této rodině dříve než já... dříve než má matka, když jsme u toho.“ Podíval se tvrdě na matku. „Mami, nevím, co to do tebe vjelo.“

Odpověděla tiše: „To by stačilo, zlato. Matka dělá to, co je pro tebe nejlepší.“

Pan Perkins, když viděl, že se John Thomas začíná zahřívát, změnil hladce téma. „Každopádně, když už jsem vážil cestu až sem, mohu toho tvora vidět? Hrozně by mě to zajímalo.“

„Myslím, že ano.“ Johnnie pomalu vstal a vedl cizince ven.

Pan Perkins si Lummoxe prohlédl, zhluboka se nadechnul a vydechnul. „Úžasné!“ Obešel ho, stále ho obdivuje. „Naprosto úžasné! Unikátní... a ten největší mimozemšťan, jakého jsem kdy viděl. Jak sem byl, u všech všudy, dopraven?“

„Mno, trochu vyrostl,“ připustil John Thomas.

„Vyrozuměl jsem, že trošku papouškuje lidskou řeč. Můžete ho přimět, aby to udělal?“

„Cože? On nic 'nepapouškuje'... mluví.“

„Opravdu?“

„Nejistě. Hej, Lumku, jak se ti daří, chlapče?“

„Je mi dobře,“ zapípal Lummox. „Co tu chce on?“

„Ale nic, nic. Jenom tě chtěl vidět.“

Pan Perkins zíral. „On mluví! Pane Stuarte, laboratoř tenhle druh musí mít.“

„Na to zapomeňte, už jsem vám to říkal.“

„Jsem připraven jít mnohem výše, když jsem ho teď viděl... a slyšel.“

John Thomas se už chystal říci něco hrubého, pak se ovládl a místo toho řekl: „Podívejte, pane Perkinsi, jste ženatý?“

„To jsem. Proč?“

„Máte děti?“

„Jedno, malou holčičku. Je jí jenom pět.“ Obličej mu zněžněl.

„Udělám vám nabídku. Pojd'me si je prohodit. Žádné otázky a každý z nás naloží se svým 'druhem', jak uzná za vhodné.“

Perkins se chystal vzplanout, ale pak se najednou zasmál. „Touché! Už mlčím. Ale,“ pokračoval, „pokoušel jste štěstí. Jeden nebo dva z mých kolegů by vás vzali za slovo. Nemůžete porozumět, jaké pokušení představuje druh, jako je tento, pro vědce. Opravdu.“ Toužebně se na Lummoxe podíval a dodal: „Půjdemě dovnitř?“

Paní Stuartová vzhlédla, když vešli. Pan Perkins krátce zavrtěl hlavou. Posadili se a pan Perkins se opřel konečky prstů o sebe. „Pane Stuarte, zakázal jste mi mluvit o možném prodeji, ale řeknu-li řediteli laboratoří, že jsem ani nepřednesl návrh, budu vypadat jako blázen. Dovolil byste mi přednést, co mělo Muzeum v úmyslu... jenom pro pořádek?“

„No...“ zamračil se John Thomas. „Myslím, že na tom nic špatného není.“

„Díky. Musím něco dělat, abych ospravedlnil své cestovní výdaje. Dovolte mi zhodnotit situaci. Ten tvor... váš přítel Lummox... nebo řekneme 'náš přítel Lummox' neboť jsem si ho oblíbil, sotva jsem ho uviděl. Náš přítel Lummox je pod rozsudkem smrti, že ano? Výnos soudu.“

„Ano,“ připustil John Thomas. „Ale ještě to nebylo potvrzeno Vesmírným oddělením.“

„Já vím. Ale policie už udělala pokusy ho zabít, bez vyčkání konečného potvrzení. Je to tak?“

John začal neslušně, potom pohlédl na svou matku a krotil se. „Ti debilní idioti! Každopádně, nemůžou Lummoxe zabít. Na to jsou moc natvrdlí.“

„Souhlasím s vaším rozhořčením... soukromě. Tomu tatranskému veliteli policie by měla být sebrána licence. Vždyť mohl zničit naprosto ojedinělý druh. Jen si to představte!“

Paní Stuartová řekla stroze: „Velitel Dreiser je jemný muž.“

Pan Perkins se na ni obrátil a řekl: „Paní Stuartová, nechci dštít oheň na vašeho přítele. Ale stojím si za svým; velitel neměl žádné právo vzít věci do vlastních rukou. Na takové chování se u veřejného činitele pohlíží hůře než u řadového občana.“

„Musí myslet na bezpečnost veřejnosti,“ trvala na svém.

„To je pravda. Možná to je polehčující okolnost. Beru své poznámky zpět. Netýkají se problému a já jsem neměl v úmyslu začít rozepří.“

„To ráda slyším. Vrátime se k věci?“

John Thomas začínal k vědci cítit sympatie — mamka Perkinse usadila přesně tak, jako jeho samého — a navíc měl rád Lummoxe. Pan Perkins pokračoval: „V kteroukoliv chvíli, zítra, nebo dokonce ještě dnes, schválí Oddělení vesmírných věcí zničení Lummoxe a...“

„Možná, že ho zamítnou.“

„Můžete dát Lummoxův život v sázku na základě neopodstatněné naděje? Velitel policie se objeví znovu — a tentokrát Lummoxe zabije.“

„Ale nezabije! Neví jak. Vysmějeme se mu!“

Pan Perkins pomalu zavrtěl hlavou. „To nemluví váš rozum, ale vaše srdce. Velitel se tentokrát pojistí. Už ze sebe jednou blázna udělal; nedopustí, aby se to stalo znovu. Jestliže nebude moci přijít na jistý způsob sám, nechá si poradit od odborníka. Pane Stuarte, jakýkoliv biolog může provést rychlou analýzu Lummoxe a takřka obratem ruky se vyťasit se dvěma nebo třemi způsoby, jak ho zabít... zabít rychle a bezpečně. Mě už jeden napadl, jenom jak jsem ho spatřil.“

John Thomas na něho polekaně pohlédl. „Neřeknete to veliteli Dreiserovi?“

„Samozřejmě, že ne! To si dřív radši ukousnu jazyk. Ale jsou tu tisíce dalších, kteří mu mohou poradit. Nebo může padnout na správný způsob sám. Buďte si jistý tímto: budete-li čekat dokud nebude potvrzen ten rozsudek smrti, bude příliš pozdě. Lummoxe zabijí. A to bude velká škoda.“

John Thomas neodpověděl. Pan Perkins tiše dodal: „Nemůžete sám vzdorovat silám společnosti.“

Budete-li zatvrzelý, vy sám zabezpečíte Lummoxovi popravu.“

John Thomas se ztěžka opřel ústy o pěst. Potom takřka neslyšně řekl: „Co můžu dělat?“

„Hodně, jestliže mi dovolíte, abych vám pomohl. Nejprve mi dovolte ujasnit jedno. Svěříte-li nám svého přítele, nic se mu žádným způsobem nestane. Slyšel jste řeči o vivisekci a podobně... tak na to zapomeňte. Naším cílem je umístit druh do prostředí co nejvíce podobnému jeho rodné planetě a potom ho studovat. Chceme, aby byli zdraví a spokojení a podstupujeme značné obtíže, abychom toho dosáhli. Nakonec Lummox zemře přirozenou smrtí... , potom použijeme tělo a kostru jako stálý exponát.“

„Jak by se vám líbilo být vycpaný a vystavený?“ zeptal se hořce Johnnie.

„Co prosím?“ Perkins vypadal překvapeně a potom se rozesmál. „To by mě vůbec nevadilo. Zanechávám své pozůstatky lékařské škole mojí univerzity. A Lummoxovi to taky nebude vadit. Teď jde o to, dostat ho ze spárů policie... takže se bude moci dožít krásného, požehnaného věku.“

„Tak počkejte. Když ho koupíte vy, tak ho to nezachrání. Stále ho zabijí. Nebo ne?“

„Ano i ne. Spíše ne. Tím, že ho koupí Muzeum, se příkaz k jeho zničení nezruší, ale, věřte mi, nikdy nebude vykonán. Byl jsem spraven naším právním oddělením o tom, co mám dělat. Za prvé, dohodneme se na podmínkách a vy mi dáte potvrzení o prodeji. To dá Muzeu legální postavení. Ihned, dnešního večera, se spojím s vaším místním soudcem a získám dočasný příkaz odkládající provedení rozsudku o několik dní. Je zcela jisté v jeho pravomoci ho odložit, vezme-li v potaz tento nový faktor změny majitele. To je vše, co potřebujeme. Můžeme se dostat přímo k ministru Vesmírných věcí, bude-li to třeba... a já vám slibuji, že jakmile to dostane Muzeum do rukou, Lummox nikdy zničen nebude.“

„Jste si jistý?“

„Natolik jistý, abych riskoval peníze Muzea. Jestli se pletu, můžu přijít o místo.“ Perkins se zakřenil. „Ale já se nemýlím. Jakmile získám dočasný příkaz a zavolám do Muzea, aby pracovali na trvalém, můj další krok bude zaplacení škod. Budu mít sebou hotovost, dost, aby to stačilo... hotovost má přesvědčující účinky. Až to bude hotovo, budeme mít proti sobě pouze velitele Bezpečnosti... a i když se může zdát překážkou pro vás, nikdy nebude schopen se postavit zátěži, kterou mu může Muzeum naložit, bude-li potřeba. A všichni žijí šťastně až na věčné časy!“ Perkins se usmál. „Je na tom něco špatného?“

John Thomas obkresloval palcem u nohy vzorek na koberci a potom vzhlédl. „Víte, pane Perkinsi, vím, že musím něco udělat, abych zachránil Lummoxe. Ale až doposud jsem na nic nepřišel... a řekl bych, že nemám tu odvalu podívat se pravdě do očí.“

„Takže to uděláte?“

„Jenom okamžik, prosím. Tohle také není dobré. Lumek by se trápil osamělostí. Nikdy by si na to nezvykl. Byla by to jenom záměna smrti za doživotní vězení. Nejsem si jistý, ale možná by byl radši mrtvý... než úplně sám, se spoustou cizích lidí, a ti by kolem něho pobíhali a otravovali by ho a prováděli na něm testy. Ale ani se ho nemohu zeptat, co by chtěl, protože si nejsem jistý, jestli Lumek chápe smrt. Ale naprosto chápe věci týkající se cizinců.“

Pan Perkins si hryzl ret a napadlo ho, že je velmi těžké tomuto mladému muži vyhovět. „Pane Stuarte? Kdybyste měl jít s Lummoxem, byl by v tom rozdíl?“

„Prosím? Jakže?“

„Myslím, že vám mohu přislíbit místo opatrovníka zvěře... vlastně mám na svém vlastním oddělení volné místo; dnes večer vás mohu najmout a formality můžeme projednat později. Konečně, je to nesporná výhoda, když se o zvěře bude starat někdo, kdo ví jak na něj.“

Než mohl Johnnie odpovédět, jeho matka řekla: „Ne!“

„Prosím, paní Stuartová?“

„To je mimo jakoukoliv diskuzi. Pane Perkinsi, doufala jsem, že navrhnete rozumný způsob, jak z téhle hloupé nepříjemnosti ven. Ale nemohu souhlasit s vaším posledním návrhem. Můj syn má jít na vysokou. Nenechám ho promarnit život poletováním kolem klece toho zvířete... jako budižkničemu! To tedy ne!“

„Ale podívej, mami...“

„Johne Thomasi! Jestli dovolíš! Tahle věc je uzavřena.“

Pan Perkins se podíval z chlapcova rozohněného obličeje na zarputilý výraz jeho matky. „Nakonec,“ řekl, „to není záležitost Muzea. Řekněme to takto, paní Stuartová. Já to místo podržím volné, řekněme

takových šest měsíců... ach, prosím, paní Stuartová! Jestli ho váš syn vezme nebo ne, je jeho problém... a jsem si jistý, že nepotřebujete mou radu. Pouze chci vašeho syna ubezpečit, že Muzeum ho od jeho miláčka neodřízne. Zní to rozumně?“

Její jehlice cinkaly jako stroj. „Řekla bych, že ano,“ připustila.

„Pane Stuarte?“

„Počkejte chvíli. Mami, nemyslíš si, že bych...“

„Prosím, pane Stuarte! Muzeum přírodní historie se nezabývá rodinnými problémy. Znáte naši nabídku. Přijmete ji?“

Paní Stuartová ho přerušila: „Myslím, že jste se nezmínil o ceně, pane Perkinsi.“

„To opravdu ne! Řekněme dvacet tisíc?“

„Čistého?“

„Čistého? No, to ne... předmět vlastnických nároků budeme muset ještě stanovit, samozřejmě.“

„Čistého, pane Perkinsi,“ řekla pevně.

Zavrtěl se. „Tak čistého.“

„Bereme.“

„Výborně.“

„Tak moment!“ protestoval John Thomas. „Ani náhodou to nebereme. Alespoň dokud se nevyřeší ta druhá věc. Nedám Lummoxe někam...“

„Ticho! Zlato, měla jsem trpělivost, ale už toho nesmyslu bylo dost. Pane Perkinsi, on to bere. Máte sebou ty papíry?“

„Vůbec to nebereme!“

„Okamžik,“ vyžádal si Perkins jejich pozornost. „Paní, uvažuji správně, když předpokládám, že musím mít podpis vašeho syna, abych získal platný doklad o prodeji?“

„To jste uhádl.“

„Hmm. Pane Stuarte?“

„Nepodepíšu, dokud se nedohodne, že já a Lummox zůstaneme spolu.“

„Paní Stuartová?“

„To je nemyslitelné.“

„Také si to myslím. Ale nemohu s tím nic udělat.“ Perkins se postavil. „Dobrou noc, pane Stuarte. Děkuji, že jsem mohl říci své — a že jste mi dovolil spatřit Lummoxe. Ne, nevstávejte, dveře najdu sám.“

Obrátil se k odchodu, zatímco Stuartovi se snažili na sebe navzájem nehledět. U dveří se zastavil.

„Pane Stuarte?“

„Ano, pane Perkinsi?“

„Udělal byste pro mě něco? Udělejte tolik snímků Lummoxe, kolik jen budete moci. Barevné, stereo, audio i video, můžete-li. Měl bych tu mít profesionální tým... ale třeba na to nebude čas. Víte, byla by to opravdu ostuda, kdyby po něm nezbyl žádný vědecký záznam. Takže dělejte, prosím, co můžete.“

John Thomas polkl a zvedl se ze židle. „Pane Perkinsi! Haló! Pojd'te zpátky.“

O pár minut později se přistihl při podepisování prodejní smlouvy, Jeho podpis byl roztřesený, ale čitelný. „A nyní, paní Stuartová,“ řekl hladce pan Perkins, „jestli byste mohla podepsat tady, kde stojí 'opatrovník'... děkuji! Ach ano! Musím vymazat tu část o 'vlastnických nárocích'. Nemám sebou hotovost; přijel jsem sem, když už byly banky zavřené, takže vám vypíšu nominální hodnotu k vyúčtování a zbytek zařídíme, než ten exemplář přesuneme.“

„Ne,“ řekl John Thomas.

„Prosím?“

„Zapomněl jsem vám říci. Muzeum může klidně uplatnit ty nároky, protože já nemůžu a koneckonců to Lummox udělal. Ale žádné peníze si nevezmu. Cítil bych se jako Jidáš.“

Jeho matka řekla ostře: „Johne Thomasi! Nedovolím ti...“

„Radši to neříkej, mami,“ řekl nebezpečně. „Víš, co by si o tom myslel táta.“

„Hrrmm!“ Pan Perkins si hlasitě odkašlal. „Vyplním běžný právní formulář nominální hodnoty. Už se déle nezdržím. Soudce O'Farrell mi řekl, že chodí spát kolem desáté. Paní Stuartová, Muzeum se mou

nabídkou cítí zavázáno. Pane Stuarte, ponechám vás, abyste si to s vaší matkou vyřešil po svém. Dobrou noc všem!“ Uložil prodejní smlouvu do kapsy a rychle odešel.

O hodinu později na sebe ještě stále unaveně a rozzlobeně hleděli přes obývací pokoj. John Thomas sám sebe vmanipuloval do postoje, že jeho matka si ty peníze může vzít, hlavně když se jich on sám nebude nucen dotknout. Říkal si, že to nabídne výměnou za povolení přijmout práci s Lummoxem.

Ale ona jen zavrtěla hlavou. „Naprosto nepřichází v úvahu. Nakonec, chystáš se jít na vysokou. To zvíře by sis tam vzít nemohl. Takže jsi každopádně neměl důvod očekávat, že si ho budeš moci nechat.“

„Cože? Ale já jsem si myslel, že jsi se o něho chtěla starat... jak jsi slíbila tátovi... a já bych ho mohl vídat o víkendech.“

„Otce do toho radši nezatahuj! Můžu ti rovnou říci, že už dávno jsem se rozhodla, že v den, kdy půjdeš na školu, přestane tento dům fungovat jako zoo. Události posledních dní jednoduše posunuly datum o několik dní dopředu.“

Zíral na ni, neschopen odpovědi.

Náhle k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno. „Johnnie? Drahý Johnnie...“

„Cože?“

„Podívej se na mě, zlato. Padlo tu pár hořkých slov a mrzí mě, že byly kdy vysloveny... jsem si jistá, že jsi to tak nemyslel. Ale maminka myslela pouze na tvé dobro, to snad víš? Že ano?“

„Ehm, předpokládám, že ano.“

„To je vše, na co maminka myslí... co je nejlepší pro jejího velkého chlapce. Jsi mladý a když je někdo mladý, zdají se být důležité věci, které důležité nejsou. Ale až vyrosteš, zjistíš, že maminka to věděla nejlépe. Copak to nevidíš?“

„No... mamí, co se týče toho zaměstnání. Kdybych mohl jenom...“

„Prosím, zlato. Matku velmi bolí hlava. Už o tom nebudeme teď mluvit. Pěkně se vyspi a zítra uvidíš věci jinak.“ Poplácala ho po tváři a sklonila se, aby ho políbila. „Dobrou noc, zlato.“

„Dobrou.“

Seděl tam ještě dlouho poté, co odešla a snažil se uspořádat si věci v hlavě. Věděl, že by se měl cítit dobře... zachránil Lummoxe, že ano?

Ale necítil se dobře. Připadal si jako zvíře, které si uhryzalo nohu, aby se dostalo z pasti... vystrašený a trpící, žádná úleva.

Nakonec se zvedl a vyšel ven za Lummoxem.

VIII.

ROZUMNÉ ŘEŠENÍ

JOHN THOMAS zůstal u Lummoxe jenom krátce, protože nemohl snést pomyšlení, že by mu měl říci pravdu a nebylo o čem jiném mluvit. Lummox cítil jeho neklid a vyptával se; nakonec se John Thomas sebral a řekl: „Říkám ti, že o nic nejde! Buď zticha a běž spát. A buď si zatraceně jistý, že jestli nezůstaneš na dvoře, tak dostaneš hlava nehlava.“

„Ano, Johnnie. Stejně se mi to venku nelíbí. Lidé dělali směšné věci.“

„Tak si to prostě zapamatuj a už to víckrát nedělej.“

„Neudělám, Johnnie. Ať mi srdce zcepení.“

John Thomas vešel dovnitř a nahoru do postele do svého pokoje. Ale nešel spát. Po nějaké chvilí vstal, trochu se přiblábnil a šel nahoru na půdu. Dům byl velmi starý a měl opravdové podkroví, kam se dalo jít po žebříku poklopem v přístěnku horní haly. Dříve tu bývalo opravdové schodiště, ale bylo odstraněno, když se zarovnávala střecha pro vybudování přístavací plošiny, protože bylo potřeba místo pro líný výtah.

Ale půda tam stále byla a bylo to jediné soukromé místo Johna Thomase. Jeho pokoj mu matka občas „uklízela“, ačkoliv to byla jeho povinnost (a přání), aby si to dělal sám. Když maminka uklízela, mohlo se stát cokoliv. Jeho papíry mohly být ztraceny, zničeny nebo dokonce přečteny, protože mamka věřila, že mezi rodičem a dítětem by neměla být žádná tajemství.

Takže cokoliv, co si chtěl ponechat pro sebe, uschoval na půdě. Mamka tam nikdy nešla — z žebříků se jí dělalo nevolno. Měl tam malou, velmi dusnou a špinavou komůrku, kterou měl používat pouze jako „sklad“. Její skutečné použití bylo různé: před několika lety v ní pěstoval hady; měl tam malou

sbírku knih, ke kterým se každý kluk dostane, ale nepřebírá to s rodiči; měl tam dokonce i telefon, zvukové prodloužení vyvedené z běžného audio & video zařízení v jeho ložnici. To poslední byl praktický výsledek jeho středoškolského kurzu fyziky a byla to opravdová dřina pospojovat to dráty, aby to nejen zůstalo v tajnosti, když byla mamka venku, ale také to zůstalo utajeno před techniky z telefonní společnosti.

Ale fungovalo to, jakkoliv to bylo slátané a on si k tomu přidělal ještě „služební“ okruh, který se ohlásil varovným zablikáním, když kdokoliv poslouchal z některého z ostatních aparátů v domě.

Dnes večer si nepřál nikomu telefonovat a už bylo po hodině, kdy se mohly dělat přímé hovory na koleji, kde bydlela Betty. Prostě chtěl být sám... a podívat se na nějaké papíry, které už dlouho neviděl. Zasoukal se pod svůj pracovní stůl a přepnul spínač. Na stěně, která se zdála být prázdná, se otevřel panel. Na polici, která se tím objevila, ležely papíry a knihy. Vyndal je ven.

Jedním z předmětů byl záznamník z tenkého papíru, deník jeho pradědečka z druhé výzkumné cesty Trail Blazeru. Byl více než sto let starý a vykazoval stopy používání mnoha rukou. John Thomas ho četl tucetkrát. Předpokládal, že jeho otec i děda dělali to samé. Všechny stránky byly křehké, spousta jich bylo vyspravovaných.

Prolistoval ho, obračaje opatrně stránky, ale spíš ho jenom tak očima prolétával, než že by četl. Jeho zrak padl na jednu zapamatovanou pasáž:

„... Někteří z chlapců propadli panice, zvláště ženatí muži. Ale na to měli myslet, než se zapsali. Všichni teď víme, jak jsme na tom. Vlétli jsme do toho a vynořili se někde, ne zrovna blízko domova. Ale co? Chtěli jsme cestovat, že ano?“

John Thomas obrátil několik dalších stránek. Odjakživa znal historii Trail Blazeru; nevyvolávalo to v něm ani hrůzu, ani zvědavost. Jedna z prvních mezihvězdných lodí, jejíž posádka se odhodlala k povolání objevitelů se stejným očekáváním, jaké provázelo zlatá léta patnáctého století, kdy muži zdolávali neprobádaná moře na dřevěných korábech. Loď Trail Blazer a její sestry vyrazily na stejnou cestu, prolétly Einsteinovou bariérou a doufaly v návrat. John Thomas Stuart VIII byl na palubě při jeho druhém letu, vrátil se domů vcelku, oženil se, měl malého kluka a usadil se... to on vybudoval tu přístavací plošinu na střeše.

Potom jedné noci zaslechl volání divokých hus a zapsal se znovu. Zpátky se nevrátil.

John Thomas vyhledal první zmínku o Lummoxovi:

„Tahle planeta je věrnou napodobeninou staré dobré Země, což je úleva po těch posledních třech, protože jsme mohli vstoupit na zem, aniž bychom se oblékali do skafandrů. Ale evoluce si tu musela hrát na dvakrát — nebo — nic, namísto čtyřkončetinového uspořádání, které považujeme u nás doma za stylové, má tu prakticky všechno alespoň osm nohou... 'myši', které vypadají jako stonožky, králíkům podobná stvoření se šesti krátkýma nohama a párem velikánských nohou na skákání, všechny druhy až po věci velké jako žirafy. Jednoho malého tvorečka jsem chytil (dá-li se tomu tak říci... pravdou je, že se objevil a vlezl mi na klín) a byl jsem jím tak unesen, že se pokusím si ho nechat jako maskota. Připomíná mi trochu štěně vlčáka, akorát že lépe vypracovaného. Cristy měla službu u vzduchového uzávěru, takže jsem ho mohl dostat na palubu bez toho, že bych ho musel ukázat na Biologickém.“

Záznam z dalšího dne se o Lummoxovi nezmiňuje, protože patří důležitějším věcem:

„Tentokrát jsme kápili na zlatý důl... Civilizace. Důstojníci jsou tak rozrušení, že jsou málem bez sebe. Viděl jsem jednoho z dominantní rasy na dálku. Ten samý mnohonohý typ, ale jinak člověka nutí přemýšlet, co by se stalo se Zemí, kdyby to dinosauři zvládli.“

A ještě o něco dále...“

„Přemýšlel jsem, čím mám Čumíška krmit. Nemusel jsem si dělat starosti. Chutná mu všechno, co mu propašuji z odpadků... ale snědl by cokoli, co není přitlučeno k podlaze. Dnes snědl můj psací stroj a mám z toho obavy. Nemyslím si, že by se nějak otrávil zásobníkem s inkoustem, ale kov a umělá hmota? Je úplně jako dítě — všechno, na co dosáhne, jde do jeho pusy.“

„Čumíšek se stává roztomilejší každým dnem. Ta malá tlamička vypadá, že se snaží mluvit; zakňučí na mě a já zakňučím na něj. Potom se mi vyškrábe do klína a řekne mi, že mě má rád, tak upřímně, jako nikdo na světě. Utrhlo by mi to srdce, kdybych ho měl nechat Biologickému, i kdyby mě chytili. Ti supi

by ho nejspíš rozsekali na kousky, jenom aby zjistili, na co běhá. Důvěřuje mi a já ho nenechám zabít.“

John Thomas Junior se nevypravil na moře. Místo toho se zabil při letu v krabicovité věci nazývané „letadlo“. To bylo před první ze světových válek. Od té doby po několik let se v domě přijímali „platící hosté“.

J. T. Stuart III. zemřel pro vyšší účel. Ponorka, jejímž byl palebním důstojníkem pronikla Tsushimskou úžinou do Japonského moře, ale nepovedlo se jí vrátit.

John Thomas Stuart IV. byl zabit při první cestě na Měsíc.

John Thomas V. emigroval na Mars. Jeho syna, slavné jméno rodiny, Johnnie rychle přeskočil; už dávno ho znudily neustálé připomínky, že nosí stejné jméno jako generál Stuart, první guvernér Mart'anského společenství národů po revoluci. Johnnieho by zajímalo, co by se s jeho praprapra-dědečkem stalo, kdyby revoluce neuspěla? Pověsili by ho? ... místo aby mu stavěli sochy?

Velká část knihy byla věnována pokusu Johnnieho dědečka o očištění jména jeho vlastního dědečka — neboť syn generála Stuarta nebyl veřejný hrdina. Namísto toho protloukl posledních patnáct let svého života v trestanecké kolonii na Tritonu. Jeho žena se vrátila zpátky na Zem ke své rodině a vzala si zpět své rodné jméno pro sebe a svého syna.

Ale její syn se v den své plnoletosti hrdě vydal před soud a nechal si změnit své jméno z „Charlese Gimmidge“ na „John Thomas Stuart VIII“. Byl to on, kdo přivezl Lummoxe a použil finanční prémii za druhou výpravu Trail Blazeru k nákupu starého pozemku. Zřejmě musel svému synovi vštípit, že jeho dědeček se dostal do špinavé věci. Jeho syn tomu v této zprávě věnuje hodně prostoru.

Dědeček Johnnieho by býval mohl sám použít advokáta, aby bránil své jméno. Zpráva říkala jenom, že John Thomas Stuart IX. rezignoval ze služby a už nikdy do vesmíru nešel, ale Johnnie věděl, že to byl výběr mezi tímto nebo vojenským soudem. Jeho vlastní otec mu to řekl ... ale taky mu řekl, že děda se mohl osvobodit s čistým štítem, kdyby jenom chtěl svědčit. Jeho otec dodal: „Johnnie, raději uvidím, že jsi věrný svým přátelům než s hrudí ověšenou medailemi.“

Ten starý muž ještě žil, když to tatínek Johnniemu říkal. Při pozdější příležitosti, když byl Johnův tatínek na hlídkovém letu, se Johnnie pokusil dozvědět to, co věděl on.

Dědeček byl rozzlobený. „Prdlačky!“ křičel. „Úplně vynulovali má práva.“

„Ale táta říká, že ve skutečnosti to byl tvůj velitel, kdo...“

„Tvůj táta tam nebyl. Kapitán Dominik byl nejlepší velitel, jaký kdy chodil po ocelové... kéž mu je země lehká. Rozstav si šachovnici, hochu. Teď ti to nandám.“

Poté, co jeho dědeček zemřel, Johnnie se pokoušel si to nějak ujasnit, ale odpovědi jeho otce byly nepřímé. „Tvůj děda byl romantický sentimentalista, Johnnie. Je šmouhou na našem obličejí. Měl sotva tolik rozumu pohromadě, aby zvládl účetní knihu.“ Bafnul si z dýmky a dodal: „Ale bavíme se dobře.“

Johnnie odložil knihy a papíry a cítil se mrzutě, protože čtení o svých předchůdcích mu příliš náladu nepozvedlo. Pořád myslel na Lummoxe. Usoudil, že by měl jít dolů a pokusit se něco naspat.

Zrovna se otáčel, když se rozsvítil telefon. Popadl ho, než se stačil ozvat zvukový signál; nechtěl, aby se vzbudila matka. „Ano?“

„To jsi ty, Johnnie?“

„Jo. Já tě nevidím, Betty. Jsem nahoře na půdě.“

„To není jediný důvod, proč mě nemůžeš vidět. Nemám obličej před obrazovkou, takže jsem nechala video vypnuté. Navíc je tady v té hale tma jako v pytli, protože nemám dovoleno telefonovat v tuhle noční dobu. Paní Vévodkyně neposlouchá, že ne?“

Johnnie mrknul na varovný signál. „Ne.“

„Vezmu to rychle. Moji špehové oznámili, že otec Dreiser dostal zelenou.“

„Ne!“

„Ale ano. Teď jde o to, co s tím budeme dělat? Nemůžeme zůstat sedět a jeho nechat být.“

„Ehm, já jsem něco udělal.“

„Co? Doufám, že ne něco hloupého. Neměla jsem být dnes pryč.“

„No, nějaký pan Perkins...“

„Perkins? Ten chlápek, co šel dneska večer k soudci O'Farrellovi?“

„Ano. Jak to víš?“

„Podívej, neztrácej čas. Já vždycky vím. Řekni mi, jak to dopadlo.“

„Mno...“ John Thomas podal zmatenou zprávu. Betty poslouchala bez připomínek, což ho přimělo stáhnout se do defenzivy. Zjistil, že vysvětluje spíše postoje své matky a pana Perkinse než své vlastní.

„Takže takhle to bylo,“ skončil nejistě.

„Takže jsi je poslal, ať se jdou klouzat? Dobře. Takže to bude náš další tah. Jestli to může udělat Muzeum, my to zvládneme taky. Jde jenom o to přinutit dědu O'Farrella, aby...“

„Betty, ty tomu nerozumíš. Já jsem Lummoxe prodal.“

„Cože? Ty jsi prodal Lummoxe?“

„Ano. Musel jsem. Kdybych ho neprod...“

„Ty jsi prodal Lummoxe.“

„Betty, nemohl jsem si pomoci...“

Ale ona se už odpojila.

Zkoušel jí zavolat, ale slyšel jenom nahraný hlas, který říkal: „Tento přístroj je mimo přímý provoz do zítřejšího rána do osmi. Přejete-li si zanechat vzkaz, počkejte...“

Odpojil se.

Seděl, hlavu v dlaních a přál si být mrtvý. Nejhorší na tom všem bylo, že Betty měla pravdu. Nechal se vmanipulovat do něčeho, o čem věděl, že je špatné, jenom proto, že to vypadalo, že není nic jiného, co by mohl udělat.

Betty nebyla hloupá. Možná, že to, co chtěla zkusit, by také nebylo k ničemu dobré... ale poznala špatné řešení, když ho viděla před sebou.

Seděl tam, v duchu si nadával a nevěděl, co má dělat. Čím více přemýšlel, tím byl vzteklejší. Nechal se ukecat k něčemu, co nebylo správné... jenom proto, že to bylo rozumné... jenom proto, že selský rozum byl pro.

Soulad se selským rozumem! Jeho předkové selský rozum nepoužívali, ani jeden z nich! Kdo byl on, aby začínal takovýchle praktiky?

Žádný z nich nikdy neudělal rozumnou věc. Jenom vezmeme jeho praprapradědečka... dostal se do situace, která se mu nelíbila a obrátil celou planetu naruby během krvavé sedmileté války. Jistě, nazvali ho hrdinou... ale patří rozpoutání revoluce do kategorie selského rozumu?

Nebo vezmeme... Ale, do háje, vezmeme z nich kohokoliv! V té bandě nebyl žádný „hodný“ chlapec. Prodal by děda Lummoxe? Pchá, děda by srovnal soudní síň se zemí holýma rukama. Kdyby tu děda byl, stál by u Lummoxe na stráži s puškou a nedovolil by celému světu se ho ani dotknout.

Určitě si nevezme nic z Perkinsových špinavých peněz. To věděl jistě.

Ale co by mohl udělat?

Mohl by jít na Mars. Podle Lafayettského práva byl občan a mohl vznést nárok na půdu. Ale jak by se tam dostal? Ba co hůř, jak by tam dostal Lummoxe?

Problém je, řekl si vztekle, že to skoro dává smysl. A smysl mi není k ničemu.

Nakonec přišel na plán. Měl jedinou přednost, a to, že nedával vůbec žádný smysl. Byl složen stejnou měrou z šílenství a nebezpečí. Cítil, že pradědečkovi by se líbil.

IX.

ZVYKY A OŠKLIVÉ KÁČÁTKO

SESTOUPIL dolů do horní haly a poslouchal u dveří své matky. Nečekal, že by něco slyšel, protože její ložnice byla zvukotěsná. Potom se vrátil do své vlastní místnosti a provedl rychlé přípravy, počínaje oblečením se do tábornických šatů a pohorek. Spacák měl uložen v zásuvce svého stolu; vyndal ho, napěchoval do postranní kapsy svého kabátu a do náprsní kapsy uložil jeho energetický zdroj. Ostatní věci, potřebné na turistiku a stanování, rozložil po ostatních kapsách a byl téměř připraven vyrazit.

Přepočítal svou hotovost a potichu zanedával. Ostatní úspory měl na spořitelním účtu a neexistovala žádná možnost, jak z nich teď čerpat. No, co se dalo dělat... vyrazil po schodech dolů, potom si vzpomněl na důležitou věc. Šel zpátky ke svému stolu.

„Drahá maminko,“ psal. „Řekni, prosím, panu Perkinsovi, že z toho obchodu nic nebude. Můžeš použít moje peníze na univerzitu k zaplacení lidem z pojišťovny. Lumek a já odcházíme a bylo by k ničemu nás hledat. Mrzí mě to, ale musíme.“ Podíval se na lístek, usoudil, že už není co dodat, připsal „s láskou“, a

podepsal se.

Začal psát vzkaz pro Betty, roztrhal ho, zkusil to znovu a nakonec si řekl, že jí pošle dopis až bude mít víc, co říct.

Šel dolů, nechal lístek na jídelním stole, potom šel do spíže a vyzvedl si zásoby. O několik minut později vyšel ven za Lummoxem, v ruce velký pytel nacípaný plechovkami a balíčky.

Jeho přítel spal. Hlídací oko ho poznalo; Lummox se ani nehnul. John Thomas se napráhl a vši svojí silou ho kopnul. „Hej, Lumku! Vstávej.“

Zvíře otevřelo ostatní oči, decentně zívlo a brouklo: „Ahoj, Johnnie.“

„Sbírej se. Jdeme na výlet.“

Lummox si protáhl nohy a postavil se, přičemž se oklepal od hlavy k patě. „Tak dobře.“

„Udělej mi sedačku — a nech tam místo pro tohle.“ Johnnie zvedl pytel s jídlem. Lummox tak bez reptání učinil. John Thomas připevnil na zvíře pytel a potom se nahoru vyšplhal sám. Zanedlouho už byli na cestě před domem Stuartových.

Ačkoliv byl sám téměř iracionální, přesto si John Thomas uvědomoval, že útěk a skrývání se s Lummoxem byl projekt takřka neproveditelný. Kdekoliv by byl Lummox nenápadný jako basový buben ve vaně. Nicméně, v té šílenosti byla špetka smyslu; schovat Lummoxe v okolí Westvillu nebyla taková nemožnost jako někde jinde.

Westville leží v otevřeném horském údolí. Hned na západě vypínala páteř kontinentu k nebi své vyzáblé hřbety. Několik mil za městem začínala jedna z velkých původních oblastí, tisíce čtverečních mil kopců a údolí, téměř stejných, jako když Indiáni vítali Kolumba. Každým rokem se na krátké období naplnila sportovci v červených kabátech střilejících jeleny a losy a po sobě navzájem. Většinu roku tam však byla pustina.

Když by se tam s Lummoxem dostali, aniž by je někdo viděl, bylo by celkem možné se vyhnout tomu, aby je někdo chytil — dokud mu nedojdou zásoby. Až ta doba nastane — no, mohl by žít z toho co les dá, jako Lummox. . . jíst třeba zvěřinu. Nebo možná jít zpátky do města bez Lummoxe a znovu si o všem promluvit, tentokrát ovšem ze silné pozice toho, kdo ví kde Lummox je, ale který to neřekne, dokud mu nebudou naslouchat. Možnosti ještě neměl promyšleny.

Měl prostě v úmyslu schovat Lummoxe pod pokličku a potom si to promyslet. . . dostat ho někam, kde by si ten starý darebák Dreiser nemohl zkoušet, jak Lummoxovi ublížit!

John Thomas by jednoduše mohl Lummoxe obrátit k západu přes otevřenou krajinu k horám, protože Lummox byl na dlážděných cestách závislý asi jako tank. . . ale v měkké půdě zanechával stopu také asi jako tank. Bylo nezbytné se držet dlážděných cest.

Johnnie měl už v hlavě řešení. V jednom z předchozích století tu procházela horami transkontinentální dálnice, procházející jižně kolem Westvillu a stoupající stále vzhůru k Velkému Předělu. Už dávno byla nahrazena moderní elektrifikovanou silnicí, která místo aby tu horu kamene přelézala, jednoduše šla skrz ni. Ale ta stará silnice tam zůstala, opuštěná, na mnoha místech zarostlá, betonový povrch zprohýbaný a popraskaný od mrazů a letních veder. . . ale stále to byla dlážděná cesta, na které zbydou jen nepatrné známky Lummoxova dusavého postupu.

Vedl Lummoxe zadními cestami, vyhýbal se domům a směřoval k místu vzdálenému tři míle na západ, kde začínal první z tunelů expresní dálnice, a kde začínala stará cesta stoupat. Nešel až k rozvětvení, ale zastavil o sto yardů dříve, zaparkoval Lummoxe u opuštěného stánku, varoval ho, ať se ani nehne a sám se vydal prozkoumat půdu před sebou. Neodvážil by se vzít Lummoxe na expresku, aby se dostali ke staré silnici. Nejenom, že by mohli být spatřeni, ale také by to bylo nebezpečné pro Lummoxe.

Ale potom John Thomas našel to, na co myslel, že si vzpomínal: stavební cesta, která křižovatku obcházela. Nebyla to přímo dlažba, ale upěchovaný žulový štěrk a on usoudil, že ani Lummoxovy těžké kroky na ní nezanechají otisky. Vrátil se a našel Lummoxe, jak spokojeně pojídá ceduli „NA PRODEJ“. Vynadal mu a vzal mu ji, potom se rozhodl, že by se tak mohl zbavovat důkazů a vrátil mu ji. Pokračovali dál a Lummox zatím chroupal ceduli.

Jakmile byli na staré dálnici, John Thomas se uvolnil. Prvních pár mil byla udržována v dobrém stavu, protože sloužila farmářům nahoře v kaňonu. Ale skrz nevedla žádná doprava, protože končila slepě a v tuto hodinu tu nebyla ani žádná místní doprava. Jednou nebo dvakrát nad nimi přeletělo vznášedlo,

návštěvníci divadla nebo nějakého večírku se vraceli domů, ale jestli si cestující všimli velkého zvířete dusajícího pod nimi, nedali to najevo.

Cesta se kroutila nahoru kaňonem a nakonec vyšla na náhorní plošinu. Tady byla bariéra s nápisem: CESTA UZAVŘENA... VJEZD VOZIDLŮM ZAKÁZÁN. Johnnie slezl a prohlédl si ji. Byla to jednoduše tyč položená napříč, upevněná asi ve výši hrudníku. „Lumku, jsi schopen se přes to dostat, aniž by ses toho dotknul?“

„Jistě, Johnnie.“

„Dobrá. Vem to pomalu. Nesmíš to shodit. Ani se o to neotři.“

„Neotřu, Johnnie.“ A taky, že se neotřel. Místo, aby přes to přešel, jako by asi přelézal přes nižší překážky kůň, postupně zasouval jeden pár nohou za druhým a přeplul přes ni.

Johnnie podlehl bariéru a připojil se k němu. „Nevěděl jsem, že můžeš udělat tohle.“

„Ani já ne.“

Cesta byla vepředu hrbolatá. Johnnie zastavil, aby připoutal potraviny smyčkou pod Lummoxovou hrudi a potom ještě přidal upevnění kolem svých stehen. „Tak fajn, Lumku. Vezmeme to trochu hopem. Ale necválej, nerad bych spadnul.“

„Drž se, Johnnie.“ Lummox nabral rychlost, dodržuje svou obvyklou poslušnost nohou. Řítil se vpřed rychlým klusem a jeho krok byl zjemněn množstvím jeho nohou. Johnnie zjistil, že je velice unavený, na těle i na duchu. Cítil se v bezpečí, teď když byli pryč od domů a rušných silnic a přemohla ho únava. Opřel se a Lummox mu přizpůsobil obrysy svého těla. Houpavý pohyb a nepřestávající dusání masivních nohou měly uklidňující účinek. Nakonec usnul.

Lummox pevnou nohou překonával prasklá místa. Používal své noční vidění a nehrozilo tudíž nebezpečí zakopnutí ve tmě. Věděl, že Johnnie usnul a snažil se udržet svůj krok co nejplynulejší. Ale za nějaký čas se začal nudit a rozhodl se, že si taky zdřímne. Ty noci, co strávil mimo domov, se moc dobře nevyspal... vždycky se děly nějaké hlouposti a taky ho trápilo, že nevěděl, kde je Johnnie. Takže teď vysunul své hlídací oko, zavřel všechny ostatní a přesunul kontrolu sekundárnímu mozku vzadu u zadku. Samotný Lummox šel spát a ponechal tu malou část, která nikdy nespala, aby se starala o jednoduché dohlížení na nebezpečí na cestě a o řízení neúnavného dusání jeho osmi velkými nohama.

John Thomas se probudil, když začaly blednout hvězdy na ranním nebi. Protáhl si ztuhlé svaly a zachvěl se. Všude kolem byly vysoké hory a cesta se plazila po úbočí jedné z nich, se strmým srázem k říčce hluboko pod sebou najednou straně. Posadil se. „Hej, Lumku!“

Žádná odpověď. Zavolal znovu. Tentokrát se Lummox ospale ozval: „Co se děje, Johnnie?“

„Ty jsi spal,“ obvinil ho.

„Neřekl jsi, že nemám, Johnnie.“

„Ehm... no dobře. Jsme pořád na té samé cestě?“

Lummox se poradil se svým druhým já a odpověděl: „Jistě. Chtěl jsi jít někudy jinudy?“

„Ne. Ale budeme se muset ztratit z téhle. Začíná se rozednívat.“

„Proč?“

John Thomas nevěděl, jak na tuto otázku odpovědět. Pokoušet se Lummoxovi vysvětlovat, že je odsouzený k smrti a musí se schovat, se mu příliš nezamlouvalo. „Musíme, tak proto. Ale jenom pokračuj dál. Dám ti vědět.“

Proud vody se šplhal vzhůru k nim. Asi za míli ležela silnice pouze několik stop nad ním. Dorazili k místu, kde se dno potoka rozšiřovalo do kamenitého koryta s vodou pouze uprostřed. „Hele!“ zvolal Johnnie.

„Snídaně?“ zajímal se Lummox.

„Ještě ne. Vidiš ty kameny tam dole?“

„Ano.“

„Chci, abys slezl na ty kameny. Nepokládej ty svoje velké nohy na tu špínu na břehu. Stoupni ze silnice rovnou na kameny. Rozumíš?“

„Nemám nechat žádné stopy?“ zeptal se pochybovačně.

„Přesně tak. Jestli někdo půjde kolem a uvidí ty stopy, budeš muset jít opět zpátky do města — protože půjdou po stopách a najdou nás. Chápeš?“

„Nenechám žádné stopy, Johnnie.“

Lummox slezl na dno vyschlého koryta jako obří stonožka. Manévr přinutil Johna Thomase popadnout jednou rukou svou bezpečnostní smyčku a druhou své zásoby. Zavýsknul.

Lummox se zastavil a řekl: „V pořádku, Johnnie?“

„Ano, jenom jsi mě překvapil. Teď proti proudu a drž se na kamenech.“ Šli podél proudu, našli místo k jeho překročení a potom šli po druhé straně. Odbočil od silnice a brzy od ní byli vzdáleni několik stovek yardů. Už bylo téměř plné světlo a John Thomas si začínal dělat starost o odhalení ze vzduchu, i když nebylo pravděpodobné, že by začal poplach takhle brzo.

Kousek před nimi rostl lesík vzrostlých borovic, který dosahoval až ke břehu. Vypadal dostatečně hustý. Dokonce, i kdyby v něm Lummox nebyl neviditelný, zůstal-li by v klidu, vypadal by jako bludný balvan. Bude to muset stačit, nebyl čas hledat lepší místo. „Na břeh a mezi ty stromy, Lumku a nestrhni ten břeh. Našlapuj opatrně.“

Vstoupili do lesíka a zastavili. John sestoupil. Lummox utrhl borovou větev a začal ji požírat. To připomnělo Johnu Thomasovi, že on sám už taky dlouho nic nejedl, ale byl tak k smrti vyčerpaný, že neměl hlad. Chtělo se mu spát, opravdu spát... ne napolo bdít a držet se bezpečnostního pásu.

Ale obával se, že nechá-li Lummoxe bez dozoru, zatímco bude spát, ten velký hloupý tůlpas se zatoulá pod volné nebe a bude spatřen. „Lumku? Pojďme si zdřímnout, než si dáme snídani.“

„Proč?“

„No, Johnnie je strašně unavený. Ty si tady prostě lehneš a já si dám svůj spacák vedle tebe. A až se potom vzbudíme, najíme se.“

„Nebudeme jíst, dokud se ty nevzbudíš?“

„Přesně tak.“

„Tak... tak dobře,“ řekl Lummox lítostivě.

John Thomas vytáhnul z kapsy spacák, otevřel světelnou membránu a zapojil zdroj energie. Nastavil termostat a zapnul ho a zatímco se rozehríval, začal nafukovat matraci. Řídký horský vzduch mu to pěkně ztěžoval. Přestal, když byla teprve částečně nafouknutá a vysvlékl se ze všech šatů. Třesa se v mrazivém vzduchu vklouzl dovnitř, zavřel ho a ponechal si jenom díрку na nos. „Dobrou, Lumku.“

„Dobrou, Johnnie.“

Pan Kiku spal špatně a byl brzo na nohou. Posnídal, aniž vyrušil svou ženu a vešel do haly Vesmírného, když ještě byla velká budova celá ztichlá kromě několika členů noční služby. Posadil se ke svému stolu a začal přemýšlet.

Jeho podvědomí ho celou noc hryzalo, že přehlédl něco důležitého. Pan Kiku měl své podvědomí v hluboké úctě. Držel se teorie, že opravdové myšlení nikdy neprobíhá na povrchu mysli, na který pohlížel pouze jako na výstupní okno pro výsledky přicházející odjinud, jako displej na kalkulačce.

Něco, co říkal mladý Greenberg... něco o tom, že ten Rargyllian si myslí, že Hroshiové jsou, pouze s jednou lodí, vážným postrachem pro Zemi. Pan Kiku to považoval za neohrabaný pokus toho hadího kluka o kličkování, protože se necítí pevný v kramflecích. Ne, že by na tom záleželo, vyjednávání se už chýlilo ke konci... jediným zbývajícím detailem bylo navázat trvalý vztah s Hroshii.

Jeho podvědomí si to nemyslelo.

Naklonil se ke svému stolu a promluvil ke komunikačnímu důstojníkovi noční služby. „Tady Kiku. Zavolejte do hotelu Vesmír. Je tam dr. Ftaeml, Rargyllian. Jakmile si objedná snídani, chci s ním mluvit. Ne, nebud'te ho, člověk má právo na svůj odpočinek.“

Když udělal, co udělat šlo, pustil se do myšlenkově nenáročné rutiny vyřizování nahromaděné práce.

Jeho vstupní košík byl prázdný poprvé za poslední dny a budova se začínala rozbíhat, když stolní komunikátor červeně zablikal.

„Tady Kiku.“

„Pane,“ řekl obličej znepokojeně, „k tomu telefonátu do hotelu Vesmír. Dr. Ftaeml si snídani neobjednal.“

„Zřejmě si přispal. Budiž mu to přáno.“

„Ne, pane. Chtěl jsem říci, že snídani přeskočil. Je na cestě do vesmírného přístavu.“

„Jak je to dlouho?“

„Pět až deset minut. Právě jsem to zjistil.“

„Výborně. Zavolejte do přístavu, řekněte jim, ať jeho loď neodbavují. Ubezpečte se, že chápou, že jde o diplomatické odbavení, a že musí opravdu něco provést... ne prostě škrtnout jeho odbavení na tabuli a jít zase spát. Potom se spojte s dr. Ftaemlem — vyřídíte mu mé pozdravy a jestli by mi prokázal tu laskavost a počkal na mě pár minut? Jsem na cestě do přístavu.“

„Ano, pane!“

„Až to bude hotovo, je tu případ zvláštní důležitosti pro vás... eh, Znedove, říkám to správně? Vyhotovte formulář a postupujte dle svého. Chci vidět váš osobní názor.“

„Ano, pane.“

Pan Kiku se odpojil a zavolal na Transportační. „Kiku. Odlétám na kosmodrom jakmile se dostanu na střechu. Připravte člun a policejní doprovod.“

„Ano, pane!“

Pan Kiku se zastavil pouze, aby sdělil své sekretářce kam jde, potom nastoupil do svého soukromého výtahu na střechu.

Na kosmodromu čekal dr. Ftaeml na promenádě pro pasažéry, díval se na lodě a dělal, že kouří doutník. Pan Kiku k němu přistoupil a uklonil se. „Dobré ráno, doktore. Bylo od vás nanejvýš šlechetné, že jste na mne počkal.“

Rargyllian uhasil doutník. „Potěšení je na mé straně, pane. Být doprovázen do přístavu osobou vašeho postavení a neodkladných povinností...“ Zakončil pohybem, který vyjadřoval překvapení i potěšení.

„Nebudu vás zdržovat dlouho. Ale těšil jsem se dnes na vaši společnost a nevěděl jsem, že odlétáte.“

„Moje vina, pane náměstků, měl jsem v úmyslu si jenom odskočit tam a zpět a potěšit se vaší přítomností odpoledne.“

„Dobře. Možná, že už zítra budu moci předložit přijatelné řešení našeho problému.“

Ftaeml byl zcela překvapen. „Úspěšné?“

„Doufám. Údaje, které jste nám dodal, nás přivedly na novou stopu.“

„Mám tomu rozumět, že jste našli toho ztraceného Hroshiu?“

„Je to možné. Znáte tu bajku o Ošklivém kačátku?“

„'Ošklivém kačátku'?“ Vypadalo to, že Rargyllian prochází své záznamy. „Ano, znám ten idiom.“

„Pan Greenberg se řídil údaji, které jste nám dodal a vydal se přivést to ošklivé káčátko. Jestli se nějakou náhodou ukáže, že to je ta labuť, kterou hledáme...“ Pan Kiku udělal nevědomky stejný pohyb jako Ftaeml.

Vypadalo to, že tomu Rargyllian nemůže uvěřit. „A je to ta... 'labuť', pane náměstků?“

„Uvidíme. Logika říká, že to musí být on, pravděpodobnost říká, že ne.“

„Mmmm... a mohu to oznámit svým klientům?“

„Řekněme, že počkáme, dokud se neozve pan Greenberg. Odjel z Metropole, aby to prošetřil. Mohu se s vámi spojit přes hlídkovou loď?“

„Ovšemže, pane.“

„Ehm, doktore... ještě jedna věc.“

„Ano, pane?“

„Minulou noc jste poznamenal k panu Greenbergovi něco divného... pravděpodobně žert... nebo možná nedorozumění. Řekl jste něco o tom, že by měla být Země 'vymazána'.“

Nějakou chvíli neřikal Rargyllian nic. Když nakonec promluvil, změnil předmět hovoru. „Řekněte mi, pane, jakým způsobem vám logika říká, že vaše ošklivé káčátko je onou labutí?“

Pan Kiku mluvil opatrně. „Pozemská loď navštívila v době označené vašimi údaji zvláštní planetu. Dominantní rasa by mohli být Hroshiové. Identifikace není přesná kromě udání času. Byla tam odsud odebrána živá forma a přivezena sem. Tento tvor je stále naživu i po více než sto dvaceti letech. Pan Greenberg odjel, aby ho přivedl vašim zaměstnavatelům k identifikaci.“

Dr. Ftaeml řekl měkce: „To musí být on. Nevěřil jsem tomu, ale to musí být on.“ Pokračoval, nyní mnohem hlasitěji a srdečněji. „Pane, učinil jste mne velmi šťastným.“

„Opravdu?“

„Velmi. Také jste se zasloužil o to, že mohu mluvit otevřeně.“

„Vždy jste mohl mluvit otevřeně, doktore, alespoň co se nás týkalo. Nevím jaké instrukce jste měl od vašich klientů.“

„Na můj jazyk nebyl uvalen žádný zákaz. Přesto... Víte o tom, pane, že zvyky rasy se odráží v její řeči?“

„Několikrát jsem měl důvod k takovému podezření,“ odpověděl odměřeně pan Kiku.

„To nepochybně. Kdybyste šel navštívit přítele do nemocnice, o kterém byste věděl, že má zemřít a věděl byste, že mu nemůžete pomoci, mluvil byste s ním o jeho osudu?“

„Ne. Pakliže by na to téma nezačal on.“

„Přesně tak! Když jsem tedy mluvil s vámi a s panem Greenbergem, byl jsem především svázán vašimi zvyklostmi.“

„Dr. Ftaemle,“ řekl pomalu pan Kiku, „bud'me teď nevybíraví. Mám věřit tomu, že jste přesvědčen o tom, že tahle jediná cizí loď by mohla způsobit rázné škody této planetě, s jejími nezanedbatelnými obrannými systémy?“

„Budu nevybíravý, pane. Jestliže by Hroshiové nakonec usoudili, že, díky akcím této planety nebo některého z členů její kultury, jejich Hroshia zemřel nebo byl navždy ztracen, Země by nebyla poškozena. Země by byla zničena.“

„Tou jednou lodí?“

„Pouze tou.“

Pan Kiku zavrtěl hlavou. „Doktore, jsem si jistý, že jste přesvědčen o tom, co říkáte. Já ne. Rozsah a důkladnost této vůdčí planety Federace vám nemohou být známy. Ale byli-li by tak hloupí, zjistili by, že máme zuby.“

Ftaeml vypadal útrpně. „Ve všech přemnohých jazycích civilizace nenalézám slova, jimiž bych vás přesvědčil. Ale věřte mi... cokoliv byste proti nim mohli provést by bylo stejně platné jako házet kameny na jednu ze čtyř moderních válečných lodí.“

„Uvidíme. Nebo snad raději neuvidíme. Nemám rád zbraně, doktore; jsou posledním prostředkem špatné diplomacie. Mluvil jste s nimi o nabídce Federace přijmout je do Společenství civilizací?“

„Měl jsem velké problémy jim vysvětlit povahu vaší nabídky.“

„Jsou tedy tak beznadějně bojechtiví?“

„Vůbec nejsou bojechtiví. Jak bych to vyložil? Jste bojechtivý, když rozbijete... strefíte... plácnete... ano, plácnete mouchu? Hroshiové jsou prakticky nesmrtelní podle vašich měřítek, dokonce i podle mých. Jsou natolik téměř neteční vůči všem běžným nebezpečím, že mají tendenci shlížet... jak je to vaše přirovnání?... 'olympský'... shlížejí na nás z olympských výšin. Nevidí žádný důvod v navazování styků s nižšími rasami a tudíž váš návrh nebyl přijat vážně, ačkoliv mi věřte, že jsem ho tak podal.“

„To zní pěkně hloupě,“ odpověděl kysele Kiku.

„Není pravda, pane. Mají vaši rasu, a stejně tak moji, přesně ohodnocenou. Vědí, že jakákoliv kultura disponující hvězdnými lety musí mít alespoň nějaké znalosti fyzikálních věd. Vědí tedy, že se budete považovat za silné. Z tohoto důvodu již nyní počítají s demonstrací síly, aby vás přesvědčili, že musíte bezodkladně dodat jejich Hroshiu... berou to jako bodec u tažného zvířete, znak, kterému budete schopni rozumět.“

„Hmm... Znáte povahu té demonstrace?“

„Znám. Má dnešní cesta na jejich loď má za cíl je přesvědčit, aby počkali. Měli v úmyslu dotknout se lehce povrchu vašeho satelitu, nechat na něm zářící znamení asi tisíc mil dlouhé, aby vás přesvědčili, že... ehm... 'si nedělaj srandu'.“

„Nejsem nijak ohromen. Můžeme sebrat flotilu a udělat si takové znamení sami. Ne, že bychom to udělali.“

„Mohli byste to udělat s jednou lodí, během několika vteřin, bez nějakých problémů, ze vzdálenosti čtvrt miliónu mil?“

„Myslíte, že oni by mohli?“

„Jsem si tím jistý. Malá ukázka. Pane náměstků, na jejich části oblohy jsou novy, které nejsou přírodními nehodami.“

Pan Kiku váhal. Jestli to byla všechno pravda, pak by taková ukázka mohla sloužit jeho vlastním potřebám, protože by přinutila Hroshie ukázat karty. Ztráta několika bezcenných měsíčních hor by nevadila... ale bylo by obtížné takovou oblast vystěhovat, byť jenom těch několik málo lidí kteří by tam mohli být. „Řekl jste jim, že náš Měsíc je obydlený?“

„Není obydlený jejich Hroshiou, což je to jediné, co je zajímavé.“

„Hmm... taky si myslím. Doktore, mohl byste jim vyřídit, za prvé, že jejich Hroshia by se mohl opravdu nalézt a za druhé, že jejich Hroshia by mohl být někde na našem satelitu, což je důvod, proč to trvá tak dlouho?“

Rargyllian napodobil široký lidský úsměv. „Pane, blahopřeji vám. Bude mi potěšením předat takovou zprávu. Jsem si jistý, že k žádné ukázce síly nedojde.“

„Zaplat' pámbů, doktore. Budu s vámi ve spojení.“

„Vám ať taky zaplatí, pane.“

Cestou zpět si pan Kiku uvědomil, že necítil v přítomnosti medusoida ani sebemenší nechuť... ta změt' hadů byla dokonce přitažlivá, svým způsobem. Dr. Morgan byl vskutku schopný hypnoterapeut.

Jeho pracovní košík byl opět zahlcen jako obvykle. Pustil Hroshie z mysli a vesele pracoval. Pozdě odpoledne ho komunikace informovaly, že mají na okruhu pana Greenberga. „Pusťte to sem,“ řekl pan Kiku s pocitem, že konečně poslední kousky zapadají na své místo.

„Šéfe?“ začal Greenberg.

„Hm? Copak, Sergeji? Kvůli jaké hlouposti vypadáš tak rozčileně?“

„Protože bych rád věděl, jak se mi bude zamlouvat Vnější Kraj coby příbytek.“

„Přestaň se pokoušet to nějak hezky zabalit. Co se stalo?“

„Ptáček nám uletěl.“

„Uletěl? Kam?“

„To kdybych věděl. Nejpravděpodobnější místo je lesní rezervace na západ odtud.“

„Tak proč ztrácíš čas tím, že mi to říkáš? Běž tam a najdi ho.“

Greenberg si povzdechl. „Věděl jsem, že to řeknete. Podívejte, ta kupka sena má přes deset miliónů akrů, vzrostlé stromy, vysoké hory a žádné cesty. A místní policejní velitel tam už je přede mnou, se všemi svými muži a polovinou záloh ze státu. Nařídil jim zabíjet na potkání a vypsals odměnu pro loď, které se to podaří.“

„Cože?“

„Je to tak, jak říkám. Vaše potvrzení k vykonání rozsudku sem přišlo. Zrušení příkazu se někam ztratilo... jak, to nevím. Ale sloužící velitel je stará vykopávka s duší úředníka; poukazuje na rozkaz a neustoupí... dokonce mi ani nedovolí jim volat na policejních frekvencích. Když jsme naši intervenci už odvolali, nemám ani gram oprávnění ho k něčemu nutit.“

„A ty to tak přijímáš, předpokládám?“ zeptal se pan Kiku hořce. „Jenom čekáš, kdy ti to bouchne přímo do obličeje?“

„Tak nějak. Zavolal jsem starostovi — je mimo město. Dále jsem volal guvernérovi — ten je na jednání hlavního soudu. A potom jsem volal ještě veliteli lesní správy... myslím, že se venku honí za odměnou. Jakmile tady to vypnu, půjdu chytit pana velitele pod krkem dokud neuvidí světýlka a...“

„To jsi měl dělat teď.“

„Odkládat to rozhodně nebudu. Zavolal jsem jenom, jestli byste to nemohl tam od vás trochu přihrát. Potřebuji pomoc.“

„Máš ji mít.“

„Ale ne pouze zastihnout guvernéra, nejenom začít novou intervenci. Dokonce i poté, co chytíme toho zdivočelého policejního velitele a přinutíme ho, aby stáhl svoje psy, budu stále potřebovat pomoc. Deset miliónů akrů hor, šéfe... to znamená lidi a lodě, spoustu lidí a spoustu lodí. To není práce pro jednoho muže s kufříkem. Navíc, budu se muset vydat do Vnějšího Kraje.“

„Oba se tam vydáme,“ řekl Kiku ponuře. „Tak jo, pusť se do toho. Běž.“

„Jsem rád, že jsem vám mohl dát vědět.“

Pan Kiku vypnul komunikátor, a potom začal velmi svižně jednat. Započal novou intervenci, poslal pohotovostní dopis státnímu guvernérovi, další starostovi Westvillu, a ještě jeden westvillskému soudnímu

okrsku. Když dokončil formální opatření, na chvíli si sednul a zadumal se, co dál... potom šel říci ministrovi, že budou muset požádat o pomoc vojenské federální složky.

X.

CYGNUSOVA VĚTA

KDYŽ se John Thomas probudil, nemohl si vzpomenout, kde je. Spacák byl krásně teplý, cítil se báječně, odpočatě, ale líně. Postupně se mu vykresloval obrázek kde je a proč tu je a vystrčil hlavu ven. Slunce stálo vysoko a bylo příjemně teplo. Lummox byl nedaleko. „Ahoj, Lumku.“

„Ahoj, Johnnie. Spal jsi dlouho. Taky jsi byl hlučný.“

„Opravdu?“ Vylezl ven, natáhl na sebe oblečení a vypnul spacák. Složil ho a otočil se k Lummoxovi — a ztuhl. „Co je tohle?“

Poblíž Lummoxovy hlavy, rozplácly, jako kdyby na něho někdo stoupnul, ležel úplně mrtvý grizzly... asi třisetkilový samec. Krev mu vytékala z tlamy a nozder a potom zasychala. Lummox na něj krátce pohlédl. „Snídaně,“ vysvětlil.

John Thomas na to pohlédl s nechutí. „Ne pro mě, opravdu ne. Kde jsi to vzal?“

„Přichytnul jsem ho,“ odpověděl Lummox a přihloupě se usmál.

„Ne 'přichytnul jsem ho'... 'chytil jsem ho'.“

„Ale opravdu. Snažil se dostat k tobě dovnitř a já jsem ho přichytnul.“

„Aha, dobrá. Díky.“ John Thomas se na medvěda znovu podíval, otočil se a otevřel svůj vak s jídlem. Vybral si konzervu se šunkou a vejci, otočil uzávěrem a čekal, až se ohřeje.

Lummox to považoval za signál, že nyní může také posnídat, což také udělal — napřed medvěda, potom několik malých borovic, trochu šterku, aby to křupalo a prázdnou nádobu od snídaně Johna Thomase. Sestoupili dolů k vodě, když Johnnie napřed prozkoumal oblohu. Lummox spláchnul jídlo několika vědry čisté horské vody. Johnnie poklekl, umyl si ruce a obličej a potom se utřel do trička. Lummox se zeptal: „Co budeme dělat teď, Johnnie? Půjdeme na procházku? Chytat nějaké věci, třeba?“

„Ne,“ odmítnul Johnnie. „Půjdeme zpátky pod ty stromy a budeme tam ležet až do tmy. Musíš dělat, že jsi kámen.“ Šel zpátky na břeh a Lummox ho následoval. „Polož se,“ nařídil mu John Thomas. „Chci se podívat na ty boule.“

Lummox se položil. Vředy se tím dostaly níž, kde je mohl jeho pán prohlédnout, aniž by se musel natahovat. Johnnie si je prohlížel s narůstajícími obavami. Byly větší a vypadaly, že mají uvnitř hrudky a výrůstky. Johnnie se snažil vzpomenout, jestli takovýhle vývoj nebyl známkou zhoubných ložisek. Kůže se na nich napjala a ztenčila, takže to byla sotva více než normální tlustá kůže, ani v nejmenším podobná zbytku Lummoxova pancíře. Na dotyk byla suchá a horká. Johnnie zatlačil zlehka na ten levý. Lummox ucuknul.

„To je to tak citlivé?“ zeptal se s obavami.

„Nemůžu to vydržet,“ stěžoval si Lummox. Vysunul nohy a přešel k nejbližší borovici, kde se začal drbat tím vředem o strom.

„Hej!“ řekl Johnnie. „Nedělej to! Ublížíš si.“

„Ale to svědí.“ Lummox pokračoval v drbání.

John Thomas se k němu rozeběhnul, odhodlaný být přísný. Ale právě když se k němu dostával, vřed se rozevřel vpůli. S hrůzou na to hleděl.

Objevilo se něco tmavého a mokrého a kroutícího se, zachyceného v proražené kůži, kde se to chvíli svíjelo, ale potom se to prodralo na svobodu a viselo to a kroutilo se jako pralesní had na větvi. Na hrůzyplnou chvíli myslel Johnnie na jediné — že to opravdu něco takového je... nějaký obří, parazitující červ, který se prokousává ven ze svého nešťastného hostitele. Pomyslel si provinile, že nutil

Lumka běhat po horách... když byl na smrt nemocný s tímhle.

Lummox vzdychl a oklepal se. „Páni!“ řekl s úlevou. „Teď se hned cítím lépe!“

„Lummoxi! Jsi v pořádku?“

„Cože? Proč bych neměl být v pořádku, Johnnie?“

„Proč? Přece kvůli tomu!“

„Čemu?“ Lummox se rozhlédl kolem. Ten zvláštní výrůstek se zhoupnul dopředu a Lummox na něj

krátce pohlédl. „Áá, tady tomu...“ odpověděl a smetl problém ze stolu.

Konec té věci se rozevřel jako rozkvétající kytk... a Johnnie konečně poznal, co to je.

Lummoxovi narostla ruka.

Ruka rychle osychala, světlala a vypadalo to, že se zpevňuje. Lummo s ní ještě nemohl příliš pohybovat, ale John Thomas už rozeznával její konečnou podobu. Měla dva lokty, protáhlou dlaň s palci na obou stranách. Bylo tam pět prstů, na každém sedm článků a prostřední prst byl delší a zcela ohebný jako sloní chobot. Ruka příliš nepřipomínala lidskou, ale nebylo pochyb, že byla přinejmenším stejně tak užitečná — nebo bude. V tuto chvíli se články jenom bezmocně pohybovaly.

Lummox ho nechal, aby je prozkoumal, ale nevypadal, že by ho vývoj událostí nějak zajímal. Lummo se tvářil, jako by to bylo něco, co prováděl po snídani každý den.

Johnnie řekl: „Nech mě, ať se podívám na tu druhou bouli,“ a obešel Lummoxe. Pravý nádor byl stále nafouklejší. Když se ho John Thomas dotknul, Lummo se zavrtěl a otočil se, jakoby se chtěl pochrbat o strom. „Počkej!“ vykřikl Johnnie. „Nehýbej se!“

„Já se musím pochrbat.“

„Mohl by ses nadosmrti zmrzačit. Vydrž, chci něco zkusit.“ Lummo mu rozduřeně vyhověl. Johnnie vytáhl od opasku nůž a jemně nařízl střed boule.

Trhlínka se roztáhla, Lummoova pravá ruka se vynořila ven Johnniemu málem do obličeje. Uskočil stranou.

„Díky, Johnnie!“

„Za málo, za málo.“ Zasunul nůž do pochvy a zíral na Lummoovy nově zrozené ruce, v obličeji přemýšlivý výraz.

Nebyl schopen si představit všechny důsledky toho, že Lummo má ruce. Ale uvědomil si, že to věci hodně změní. Jak, to nevěděl. Možná, že Lumek nebude už potřebovat tolik péče. Na druhou stranu, třeba teď na něj bude muset dohlížet, nebo se bude věčně pouštět do věcí, do kterých by neměl. Nerad si připomněl něčí výrok o tom, jaké je to štěstí, že kočky nemají ruce... mno, Lumek měl více zvláštností než jakákoliv kočka.

Ale cítil, ačkoliv nevěděl proč, že to jsou vedlejší věci; tohle bylo důležité.

Každopádně, usoudil rozzlobeně, to nemění jednu věc: velitel Dreiser na sobě podruhé štípat dříví nenechá!

Prohlížel si oblohu skrz větve a zajímalo ho, jestli by je někdo mohl upozorovat. „Lumku...“

„Ano, Johnnie?“

„Spusť se na zem. Je čas zahrát si zase na kámen.“

„Ale, pojďme na procházku, Johnnie.“

„Půjďme na procházku v noci. Ale dokud se nesetmí, chci abys zůstal na místě a nehýbal se.“

„Ale, Johnnie!“

„Podívej, chceš jít znovu do města, co? No vidíš, tak přestaň odmítovat.“

„No, když to vidíš takhle.“ Lummo se usadil na zemi. John Thomas si sedl, opřel se o něho a přemýšlel.

Možná, že tu je nějaký způsob pro něho a pro Lumka, jak si vydělat na živobytí... na karnevalu nebo tak. Mimosměštaní byli na karnevalech velkou podívanou, nemohly se bez nich obejít — i když většina z nich byly napodobeniny — a Lummo napodobenina nebyl. Pravděpodobně by se mohl naučit nějaké triky s rukama, hrát na něco nebo tak nějak. Možná, že cirkus by byl ještě lepší.

Ne, to by nebylo nic pro Lumka; z davů byl nervózní. Ach jo, jak by se oni dva mohli uživit? ... poté, co se vyřeší tenhle problém s úřady, samozřejmě. Možná, že farma? Lumek by byl lepší než traktor a s rukama by zastal i ruční práci. Možná, že tohle by šlo, ačkoliv on sám na farmaření nikdy nepomyslel.

V duchu viděl před očima sebe a Lummoxe obdělávat velký lán obilí... a seno... a zeleninu a... ani si nevšiml, že usnul.

Probudil ho praštivý zvuk a matně si vzpomínal, že jich zaslechl víc. Otevřel oči, rozhlédl se a zjistil, že leží vedle Lummoxe. Ten se nehnul z místa... „ale hýbal rukama. Jedna ruka se mihla Lummoovi kolem hlavy, byla vidět šmouha a pak další zapraskání... a malá větev kousek odtud najednou spadla na zem. Kolem ní leželo několik dalších.

John Thomas se vyškrábal na nohy. „Hele, nech toho!“

Lummox toho nechal. „Co se děje, Johnnie?“ zeptal se ublíženě. Před ním ležela hromada kamenů. Právě se natahoval pro další.

„Neházej kameny po stromech.“

„Ale ty to děláš, Johnnie.“

„Ano, ale neničím je. Je v pořádku, když stromy jíš, ale nenič je pro nic za nic.“

„Já je sním. Chystal jsem se k tomu.“

„V pořádku.“ Johnnie se rozhlédl. Bylo už šero, mohli by vyrazit za pár minut. „Běž a slupni ty větve k večeri. Počkej chvíli.“ Prohlédl si Lummoxy paže. Měly tu samou barvu jako zbytek těla a začínal se na nich tvořit pancíř. Ale do očí nejvíce bijící změna bylo to, že byly dvakrát tak tlusté než předtím — asi jako Johnova stehna. Většina volné kůže se sloupala. Johnnie zjistil, že může zbytek snadno odtrhnout. „Tak jo. Běž baštit.“

Zatímco si Johnnie připravil a snědl své prosté jídlo, Lummoxy snědl větve a chystal se sníst prázdnou konzervu jako zákusek. Mezitím se setmělo a oni se vydali na cestu.

Druhá noc byla snad ještě nezáživnější než ta první. Jak stoupali, stále se ochlazovalo, až nakonec vzal Johnnie topné tělísko ze spacáku a zapnul si ho v oděvu. Zakrátko mu bylo teplo a byl ospalý. „Lumku — kdybych usnul, dej mi vědět, až se bude rozednívat.“

„Dobře, Johnnie.“ Lummoxy si uložil pokyn do svého spodního mozku, jen tak pro jistotu. Zima mu nevadila, ani ji nevnímal, protože jeho tělesný termostat byl výkonnější než Johnův — dokonce výkonnější než ten, který měl Johnnie v oděvu.

John Thomas dřímá a budil se a opět dřímá. Právě podřimoval, když ho Lummoxy zavolal, právě ve chvíli, kdy se první paprsky dotkly vzdálených horských štítů. Johnnie se posadil a začal se rozhlížet po místě na schování. Štěstí bylo proti nim. Na jedné straně byl strmý svah a druhá spadala do hluboké, strmé strže. Jak odtikávaly minuty, začínal panikařit.

Ale nešlo dělat nic jiného, než se plahočit dál.

V dále přeletěla stratosférová loď. Slyšel hřmění motorů, ale neviděl ji. Pouze mohl doufat, že ho nehledala. O pár minut později, když se rozhlížel všude kolem, spatřil nad nimi malou tečku, o které doufal, že to je orel.

Záhy však byl nucen připustit, že to je člověk na létajícímstroji. „Zastav, Lummoxy! Přitiskni se ke stěně. Bude z tebe půdní sesuv.“

„Půdní sesuv, Johnnie?“

„Sklapni a udělej to!“ Lummoxy sklapnul a udělal to. John Thomas sklouznul dolů, schoval se za Lummoxyovou hlavou a udělal se co nejmenší. Čekal, až letec přelétne.

Letec nepřelétl, ale snesl se dolů v povědomém stylu ozlomkrk a šel na přistání. Johnnie si s úlevou oddechl, když Betty Sorensonová přistála na místě, které před chvílí vyklidil. „Nazdáár, Lumku,“ zavolala, potom se otočila k Johnniemu, položila si ruce na rty a řekla: „Teda! Jseš ty ale pěkný kvítko! Utečeš si, ani mi nedáš vědět!“

„Ehm, chtěl jsem, Drsoňku, fakt, že jo. Ale neměl jsem příležitost... mrzí mě to.“

Přestala se tvářit zuřivě a usmála se. „To nevadí. Mám o tobě teď lepší mínění než mnohdy jindy. Aspoň jsi něco udělal. Johnnie, bála jsem se, že jsi sám taky takový nekňuba — postrkovaný kýmkoliv a kdekoliv.“

John Thomas se nechtěl hádat, protože na to, aby se urazil, měl příliš velkou radost, že jí zase vidí. „Ehm... no, tedy, jak jsi to vlastně provedla, že jsi nás našla?“

„Cože? Rozoumku, byl jsi pryč už dvě noci a jsi pořád jenom na krátký dolet od města... jak si můžeš myslet, že tě nikdo nenajde?“

„Ano, ale jak jsi věděla, kam se máš dívat?“

Pokrčila rameny. „Staré pravidlo: přemýšlela jsem jako mezek a šla jsem tam, kam by mezek šel. Věděla jsem, že budeš někde kolem téhle cesty, takže jsem začala vysoko, sotva na hranici viditelnosti a prolétávala jsem nad ní. A jestli nechceš být v několika dalších minutách chycen, měli bychom radši zmizet tady odtud a dostat se pod stromy. Pojd'te! Lumku, nastartuj ty svoje motory.“

Podala mu dolů ruku a Johnnie se vyšvihl nahoru. Procesí vyrazilo na cestu. „Já jsem se pokoušel z

cesty slézt,“ vysvětloval Johnnie nervózně, „ale nenašli jsme vhodné místo.“

„Aha. Dobře, tak si šetři dech, protože za támhle tím ohybem jsou vodopády Adama a Evy a přímo nad nimi můžeme slézt z cesty.“

„Áá, tak tady teda jsme?“

„Ano.“ Betty se naklonila dopředu v marném pokusu nahlédnout za skalní ostroh. Když to udělala, poprvé na okamžik zahlédla kousek Lummoxových rukou. Chytila se Johna Thomase. „Johnnie! Po Lumkovi leze hroznýš!“

„Cože? Neblázni. To je jenom jeho pravá ruka.“

„Jeho co? Johnnie, ty jseš asi nemocný.“

„Uklidni se a přestaň se mě pořád chytat. Říkám ti 'ruce' — ty nádorovité věci byly ruce.“

„Ty nádory... byly ruce?“ Zhluboka se nadechla. „Vstávala jsem dnes hodně brzy a nesnídala jsem. Nejsem připravená na takovéhle šoky. Dobře, řekni mu, ať zastaví. Na to se musím podívat.“

„A co takhle se nejdřív dostat pod stromy?“

„Ach. Ano, máš pravdu. Ty máš obvykle pravdu, Johnnie — jednou za dva, tři týdny.“

„Abys mě nepřechválila. Tak, jsme u vodopádů.“

Přešli vodopády. Dno kaňonu se tu a tam zdvíhalo až k nim. John Thomas využil první příležitosti, aby sešel z cesty na místě, které připomínalo místo jejich prvního přenocování. Cítil se teď mnohem lépe, když měl Lummoxe opět pod stromy. Zatímco připravoval snídani, Betty zkoumala Lummoxovy nově nabyté ruce.

„Lummoxi,“ řekla vyčítavě, „o tomhle jsi mamince neřekl.“

„Neptala ses mě,“ namítl.

„Výmluvy, vždycky výmluvy. Dobrá, co s nima dokážeš dělat?“

„Umím házet kamení. Johnnie, můžu?“

„Ne!“ řekl rychle John Thomas. „Betty, jak chceš kávu?“

„Jenom tak, samotnou,“ odpověděla nepřítomně a pokračovala v prohlídce těch končetin. V mysli o nich měla nějaké povědomí, ale nerozsvítilo se jí... což ji popudilo, protože od své mysli očekávala, že pro ni bude pracovat s neúnavnou přesností kalkulátoru a žádné nesmysly, prosím! Tak dobrá... nejdříve snídaně.

Poté, co nakrmili Lummoxe špinavým nádobím, se Betty položila na záda a řekla Johnu Thomasovi: „Máš vůbec ponětí, ty problémové dítě, jakou bouři jsi rozpoutal?“

„No řekl bych, že jsem nadzvedl mandle veliteli Dreiserovi.“

„Bezpochyby a naprosto přesně. Ale to ani nemusíš počítat, jinak nebudeš mít na seznamu místo.“

„Pan Perkins?“

„Správně. Hádej dál.“

„Mamka, samozřejmě.“

„Samozřejmě. Kolísá někde mezi nářkem nad svým ztraceným dítětem a rozhlašováním, že už nejsi její syn.“

„No jo. Znáám mamku,“ připustil s povzdechem. „Ale teď mě to ani tak netrápí. Věděl jsem, že na mě budou svolávat hromy blesky. Ale já jsem to musel udělat.“

„Samozřejmě, že jsi musel, Rozoumku milovaný, i když jsi to provedl s horlivou elegancí hrocha. Ale ty všechny jsem neměla na mysli.“

„Co?“

„Johnnie, v Georgii je jedno malé městečko nazvané Adrian. Je příliš malé na to, aby tam měli pravidelnou bezpečnostní sílu, jenom jednoho strážníka. Neznáš náhodou jméno toho strážníka?“

„Cože? Jasně, že neznám.“

„Škoda. Protože pokud já jsem byla schopná zjistit, tenhle strážník je jediný polda, který tě nehledá, což je důvod, proč jsem se sem vydala — i když jsi, ty jeden mizero, utekl, aniž by ses obtěžoval mi dát vědět.“

„Řekl jsem, že mě to mrzí!“

„A já jsem ti to odpustila. Dovolím ti na to zapomenout tak během deseti let.“

„Co to bylo za nesmysl s tím strážníkem? A proč by mě měli všichni hledat? Teda kromě velitele

Dreisera?“

„Protože vyhlásil všeobecnou pohotovost a nabídl odměnu za Lumka, živého nebo mrtvého... radši mrtvého. Myslí to vážně, Johnnie... smrtelně vážně. Takže ať už jsi měl jakýkoliv plán, tak ho teď zahodíme a vypracujeme něco opravdu dobrého. Co jsi měl v úmyslu? Jestli vůbec něco?“

John Thomas pobledl a pomalu odpověděl: „Já... chtěl jsem to takhle vydržet noc nebo dvě, dokud nenajdeme místo, kde bychom se mohli schovat.“

Zavrtěla hlavou. „To není dobré. Dokonce i při té jejich pokulhávající logice už museli přijít na to, kam jsi mohl jít... protože to je jediné místo v okolí Westvillu, kde by se tvor velikosti Lummoxe mohl ukrýt. A...“

„Ale my bychom sešli z cesty!“

„Jasně. A oni tenhle les prohledají strom po stromu. Oni to myslí vážně, kámo.“

„Tys mě to nenechala dokončit. Znáš ten starý uranový důl? Moc a Sláva? Projde se přes průsmyk Mrtvého vlka a potom se odbočí na sever takovou štěrkovou cestou. Tam jsme mířili. Můžu tam Lummoxe uklidit úplně z dohledu. Hlavní tunel je na to velký dost.“

„Něco na tom je. Ale nebude to stačit na to, čemu máš čelit.“

Byla zticha. Johnnie se neklidně zavrtěl a řekl: „Tudíž? Jestliže to není dobrý nápad, co uděláme?“

„Vypni ten svůj vysílač. Přemýšlím.“ Ležela bez pohnutí, hledíc do hluboké modři horského nebe. Nakonec řekla: „Tím, že jsi utekl, jsi nic nevyřešil.“

„Ne... ale určitě jsem tím zahýbal.“

„Ano, a až potud to bylo dobře. Všechno se musí čas od času obrátit naruby; pouští to dovnitř vzduch a světlo. Ale teď se musíme postarat, aby každý kousek zapadl tam, kde ho chceme mít. Aby se nám to podařilo, budeme potřebovat získat čas. Ta tvoje zmínka o dolu Moc a Sláva není tak špatná. Bude to stačit, dokud neprovedu lepší opatření.“

„Nevidím důvod, proč by ho tam kdy měli najít. Je to tam tak opuštěné, jak to jenom může být.“

„A právě proto to tam jistě prohledají. Ano, mohlo by to stačit na velitele Dreisera. Pochybují, že by našel svůj vlastní klobouk bez domovní prohlídky. Ale on zalarmoval vzdušnou sílu velikosti malé armády; určitě tě najdou. Vzal sis spacák a jídlo, a tudíž někde venku táboříš. Našla jsem tě já, oni tě najdou taky. Já tě našla, protože vím, co bys asi tak mohl udělat, zatímco oni musí postupovat podle logiky, což je pomalejší. Ale stejně tak jistě. Najdou tě... a to bude Lummoxův konec. Nenechají nic náhodě... pravděpodobně ho zbombardují.“

John Thomas zvážil bezútěšnou situaci. „Jaký má pak smysl, když ho schováme v dole?“

„Jenom, abychom získali den nebo dva, protože ještě nemám připraveno ho vzít ven.“

„Cože?“

„Jistě. Schováme ho ve městě.“

„Cože? Drsoňku, to převýšení tě nějak bere.“

„Ve městě a ve skrytu... protože v celém širším světě to je jediné místo, kde by ho nehledali.“ Pak dodala: „Možná ve sklenících pana Ita.“

„Co? Tak teď už vím, že ses zbláznila.“

„Napadá tě bezpečnější místo? Se synem pana Ita se není těžké rozumně domluvit. Zrovna včera jsem s ním měla příjemnou řeč. Držela jsem se zpátky a nechala ho všechno vysvětlit. Jeden z jeho skleníků by byl výborný... možná trochu těsný, ale tohle je stav nouze. Skrz to mléčné sklo, ze kterého jsou postaveny, není vidět a nikomu by se ani nezdálo o tom, že Lumek by mohl být uvnitř.“

„Nevím, jak to chceš provést.“

„Nech to na mě. Jestli nedostanu volný skleník... ale já ho dostanu... potom seženu prázdný sklad nebo něco. Dnes v noci dáme Lumka do dolu a já potom zaletím zpátky a věci zařídím. Zítřka v noci půjdeme Lumek a já do města a...“

„Prosím? Trvalo nám dvě noci, než jsme se sem dostali — a zabere nám skoro celou další noc dostat ho do dolu. Nemůžeš ho dostat zpátky za jednu noc.“

„Jak rychle může běžet, když se bude snažit?“

„Ale nikdo na něm nezvládne jet, když běží tryskem. Dokonce ani já.“

„Já na něm nepojedu. Poletím nad ním a budu ho navádět a brzdit před zatáčkama. Tři hodiny,

možná? ... a další hodina, abych ho propašovala do skleníku.“

„No... možná, že by to mohlo fungovat.“

„Bude, protože musí. Potom tě chytí.“

„Cože? Proč bych prostě nemohl jít domů?“

„Ne, to by bylo vodítko. Chytnou tě, prováděl jsi amatérské sondování ložisek uranu... seženu ti měřič radiace. Nevíš, kde je Lummox. Dal jsi mu pusku na rozloučenou a pustil ho, a potom jsi šel sem, abys zapomněl na svůj smutek. Musíš být přesvědčivý... a nenech je použít měřič pravdy.“

„Ano, ale... Podívej, Drsonku, k čemu to je všechno dobré? Lummox nemůže zůstat navždy ve skleníku.“

„Prostě jenom získáme čas. Jsou odhodláni ho zabít od pohledu... a to udělají. Takže ho musíme držet stranou pohledů, dokud to nebudeme moci změnit.“

„Tak si říkám, že jsem měl uskutečnit ten obchod s Muzeem,“ odpověděl smutně John Thomas.

„Ne! Instinkty ti fungují dobře, i když máš rozumu méně než pant u dveří. Podívej se... pamatuješ si na Cygnusovu větu?“

„Cygnusovu větu? Měli jsme to v základních Zásadách o civilizaci?“

„Ano. Jak zní?“

„Co to má být? Semestrální postupová zkouška?“ John Thomas se zamračil a zadoloval v paměti.

„Bytosti, obdařené řečí a manipulací, musí být považovány za rozumné a tímto mít i neoddělitelná lidská práva, pakliže nebude náležitě prokázáno jinak.“ Narovnal se. „Moment! Nemůžou Lummoxe zabít — vždyť má ruce!“

XI.

„JE PŘÍLIŠ POZDĚ, JOHNNIE“

„UBER, uber,“ usadila ho. „Znáš tu historku o tom muži, jehož právník ho ujišťoval, že za tohle ho nemůžou dát do vězení?“

„Co to bylo, to 'tohle'?“

„To je jedno. Jeho klient odpověděl: 'Ale, pane poradce, já vám volám z vězení.' Věc je v tom, že Cygnusova věta je jenom teorie; musíme držet Lummoxe z dohledu, dokud se nám nepodaří přesvědčit soud změnit názor.“

„Mhm, chápu. Asi máš pravdu.“

„Já mám vždycky pravdu,“ přisvědčila Betty důstojně. „Johnnie, umírám žízni; myšlení je vysoušející práce. Přinesl jsi sem od potoka nějakou vodu?“

„Ne, nepřinesl.“

„Máš kelímek?“

„Někde jo.“ Zašmátral ve svých kapsách, našel ho a vyndal ven. Nafoukl ho do polotuha a řekl: „Já to přinesu.“

„Ne, dej mi to. Chci si protáhnout nohy.“

„To máš z toho poletování!“

„Nepoučuj babičku.“ Vzala kelímek a sešla po svahu dolů, držíc se pod stromy, dokud nedošla ke břehu. Johnnie si prohlížel její štíhlou postavu zachytávající střípky světelné mozaiky mezi borovicemi a pomyslel si, jak je hezká... měla hlavu jako málokterý muž a krásná byla od hlavy až k patě. Kromě zvyku komandovat způsobem jaký je vlastní všem ženám, je Drsoněk naprosto vyhovující.

Přišla zpátky, nesouc opatrně umělohmotný kelímek. „Napij se,“ nabídla mu.

„Až po tobě.“

„Já jsem se napila z potoka.“

„Tak dobrá.“ Zhluboka se napil. „Víš, Betty, kdybys neměla nohy do X, byla bys docela hezká.“

„Kdo má nohy do X?“

„A pak je tu teda ještě vždycky ten tvůj obličej, samozřejmě,“ pokračoval mile. „Nebýt těchhle dvou nedostatků, nebyla bys...“

Nedořekl to — sklonila se a zespoda ho praštila. Voda ho celého zepředu postříkala a zčásti i ji. Šarvátka pokračovala, dokud jí nesevěřel pravou ruku za zády tak, že byla úplně bezmocná. „Řekni 'pěkně prosím',“ poradil jí.

„Aby tě husa koplá, Johnnie Stuarte! 'Pěkně prosím.'“

„Pěkně prosím, smutně koukám?“

„Pěkně prosím, smutně koukám — a kašlu na tebe. Pust' mě.“

„Tak dobrá.“

Postavil se. Překulila se do sedu, podívala se na něho a rozesmála se. Oba byli špinaví, poškrábaní a trochu potlučení a oba se cítili naprosto skvěle. Lummo sledoval předstíraný souboj se zájmem, ale bez znepokojení, protože Johnnie a Betty by se na sebe nikdy nemohli opravdu zlobit. Vyjádřil se k tomu:

„Johnnie je celý mokrý.“

„To tedy je, Lumku — z různých důvodů.“ Prohlédla si ho. „Kdybych měla dva kolíčky na prádlo, pověsila bych tě na strom. Za uši, samozřejmě.“

„Do pěti minut budeme suší, když je takhle hezky.“

„Já nejsem mokrá, alespoň ne skrz leteckou kombinézu. Ale ty vypadáš jako zmoklá slepice.“

„Mně to nevadí.“ Lehnul si, našel si borovou jehlici a kousal ji. „Drsoňku, tohle je prima místo. Přál bych si, abych nemusel do toho dolu.“

„Víš ty co — až se tohle všechno zase urovná a než nám začne škola, vrátíme se sem a budeme tu pár dní tábořit. Vezmeme sebou taky Lummoxe — že jo, Lumku?“

„Jasně,“ souhlasil Lummo. „Chytat věci. Házet kameny. Legrace.“

John Thomas na ni káravě pohlédl. „A mě budou pomlouvat po celém městě? Ne, díky.“

„Nebud' tak nedůtklivý. Ted' tady jsme, ne?“

„Tohle je případ nouze.“

„Ty a ta tvoje bezvadná reputace!“

„No, někdo se o takovéhle věci starat musí. Mamka říká, že kluci by se měli začít starat, kdyby začaly odcházet dívky. Říká, že věci byly dřív jiné.“

„Samozřejmě, že byly — a zase budou. Probíhají tím samým procesem pořád dokola.“ Vypadala zamyšleně. „Ale, Johnnie, ty věnuješ příliš pozornosti tomu, co říká tvoje matka.“

„Asi ano,“ připustil.

„Radši by ses měl od toho trochu oprostit. Jinak nebude mít žádná dívka šanci si tě vzít.“

Zakřenil se. „To je moje pojišťovací taktika.“

Sklopila oči a začervenala se. „Nemluvila jsem za sebe! Já tě nechci — já se o tebe jen tak starám, abych si to nacvičila.“

Rozhodl se, že tady už dál nezajde. „Podle mě,“ řekl, „si člověk osvojí zvyk chovat se určitým způsobem a je těžké to zastavit. Například, mám tetu — moje tetička Tessie, pamatuješ se na ni? — která věří na astrologii.“

„Ne! To snad ne!“

„Jasná věc. Nevypadá dubově, že ne? Ale je a je to trapné, protože ona o tom pořád mluví a matka trvá na tom, abych byl slušný. Kdybych jí tak mohl říct, že má dřavou hlavu, tak by to vůbec nevadilo. Ale to ne! Musím poslouchat to její blouznění a předstírat, že je to rozumný, zodpovědný člověk — přitom nedokáže počítat nad deset bez abakusu,“

„Abakusu?“

„No vždyť víš — počítadlo s korálema. Řekl jsem abakus, protože není způsob, jak ji naučit číst 'počítadlo'. Jí se líbí, že nemá všech pět pohromadě — a já to mám podporovat.“

„Nedělej to,“ řekla najednou Betty. „Nestarej se vůbec o to, co říká tvoje matka.“

„Drsoňku, ty jsi rozvratný živel.“

„Promiň, Johnnie,“ odpověděla mírně. Dodala: „Řekla jsem ti někdy proč jsem se rozešla s rodiči?“

„Ne, nikdy. To je tvoje věc.“

„To tedy je. Ale myslím, že ti to povím, možná mi potom lépe porozumíš. Skloň se.“ Popadla ho za ucho a šeptala mu do něj.

Jak John Thomas naslouchal, na obličeji mu narůstal výraz nesmírného údivu. „Ne! Vážně?!“

„Přesně tak. Nepřeli se o to, takže jsem to nikdy nemusela nikomu říct. Ale to je ten důvod.“

„Nechápu, jak jsi se s tím vyrovnala.“

„Nevyrovnávala jsem se s tím. U soudu jsem vstala, zřekla se jich a dostala jsem profesionálního

vychovatele, který neměl trhlé nápady. Ale podívej se, Johnnie, já jsem si tu nevyhlédala duši jenom proto, aby ti spadla brada údivem. Dědictví není všechno. Jsem sama sebou, individuální. Ty nepatříš svým rodičům. Nejsi svého otce, a nejsi ani své matky. Ale zjišťuješ to trochu pozdě.“ Narovнала se. „Takže buď svůj, Rozoumku a měj odvahu si z života udělat svůj vlastní nepořádek. Nenapodobuj nepořádek někoho jiného.“

„Drsoňku, když o tom tak mluvíš, tak to skoro zní racionálně.“

„To proto, že já jsem vždy racionální. Jak dobře jsi zabezpečen jídlem? Mám hlad.“

„Jsi stejně hrozná jako Lummo. Pytel s jídlem je tamhle.“

„Oběd?“ zeptal se Lummo, když zaslechl své jméno.

„Mmm... Betty, nechci, aby kácel stromy, aspoň ne za světla. Jak dlouho jim to bude trvat, než mě najdou?“

„Neviděla bych to na víc než tři dny, jakkoliv je tahle oblast rozsáhlá.“

„Dobrá... nechám si jídlo na pět, jenom pro jistotu.“

Vybral asi tucet konzervovaných potravin a dal je Lummoxovi. Neotevřel mu je, protože Lummo měl raději, když balíčky náhle zteplaly, když do nich kousnul. Byl s nimi hotov dříve, než stihla Betty jejich vlastní plechovky vůbec otevřít.

Poté, co se najedli, navázal opět John na staré téma. „Betty, opravdu si myslíš, že —“ Náhle přestal. „Neslyšíš nic?“

Naslouchala, potom přikývla.

„Jakou rychlostí?“

„Ne přes dvě stě.“

Přikývl. „Tím pádem scanuji. Lummoxi! Nehni ani svačem!“

„Nepohnu, Johnnie. Proč nemám hýbat svačem?“

„Udělej to!“

„Nevzrušuj se,“ poradila mu Betty. „Pravděpodobně jenom berou průzkumné snímky. Šance jsou takové, že nás nemohou ani na zvětšovací, ani přímým pohledem rozeznat, protože všechny ty stromy brání ve výhledu.“ Ale vypadala ustaraně. „Neméně bych si přála, aby byl Lummo už v důlním tunelu. Jestliže bude někdo natolik chytrý, aby nechal cestu sledovat selektivním scanem, když po ní v noci půjdeme... tak je to za námi.“

John Thomas ve skutečnosti moc neposlouchal. Nakláněl se dopředu, obě uši si nastavoval rukama. „Pšššt!“ zašeptal. „Betty, oni se vracejí!“

„Nepanikař. Zřejmě jenom další průzkumná sonda.“ Ale ačkoliv to řekla, věděla, že nemá pravdu. Zvuk se přesunul nad ně, chvíli se tam vznášel a potom tam zůstal viset. Podívali se nahoru, ale hustota lesa a výška lodi jim bránila v tom, aby ji spatřili.

Náhle se zablesklo tak jasně, že když to pominulo, sluneční světlo jim připadalo jako soumrak. Betty polkla. „Co to bylo?“

„Foto s ultrableskem,“ odpověděl sklesle Johnnie. „Ověřují si to, co viděli na zvětšovací.“

Zvuk nad nimi se vyšplhal výše a opět se ustálil. Opět se oslnivě zablesklo. „Teď to mají na stereu,“ oznámil ponuře Johnnie. „Teď nás už určitě uvidí, jestli měli doteďka jenom podezření.“

„Johnnie, musíme odtud Lummoxe dostat!“

„Jak? Vzít ho na tu cestu a nechat je, ať se do něho strefují bombama? Ne, holka, naše jediná naděje teď je, že usoudí, že to je jenom velký kámen — jsem rád, že jsem ho přinutil ke klidu.“ Potom doplnil: „Tak jako tak se nesmíme hnout. Třeba odletí.“

Ale i tato poslední zoufalá naděje se ukázala být marná. Jedna za druhou přiletěly další čtyři lodi. Johnnie je počítal. „Tahle zaujala postavení na jihu. Třetí letěla na sever, myslím. Teď se vydaly na západ... kuželová hlídka. Mají nás pod pokličkou, Drsoňku.“

Podívala se na něho, obličej smrtelně bledý. „Co budeme dělat, Johnnie?“

„Cože? Nejspíš nic — ne, Betty, hele. Proplížíš se mezi stromy k potoku. Vezmi si sebou svůj padákový postroj. Potom jdi pořádný kus podél potoka a vznes se. Drž se nízko, dokud se nedostaneš zpod toho jejich deštníku. Nechají tě jít — tebe nechtějí.“

„A co budeš dělat ty?“

„Já? Zůstanu tady.“

„Tak já taky.“

Johnnie řekl popuzeně: „Nepřidělávej mi problémy, Drsoňku. Jenom budeš překážet.“

„Co si myslíš, že budeš moci dělat? Vždyť ani nemáš zbraň.“

„Mám tohle,“ odpověděl ponuře John Thomas, dotýkáje se svého nože v pochvě, „— a Lummox může házet kameny.“

Zírala na něho a potom se divoce rozesmála. „Cože? Opravdu kameny! Ach, Johnnie —“

„Bez boje nás nedostanou. Mohla bys už tady odtud zmizet — rychle! — a přestat být jenom na obtíž?“

„Ne!“

„Podívej, Drsoňku, není čas na dohadování. Zmiz tiše a rychle. Já zůstanu s Lummoxem, to je má výsada. Je můj.“

Vyhrkly jí slzy. „A ty jsi můj, ty velký natvrdlý hlupáčku.“

Snažil se jí nějak odpovědět, ale nešlo to. Obličej se mu začal stahovat v svíravých pohybech muže snažícího se ovládnout slzy. Lummox se znepokojeně zavrtil. „Co se děje, Johnnie,“ pípнул.

„Co?“ Odpověděl mu John Thomas třesoucím se hlasem. „Nic.“ Natáhl se a poplácal svého přítele. „Vůbec nic, kamaráde. Johnnie je tady. To je v pořádku.“

„V pořádku, Johnnie.“

„Ano,“ přisvědčila slabě Betty. „Všechno je v pořádku, Lumečku.“ Pokračovala tišeji k Johnu Thomasovi. „Bude to rychlé, že ano, Johnnie? Nebudeme to cítit?“

„Ehm, řekl bych, že ne! Počkej! Nic takového — během chvilíčky ti jednu vrazím přímo do čenichu. . . a potom tě skutálím ze svahu. To by tě mělo ochránit před střepinami.“

Pomalů zavrtila hlavou, bez vzteku nebo strachu. „Už je příliš pozdě, Johnnie. Ty víš, že ano. Nepeskuj mě — jenom mě drž za ruku.“

„Ale —“ Zarazil se. „Slyšíš to?“

„Přilétají další.“

„Jo. Pravděpodobně tvoří oktagon. . . aby si byli jistí, že neutečeme.“

Náhle hromová rána ji ušetřila odpovědi. Následoval jakot snášející se lodi. Tentokrát ji viděli, méně než tisíc stop nad jejich hlavami. Potom zarachotil z nebe kovový hlas.

„Stuarte! Johnne Stuarte! Vyjděte na otevřené prostranství!“

Johnnie vytáhnul svůj nůž, zvrátil hlavu a zařval: „Pojďte si pro mě!“

Betty se na něho podívala, obličej rozzářený a poklepala ho na rukáv. „Nandej jim to, Johnnie!“ šeptala. „To je můj Johnnie.“

Muž, kterému patřil ten hromový hlas na něj musel mít namířen směrový mikrofón, protože mu odpověděl: „Vás nechceme a nechceme ani nikomu ublížit. Vzdejte se a vyjděte ven.“

Vyhrkl jednoslovnou nadávku a dodal: „My ven nepůjdeme!“

Hřmící hlas pokračoval: „Poslední varování, Johnne Stuarte. Vyjděte ven s prázdnýma rukama. Pošleme pro vás dolů lod’.“

John Thomas zakřičel v odpověď: „Pošlete ji dolů a my ji rozbijeme!“ Řekl bojovně Lummoxovi: „Máš nějaké kameny, Lumku?“

„Copak? Jistě! Ted’, Johnnie?“

„Ještě ne. Já ti potom řeknu.“

Hlas zůstal zticha. Žádná lod’ k nim nesestoupila. Namísto toho se nějaká jiná lod’ odpojila od ostatních, zastavila se asi sto stop nad borovicemi a zhruba tak stejně od nich daleko po zemi. Začala pomalu opisovat kruh, téměř se plazila.

Okamžitě zazněl ostrý zvuk, potom zadunění, jak se lesní velikán skácel k zemi. Další následoval vzápětí. Jako velká neviditelná ruka kácelo tažné pole z lodi stromy a odklízelo je stranou. Pomalu tak kolem nich vysekali širokou mýtinu. „Proč to dělají?“ zašeptala Betty.

„To je služební lod’ lesní služby. Odřezávají nás.“

„Ale proč? Proč to prostě nespustí a neodbydou si to hned?“ Začala se třást, položil jí ruku kolem ramen.

„To nevím, Drsoňku. Řídí oni.“

Loď uzavřela kruh, otočila se čelem k nim a vypadalo to, že se posadila na své podpěry. S jemnou péčí zubaře trhajícího zub vzal operátor jeden strom, vytrhnul ho ze země a položil ho stranou. Potom vzal další — a ještě další. Postupně byla lesem prokřesána široká cesta až k místu, kde čekali.

A nedalo se dělat nic jiného, než čekat. Lesnická loď odstranila poslední strom, který je chránil. Traktorové pole se o ně otřelo, když vyrovnávalo terén, že se zapotáceli a Lummox vyjel hrůzou. John Thomas se vzpamatoval a poplácával zvíře na bocích. „Klid, hochu. Johnnie je tady.“

Přemýšlel o tom, že by je zahnali z té mýtiny před nimi, ale neviděl v tom žádný smysl.

Dřevařská loď se odsunula, útočná loď se pohnula. Najednou se spustila a dotkla se země na konci průseku. Johnnie polknul a řekl: „Teď, Lumku. Cokoliv z té lodi vyjde — schválně jestli to trefíš.“

„Vsaď se, Johnnie!“ Lummox se natáhnul oběma rukama pro munici.

Ale nezvedl ani kámen. John Thomas cítil, jakoby ho někdo ponořil až po hrudník do mokrého betonu. Betty zalapala po dechu a Lummox zaječel. Potom pípнул: „Johnnie! Ty kameny jsou přilepené!“

Johnu Thomasovi se podařilo promluvit. „To je v pořádku, hochu. Nevrt' se. Prostě zůstaň, jak jsi. Betty, v pořádku?“

„Nemůžu dýchat!“ zasípala.

„Neperte se s tím. Dostali nás.“

Ze dveří lodi se vysoukalo osm postav. Nevypadaly ani lidsky, jak byly od hlavy až k patě pod těžkým kovovým skafandrem. Každá měla helmu připomínající šermířskou masku a na zádech malý polní antigenerátor. Sebevědomě se vznášely otevřeným prostorem ve dvou řadách směrem k průseku mezi stromy. Když se dostaly až k silovému poli, poněkud zpomalily, vylétly jiskry a kolem každé se vytvořil fialový obrys. Ale to už byly tady.

Další čtyři nesly velké válce z kovové sítě, vysoké jako člověk a odpovídajícím způsobem široké. Ve vzduchu s nimi snadno manipulovaly. Muž vpředu zavolal: „Široce oblet' te to zvíře. Nejdříve odstraníme ty děcka, potom to vyřídíme s ním.“ Zněl docela vesele.

Jednotka se přiblížila k té zvláštní trojici, opatrně obcházejíc Lummoxe. „Opatrně! Chytněte je oba,“ zavolal velitel. Sudovité klece byly spuštěny kolem Betty a Johna Thomase, lehce se dotýkající země, dokud muž vydávající příkazy nesáhl dovnitř a nepřepnul spínač, načež se zajiskřilo a klec dosedla na zem.

Zašklebil se na ně. „Příjemný pocit mít to bahno ze sebe, že?“

Johnnie na něj zíral, brada se mu klepala a odpověděl něco urážlivého, zatímco si rozmasíroval křeč v nožních svalech. „No, no!“ odpověděl jemně důstojník. „Takhle by to nešlo. Vy jste nás to donutili udělat.“ Prohlédl si Lummoxe. „Těpic! Že to je ale velká bestie, že jo? Ani za nic bych ho nechtěl potkat beze zbraně v temném údolí.“

Johnnie zjistil, že mu tečou po obličejí proudem slzy, a že je nemůže zastavit. „Tak dělejte!“ křičel, neschopen ovládat svůj hlas. „Skončete to s ním!“

„Co?“

„Nikdy nic nemyslel ve zlém! Tak ho zabte rychle... nehrajte si s ním na kočku a na myš.“ Sesul se na zem a vzlykal, zakrýváje si obličej rukama. Betty mu položila ruce na ramena a vzlykala s ním.

Důstojník vypadal unaveně. „O čem to mluvíš, hochu? My mu nebudeme ubližovat. Máme rozkazy ho přinést bez sebemenšího škrábance — i kdybychom přitom měli ztratit muže. Nejbláznivější rozkaz, jaký jsem kdy plnil.“

XII.

CO SE TÝČE PIDGIE — WIDGIE

PAN KIKU se cítil dobře. Snídaně nebyla ničím, co by ho zas až příliš pájilo v mysli; necítil žádnou potřebu brakovat svůj šuplík s pilulkami, dokonce ani pokušení prohlédnout si své složky s pozemky. Konference Tří probíhala dobře a delegáti z Marsu začali mluvit rozumně. Ignoruje různá jantarová světélka na svém panelu si začal zpívat: „Frankie and Johnnie were lovers... and oh boy how they could love... swore to be true to each other...“

Měl jasný baryton a ani špetku smyslu pro rytmus.

Nejlepší bylo, že ta šílená, zmatená, hroshijská záležitost už byla téměř u konce... a obešlo se to bez

zlámaných kostí. Vypadalo to, že starý dobrý doktor Ftaeml si myslí, že by mohly být jakési šance na ustálení diplomatických styků, natolik byli totiž Hroshiové potěšeni nalezením jejich ztraceného Hroshie.

S rasou tak mocnou, jako jsou Hroshiové, jsou diplomatické styky nezbytné... museli se stát spojenci, ačkoliv to možná chvíli potrvá. Možná zase ne tak dlouho, usoudil. Při spatření Lummoxe rozhodně nadělali okolků... téměř až nábožně.

Když se tak na to zpětně díval, věci, které je zmátly, byly nasnadě. Koho by napadlo, že stvoření velikosti polovice domu a století staré je dítě? Nebo, že tato rasa získává ruce pouze, když je jedinec dost starý na to, aby je používal? A navíc, proč byl tenhle Hroshia o tolik větší než jeho vrstevníci? Jeho velikost zmýlila jeho a Greenberga více než cokoliv jiného. Zajímavé... bude muset říct xenologům, aby se na to podívali.

Nevadí. Lummox teď už byl... byla na cestě na hroshijskou loď. Žádný rozruch, žádné obřady, žádné zveřejňování a bylo po nebezpečí. Opravdu by mohli vymazat Zemi? Radši ani nevědět. Konec dobrý, všechno dobré. Pokračoval ve zpěvu.

Ještě pořád si zpíval, když se rozblikalo světélko „naléhavé“ a poslední tóny zazpíval Greenbergovi do obličeje: „... just as the stars above!“ A dodal: „Sergeji, umíš tenor?“

„Proč by vás to mělo zajímat, šéfe? Ta melodie vůbec neseseděla.“

„Závídíš. Co potřebuješ, chlapče? Odlétli v pořádku?“

„Mno, šéfe, je tu lehký zádrhel. Mám tu sebou dr. Ftaemla. Můžeme s vámi mluvit?“

„O co jde?“

„Nechme to, až budeme o samotě. V jedné z konferenčních místností?“

„Přijďte do mé kanceláře,“ řekl pan Kiku ztrápeně. Odpojl se, otevřel šuplík, vybral si tabletku a spolkl ji.

Vzápětí vešli Greenberg s medusoidem. Greenberg sebou hodil do křesla, jako by byl vyčerpán, vyndal cigaretu, prošátral si kapsy a opět ji schoval. Pan Kiku se formálně pozdravil s dr. Ftaemlem a potom řekl Greenbergovi: „Tedy?“

„Lummox neodjel.“

„E?“

„Lummox odmítl odjet. Ostatní Hroshiové věrou, jako když píchnete do mraveniště. Ponechal jsem blokády vztyčené a tu část kosmodromu okolo jejich lodě ponechal odizolovanou. Musíme něco udělat.“

„Proč? Je to nečekaný zvrat událostí, ale neumím si představit, že by to byla naše zodpovědnost. Proč ta nechuť k nalodění?“

„Totiž...“ Greenberg pohlédl bezmocně na Ftaemla.

Rargyllian řekl uhlazeně: „Dovolte mi to vysvětlit, pane. Ta Hroshia odmítla jít na palubu bez svého mazlíčka.“

„Mazlíčka?“

„Toho kluka, šéfe. Johna Thomase Stuarta.“

„Přesně tak,“ souhlasil Ftaeml. „Ta Hroshia tvrdí, že vychovávala 'Johnny Thomase' dlouhou dobu. Odmítla jít domů, nebude-li si moci vzít svého Johna Thomase sebou. Byla v té věci velice rozhodná.“

„Chápu,“ přisvědčil pan Kiku. „Převáděno do běžnější řeči, ten kluk a ta Hroshia jsou k sobě připoutáni. To není překvapující, vyrůstali spolu. Ale Lummox se bude muset s odloučením vyrovnat tak, jako to musel udělat John Thomas. Jak si vzpomínám, nadělal kolem toho trochu povyku; řekli jsme mu, aby zmlknul a odeslali jsme ho domů. To je to, co musí udělat Hroshiové: říci jí, aby zmlkla, donutit ji, bude-li potřeba, nastoupit do lodě a vzít ji pryč. Proto sem přijeli.“

Rargyllian odpověděl: „Dovolte mi říci, pane, že, převáděno do běžnější řeči, jste to nepochopil. Já jsem to s ní probíral v její vlastní řeči.“

„Prosím? To se ji naučila tak rychle?“

„Už ji znala dlouho. Hroshiové, pane náměstků, svůj jazyk ovládají téměř od vajíčka. Mohli bychom se domnívat, že takové používání jazyka, vlastně na úrovni instinktu, je jedním z důvodů, možná jediný důvod, proč jsou pro ně ostatní jazyky tak náročné a vlastně nejsou schopni se je nikdy pořádně naučit. Ta Hroshia mluví vaším jazykem sotva jako vaše čtyřleté děti, ačkoliv jsem pochopil, že ho začala používat před více než jednou vaší generací. Ale ve svém vlastním jazyce mluví zatraceně plynule... o

tom jsem se, ke svému zármutku, přesvědčil.“

„Hm? Tak ať mluví. Slova nám nemohou ublížit.“

„Ona už své řekla... vydala rozkazy veliteli výpravy, aby jí okamžitě jejího miláčka opatřil. Jinak, tvrdí, zůstane tady a bude pokračovat ve výchově 'Johnů Thomasů'.“

„A,“ doplnil Greenberg, „ten velitel nám předložil ultimátum, abychom jim ihned vydali Johna Thomase Stuarta... jinak.“

„'Jinak' znamená to, co si myslím, že to znamená?“ odpověděl pomalu Kiku.

„Tak, tak,“ řekl stručně Greenberg. „Teď když jsem viděl jejich přistávací modul, si nejsem tak jistý, co všechno by mohli udělat.“

„Musíte chápat, pane,“ doplnil rychle Ftaeml, „že ten velitel je ve stejné tísní jako vy. Ale musí se pokusit vyplnit přání této Hroshie. Tohle manželství bylo naplánováno před více než dvěma tisíci vašich let. Jen tak lehce se ho nevzdají. Nemůže ji tu nechat... ani ji nutit, aby odjela. Je velmi rozčilený.“

„Nejsme snad všichni?“ Pan Kiku vyndal další dvě tablety. „Dr. Ftaemle, mám pro vaše klienty poselství. Prosím, vyřídte ho přesně.“

„To udělám, pane.“

„Řekněte jim, prosím, že jejich ultimátum je s opovržením zamítnuto. Prosím...“

„Pane! Zapřísahám vás!“

„Poslouchejte mě. Řekněte jim to a nezlehčujte to. Řekněte jim, že jsme se ze všech sil snažili jim pomoci, podařilo se nám to a oni, že na naši vstřícnost odpověděli hrozbami. Řekněte jim, že jejich chování není hodné civilizovaných lidí, a že pozvání k jejich přijetí do Společenství civilizací je staženo zpět. Řekněte jim, že mi můžou políbit šos... najdete si nějaký idiom stejné síly. Řekněte jim, že svobodní lidé mohou zemřít, ale nikdy nebudou šikanováni.“

Greenberg se široce šklebil a svíral ruce v pradávném gestu souhlasu. Vypadalo to, že dr. Ftaeml pod svým vnějším chitinem zbledl.

„Pane,“ řekl, „velice lituji toho, že mám předat takovou zprávu.“

Kiku se ledově usmál. „Předejte ji, tak, jak jsem ji řekl. Ale než tak učiníte, najděte si čas a promluvte s tou Hroshií jménem Lummo. Půjde to?“

„Zcela jistě, pane.“

„Řekněte jí, že velitel výpravy je ve své horlivosti schopen zabít i člověka, Johna Thomase Stuarta. Dohlédněte, aby pochopila, co zde hrozí.“

Rargyllian roztáhl ústa do širokého úsměvu. „Promiňte, pane. Podcenil jsem vás. Obě zprávy budou doručeny, ve správném pořadí.“

„To je vše.“

„Všechna čest, pane.“ Rargyllian se obrátil ke Greenbergovi, položil mu svou volně ohebnou paži kolem ramen. „Můj bratře Sergeji, už jsme spolu našli cestu z jedné těsné smyčky. Teď, s pomocí tvého duchovního otce, najdeme cestu i z další. Co?“

„Přesně tak, doktůrku.“

Ftaeml odešel. Kiku se obrátil na Greenberga a řekl: „Dostaň sem toho Stuartovic kluka. Teď hned, ty osobně. Hmm... vem i jeho matku. Je ještě nezletilý, že ano?“

„Ano. Jaký je plán, šéfe? Nechcete jim ho vydat, že ne?... poté, co jste jim tak báječně vrazil jednu do zubů?“

„Samozřejmě, že chci. Ale za svých vlastních podmínek. Nemám v úmyslu nechat ty chodící kulečnickové stoly, aby nás proháněly jak nadmuté kozy. Použijeme to k tomu, abychom získali to, co chceme. Teď mazej!“

„Už jsem pryč!“

Pan Kiku zůstal u svého stolu, procházející částí své mysli listiny, zatímco nechal své podvědomí přebrat ten problém s Lummo. Měl silný pocit, že se žene povodeň... na lidi. Bylo potřeba rozhodnout, jak ji zastavit. Právě se zabýval touto patálií, když se otevřely dveře a vstoupila Nejvyšší Ctihodnost pan Roy MacClure. „Tady jsi, Henry! Dej se do kupy, člověče... Beulah Murgatroydová tu bude co nevidět.“

„Beulah jaká?“

„Beulah Murgatroydová. Ta Beulah Murgatroydová.“

„Měl bych ji znát?“

„Cože? Člověče, copak se nikdy nedíváš na stereovizi?“

„Když se tomu můžu vyhnout, tak ne.“

MacClure zavrtěl nevěřícně hlavou. „Henry, ty vůbec nesleduješ cvrkot. Pohrýváš se tady a mačkáš svoje malé čudlíky a vůbec nevíš, co se děje ve světě.“

„Je to možné.“

„To je jisté. Jseš úplně mimo, člověče... ještě štěstí, že nemusíš jednat s lidmi.“

Pan Kiku si dovolil studený úsměv. „Také si myslím.“

„Vsadím se s tebou tři ku jedné, že nevíš, kdo vede Světový pohár.“

„Světový pohár? To je baseball, že? Je mi líto, ale neměl jsem čas ani na to, abych sledoval kriketová utkání v uplynulých letech.“

„Vidíš? Navíc, jak můžeš mluvit jedním dechem o baseballu a kriketu... No nic. Protože nevíš nic o slavné Beulah Murgatroydové, tak ti o ní povím. Je to matka Pidgie — Widgie, abych tak řekl.“

„Pidgie — Widgie?“ opakoval pan Kiku.

„Ty mě taháš za fusekli. Tvůrkyně příběhů o Pidgie — Widgie pro děti. Vždyť víš — Pidgie — Widgie na Měsíci, Pidgie — Widgie jede na Mars, Pidgie — Widgie a vesmírní piráti.“

„Bojím se, že neznám.“

„Tomu lze těžko uvěřit. Ale ty nemáš děti, že jo?“

„Tři.“

Ale MacClure stále hovořil. „Teď vzala Pidgie — Widgie do vzduchu a to je fakt něco. Pro děti, samozřejmě, ale je to taková sranda, že se koukají i dospělí. Podívej, Pidgie — Widgie je štěně, asi stopu vysoké. Létá vesmírem, zachraňuje lidi a prohání piráty a zažívá báječné věci... děcka ho milují. A na závěr každého natáčení přijde paní Murgatroydová a všichni si společně dají miskou Křupínků a povídají si. Máš rád Křupínky?“

Pan Kiku se otrásl. „Ne.“

„No, můžeš jenom dělat, že je jíš. Ale je to ta největší vzdušná snídaňová show, ví o ní každý.“

„A to je nějak důležité?“

„Důležité? Člověče, víš kolik lidí jí každé ráno snídani?“

„Ne. Doufám, že ne moc. Já bych si přál, abych ji býval dneska nejedl.“

Pan MacClure se mrknul na hodinky. „Budeme sebou muset hodit. Technici si teď připravují aparaturu. A ona tu bude během chvilky.“

„Technici?“

„Copak jsem ti to neřekl? Paní Murgatroydová s námi udělá interview, s Pidgie — Widgie na klíně a při společné snídani. Potom to zapojí do té show. Jedinečná reklama pro Oddělení.“

„Ne!“

„Prosím? Pane Kiku, rozuměl jsem vám dobře?“

„Pane ministře,“ řekl pan Kiku pevně, „já to v žádném případě nemohu udělat. Já... já mám vždycky trému.“

„Co? Ale to je absurdní! Pomáhal jsi mi zahajovat Konferenci Tři. Mluvil jsi bez papíru přes půl hodiny.“

„To je něco jiného. To je obchodní jednání, s jinými profesionály.“

Ministr se zamračil. „Nechci naléhat, jestliže jsi z toho opravdu nervózní. Ale paní Murgatroydová se ptala zvlášť po tobě. Víš...“ MacClure vypadal trochu zahanbeně. „...Pidgie — Widgie hlásá rasovou snášenlivost a tak podobně. Pod kůží jsme všichni bratry... takové ty věci, které chceme všichni podpořit. Takže?“

Pan Kiku řekl pevně: „Je mi líto.“

„Ale běž! Přece mě nebudeš nutit, abych tě přemlouval?“

„Pane ministře,“ odpověděl tiše pan Kiku, „zjistil byste, že popis mé práce nevyžaduje, abych dělal herce. Dáte-li mi písemný příkaz, pošlu ho právnímu oddělení na posouzení, a potom vám oficiálně odpovím.“

Pan MacClure se zamračil. „Ty ale umíš být pěkně tvrdohlavý beran, že jo? Zajímalo by mě, jak jsi se

dostal na tak vysoké postavení?“

Pan Kiku neodpověděl. MacClure pokračoval: „Nenechám tě mávat mi před nose m právním zákoníkem, na to jsem moc starý lišák. Ačkoliv jsem si nemyslel, že to uděláš pro mně.“

„Promiňte, pane. Opravdu jsem tvrdohlavý.“

„To já taky. Pokusím se tě přesvědčit, že to je prospěšné pro Oddělení, ať už je možné to po civilistovi chtít nebo ne. Podívej, paní Murgatroydová stojí za 'Přáteli Lummoxe'. Takže...“

„Přáteli Lummoxe?“

„Já věděl, že se na to budeš dívat jinak. Nakonec jsi vyřizoval ten poprask kolem toho. Takže...“

„Co jsou u všech všudy zač Přátelé Lummoxe?“

„Ale, vždyť jsi s nimi sám sjednával původní rozhovor. Ale kdybych náhodou nevečeřel s Wesem Robbinsem, mohli jsme to prošvihnout.“

„Myslím, že si vzpomínám na nějaké memorandum. Rutinní záležitost.“

„Paní Murgatroydová není rutinní záležitost, snažil jsem se ti to vysvětlit. Vy kluci od protokolů ztrácíte kontakt s lidmi. Jestli ti to nevádí, řekl bych, že proto jsi se nikdy nedostal až na špičku.“

„To mi nevádí ani v nejmenším“, odpověděl jemně pan Kiku.

„Hm?“ Ministr vypadal trochu trapně. „Chci říci, že je místo pro vytrvalého skalního politika, jako jsem já, který drží krok s dobou... i když připouštím, že nemám tvůj speciální výcvik. Chápeš?“

„Je tu práce pro obojí naše nadání, pane. Ale pokračujte. Možná, že jsem to v tomto případě 'prošvihnul'. Memorandum Přátel Lummoxe muselo přijít v době, kdy to jméno pro mě ještě nic neznamenal.“

„Nejspíš. Nekritizoval jsem tvůj přístup k povinnosti, Henry. Fakt je, že moc pracuješ... vesmír se nezřítí, když ho nebudeš postrkovat. Ale co se týče těch Přátel — my jsme zasahovali v nějakém hloupém případě někde na západě. Ty to víš, posílal jsi tam jednoho z našich lidí — ukázalo se, že jde o toho horushanského Lummoxe. Verdikt soudu... náš verdikt, dá se říci, zněl — zničit to zvíře. Mimo jiné, Henry, potrestal jsi muže, který za to byl zodpovědný?“

„Ne, pane.“

„Nač to protahování?“

„Nebude potrestán, pane. Měl naprostou pravdu, za tehdejších okolností.“

„Já to tak nevidím. Radši mi pošlete jeho záznamy do kanceláře. Chci to posoudit sám.“

„Pane“, řekl měkce pan Kiku, „nenapadlo vás třeba i obrátit naruby mé záležitosti administrativní disciplíny?“

„Co? Mám v úmyslu si tu záležitost projít znovu.“

„Protože jestli ano, můžete dostat mou rezignaci teď hned. Moje neužitečnost už dosáhne svého vrcholu.“

„Cože? Henry, neblbni.“ Ministr zabubnoval prsty na stůl pana Kiku. „Nech toho, člověče, buďme k sobě upřímní. Já vím, že vy kariéristi to můžete dotáhnout až ke jmenování na ministra, když se snažíte... nedělám politiku od včerejška. Ale dokud jsem u opratí já, chci tu mít pořádek. Mám na to právo?“

„Ano... máte na to právo.“

„A taky zodpovědnost. Zřejmě máš s tím mužem pravdu, ať už je to, kdo chce... míváš většinou pravdu, jinak bychom neudrželi věci v chodu. Ale je mojí zodpovědností překontrolovat věci, když si myslím, že to je důležité. Ale ty nemáš co mluvit o rezignaci, dokud tě já nevyhodím. Když už jsme u toho, shledám-li to nezbytným, o tvou rezignaci požádám já sám. Ale než tak udělám, ponech si laskavě prýmký na rukávě. Čestná hra?“

„Čestná hra. Unáhlil jsem se, pane ministře. Složka s dokumenty bude na vašem stole.“

„Ono to na druhou stranu ani nebude nutné. Jestli to byl jeden z tvých oblíbenců...“

„Nemám žádné oblíbenice, pane MacClure. Všechny je nemám rád, neosobně tedy.“

„Někdy si myslím, že nenávidíš i sám sebe. Teď, kde jsme to přestali? A, jo! Když jsme nadělali tolik kolem těch Horushanů, paní Murgatroydová viděla šanci udělat dobrý skutek. Řekl bych, že taky viděla šanci pro svůj program, ale to teď není důležité. Od té chvíle začalo Pidgie — Widgie vyprávět svým malým přátelům o tom, co se Lummoxovi stalo hrozného a požádalo je, aby mu napsali a připojili se k přátelům Lummoxe. Během prvních dvaceti čtyř hodin dostala přes tři milióny odpovědí. Do teďka to

dělá polovinu dětí z kontinentu a nikdo neví, kdo všechno je Přítel Lummoxe, protestující proti jeho utracení.“

„Jejímu,“ opravil ho pan Kiku.

„Hm?“

„Omlouvám se. Řekl bych, že ani jeden z termínů není správný. Hroshiové rozlišují šest odlišných pohlaví. Můžete říkat Lummoxovi 'ten' nebo 'ta'... potřebovali bychom nová slova. Ale to nevádí.“

„No mě alespoň určitě ne,“ souhlasil MacClure. „Ale kdybychom toho Lummoxe opravdu utratili, řekl bych, že ty děcka by začaly revoluci. Vážně. Nemluvě o dospělých, kteří patří k Pidgie — Widgieho příznivcům. Tak jako tak má u nich Oddělení černou skvrnu. Ale Beulah Murgatroydová by chtěla přijít s řešením jak nám pomoci. Udělá s námi rozhovor a já odpovím na základní otázky a ty mě doplníš v podrobnostech — všechno o tom, jak Oddělení starostlivě brání práva našich nehumanoidních přátel a všichni, že by měli být tolerantní — běžný postup. Potom se Pidgie — Widgie zeptá, co se stalo s Lummoxem a ty dětem řekneš, že ve skutečnosti byl Lummox přestrojený pohádkový princ... nebo princezna... a jak odešel do svého domova na nebi. Bude to trháč.“

MacClure dodal: „To je vše, co budeš muset udělat. Střihnou tam pohled na Lummoxe, jak nastupuje do horushanské lodi a mává na rozloučenou. Potom všichni sníme miskou Křupínek — neboj, dohlédnu na to, aby byla tvoje miska prázdná! — a Pidgie — Widgie zazpívá svou 'Píseň nebeského skřivánka'. Konec. Nebude to trvat ani dvacet minut a bude to velká věc pro oddělení. Fajn?“

„Ne.“

„Hele, Henry... Dobře, nebudeš muset ani předstírat, že jíš Křupinky.“

„Ne.“

„Henry, ty jsi nemožný. Copak si nemyslíš, že je naší záležitostí vychovat děcka, aby rozuměly svým zodpovědnostem a měly správné postoje v této nové době — době Společenství civilizací?“

„Ne, pane. To si nemyslím. To je věcí rodičů a vzdělavatelů, ne vlády. Tohle Oddělení má i tak co dělat, aby udrželo věci pohromadě v náporu stále narůstajících xenických problémů.“ Pro sebe si pan Kiku pomyslel: i kdybych souhlasil, nebudu to dělat pojídáním Křupínek!

„Hmm... omezený pohled na věc, Henry. Byrokratický, mohu-li říci. Víš velmi dobře, že máme kvůli té horushanské věci pěkně horko i z jiných míst. Společnost pro udržení Status quo vykřikuje cosi o izolaci a Liga pro lidskou Zemi nám pořád skáče po hřbetě. Radu to začíná znepokojovat. Tady je šance vybudovat si veřejné mínění proti takovým neziskovým spolkům a ty ani nehneš prstem. Tebe neotravují lidi ze Status quo, ani vtipálci z Lidské Země — protože já ti je držím od těla.“

„Je mi to líto, pane, ale ani vy byste s nimi neměl ztrácet čas. Bezpochyby víte, že za každou z těchto neziskových organizací stojí peněžní motivace. Ať se lidé s rozdílnými ekonomickými názory mezi sebou poperou — lodní linky a dopraváci a vědci. Naše věc jsou cizinecké vztahy. Když nás začnou obtěžovat nátlakové skupiny, měli bychom nechat lidi pro styk s veřejností, ať si s nimi poradí. Pro to je tu máme.“

„A co jsem já jiného, než populární člověk pro styk s veřejností?“ odpověděl MacClure vztekle.

„Nemám žádné iluze o tomhle zatraceném zaměstnání.“

„To není pravda, pane. Vy máte prvořadou politickou zodpovědnost. Já vykonávám tu politiku samotnou — v rámci omezení mého zaměstnání.“

„Hrrmm! Tak ty děláš politiku. Ty si na mně rajtuješ jak na koni. Pomalu mi to začíná docházet.“

„Omlouvám se, pane. Ale myslím si, že každý dělá politiku... dokonce i dveřník... do jisté míry. Je to nevyhnutelné. Ale snažím se dělat svou práci.“

Ozval se hlas soukromé sekretářky pana Kiku. „Pane Kiku, je tam s vámi pan ministr? Paní Beulah Murgatroydová čeká.“

„Hned jsem tam,“ ozval se MacClure.

Kiku klidně dodal: „Mildred, dohlédněte, aby o ni bylo postaráno. Bude tu malé zdržení.“

„Ano, pane. Asistentka pana ministra se o ni stará.“

„Dobře.“

„Žádné zdržení nebude,“ řekl MacClure panu Kiku. „Když nechceš, nechtěj... ačkoliv jsem s tebou nespokojený. Ale nemůžu ji nechat čekat.“

„Posaďte se, pane ministře.“

„Co?“

„Posad'te se, pane. Dokonce i mocná paní Murgatroydová musí v některých věcech počkat. Vyskytla se zásadní pohotovostní situace. Budete se muset určitě spojit s Radou... možná zvláštní schůze dnes večer.“

„Cože? Proč jsi to neřekl?“

„Srovnával jsem si myšlenky v hlavě, pane, abych vám mohl podat zprávu, když jste vstoupil. Po několik posledních minut jsem se vám pokoušel říci, že toto oddělení má na práci důležitější věci, než prodávat Křupinky.“

Ministr na něho zíral, potom se natáhnul přes Kikův stůl. „Ehm, Mildred? Tady je ministr. Řekněte komodorovi Murthimu, že jsem nevyhnutelně zaneprázdněn, a že má udělat vše, aby byla paní Murgatroydová spokojená.“

„Ano, pane ministře.“

MacClure se otočil zpět. „Tak, Henry, přestaň mě poučovat a vyklop to.“

Pan Kiku podal úplnou zprávu o nové krizi s Hroshii. Pan MacClure naslouchal bez komentáře. Právě když pan Kiku zakončoval svůj výčet odmítnutím ultimáta, komunikátor opět ožil. „Šéfe? Tady Murthi. Paní Murgatroydová má další schůzku.“

Pan MacClure se otočil směrem k hlasu. „Odstíněný okruh?“

„Samozřejmě, pane.“

„Poslouchej, Jacku, pár minut tu ještě budu. Udělej pro ni první poslední.“

„Ale —“

„Třeba se s ní pomiluj, bude-li to třeba. Ted' se odpoj. Mám práci!“ Otočil se zpět k panu Kiku a zamračil se. „Henry, dostřel jsi mě zase až na úplný konec větve. Nenechal jsi mi jinou možnost, než hrát tvoji rozehranou partii.“

„Mohu se zeptat, co by udělal pan ministr?“

„Hmm?“ MacClure sraštil čelo. „Mno, asi bych řekl přesně to, co jsi řekl ty, akorát horším jazykem. Připouštím, že bych asi nepomyslel na to, abychom do nich pronikli skrz toho Lummoxe. To bylo mazané.“

„Aha. Jelikož to je odmítnutí formálního ultimáta, jaké bezpečnostní opatření by ministr provedl? Měl bych dodat, že jsem chtěl zabránit tomu, aby Oddělení navrhlo Radě aktivovat bitevní stanice celé planety.“

„Co to plácáš? Nic takového by nebylo potřeba. Nařídil bych vnitřní ostraze, aby je sevřela a sestřelila z oblohy, na mou vlastní odpovědnost. Nakonec, jsou v naší vnitřní bezpečnostní zóně a chrlí vyhrůžky... jednoduchá pohotovostní policejní akce.“

Pan Kiku si pomyslel, to je přesně to, co jsem si myslel, že bys udělal... ale řekl: „Řekněme, že by se ukázalo, že se jejich loď nepodařilo sestřelit z oblohy a navíc, že palbu opětovala?“

„Cože? Nemyslitelné!“

„Pane ministře, za svých čtyřicet let v oboru jsem se naučil, že když máte co dělat s něčím 'tam odtud', nic není nemyslitelné.“

„Dobře, já bych... Henry, ty jsi skutečně uvěřil, že by nám mohli ublížit. Ty jsi byl něčím vystrašen.“ Zkoumal obličej pana Kiku. „Skrýváš přede mnou něco? Máš důkaz, že by mohli být schopni tu neuvěřitelnou hrozbu splnit?“

„Ne, pane.“

„Pak tedy?“

„Pane MacClure, před zhruba tři sta lety žil v mojí zemi velmi zdatný kmen. Malá skupina Evropanů na ně měla určité požadavky... daně tomu říkali. Náčelník byl statečný muž a jeho válečníci byli nesčetní a dobře trénovaní. Věděli, že cizinci mají pušky, ale oni sami měli také nějaké pušky. Ale převážně spoléhali na počet a odvahu. Chytře to naplánovali a sevřeli nepřítele v malém kaňonu. Alespoň si to mysleli.“

„Ano?“

„Nikdy neslyšeli o kulometech. Dozvěděli se o nich velice konečným způsobem — protože byli velice stateční a stále útočili. Ten kmen už není. Nikdo nepřežil.“

„Jestli se mě snažíš zastrašit, tak... no nic. Ale stále jsi mi ještě nedal důkaz. Konec konců nejsme ignorantský kmen domorodců. Tady není žádná souvislost.“

„Možná. Přesto, kulomet z té doby byl jenom menším vylepšením normální pušky. Ted' máme zbraně, vedle kterých vypadá kulomet jako klukovský nůž. A přesto...“

„Snažíš se naznačit, že tihle Horushani mají zbraně, proti kterým jsou naše poslední prototypy užitečné asi jako klacky. Upřímně řečeno, se mi tomu moc nechce věřit a taky tomu nevěřím. Síla atomového jádra je konečná možná síla ve vesmíru. Ty to víš, já to vím. A my ji máme. Oni ji bezpochyby mají taky, ale přechísľujeme je milión ku jedné a jsme na domácí půdě.“

„To si ten náčelník říkal taky.“

„Co? Ale to není to samé.“

„To není nikdy,“ odpověděl unaveně pan Kiku. „Nespekuloval jsem o magických zbraních za hranicemi naší fyziky. Pouze jsem si říkal, co by nějaké vylepšení udělalo se známou zbraní... nějaký kousek drátku vycházející ze známých teorií. Já samozřejmě nevím. Já takovým věcem vůbec nerozumím.“

„No, já taky ne, ale byl jsem ujištěn, že... Podívej se, Henry, ted' hned nařídím policejní akci.“

„Ano, pane.“

„No? Nesed' tady se ztuhlým ksichtem a neříkej mi 'ano, pane.' Ty prostě nevíš, že jo? Tak proč bych to neměl udělat?“

„Já nic nenamítám, pane. Přejete si zapečetěný komunikační okruh? Nebo si přejete, aby se vám velitel obrany hlásil zde?“

„Henry, ty jsi bez diskuze ten nejprotivnější člověk na všech sedmnácti planetách. Ptal jsem se tě, proč bych to neměl udělat?“

„Nevím o jediném důvodu, pane. Mohu vám pouze povědět, proč jsem vám to nedoporučoval.“

„Takže?“

„Protože jsem nevěděl. Protože jsem měl strach o nečlověka, který by mohl být dokonce ještě nesmělejší než já, nebo být pod vlivem něčeho, jako je pověřivá hrůza. Protože jsem nevěděl, rozhodl jsem se nehrát ruskou ruletu s celou planetou v sázce. Dávám přednost slovnímu souboji, dokud to jenom půjde. Přejete si vydat ten příkaz, pane? Nebo se mám o detaily postarat sám?“

„Přestaň si mě dobírat.“ Zíral na svého náměstka, obličej zrudlý. „Předpokládám, že tvůj další krok je vyhrožovat rezignací.“

Pan Kiku se zdráhavě usmál. „Pane MacClure, nikdy nenabízím rezignaci dvakrát v jednom dni.“ Potom připojil: „Ne, počkám, až jak dopadne policejní akce. Potom, budeme-li oba stále naživu, bude prokázáno, že jsem se mýlil v zásadní věci. Má rezignace bude nezbytná. Mohu dodat, pane, že doufám, že máte pravdu? Mnohem radši bych se dožil poklidného stáří, než abych měl své rozhodnutí posmrtně ospravedlněno.“

MacClure pohnul ústy, ale neřekl nic. Pan Kiku tiše pokračoval: „Mohu nabídnout panu ministrovi návrh v rámci mé oficiální kompetence?“

„Cože? Samozřejmě. To se od tebe dle zákona očekává. Ven s tím.“

„Mohu navrhnout, aby se s útokem začalo během několika dalších minut? Mohli bychom dosáhnout uspíšením toho, co by mohlo pohořet při odkladu. Astrologické oddělení by nám mohlo dodat orbitální prvky nepřátelské lodi.“ Kiku se naklonil ke svému mikrofonu.

Ten ožil, ještě než se ho dotknul. „Šéfe? Tady Murthi. Udělal jsem, co jsem mohl, ale ona...“

„Řekni jí, že se s ní nemohu setkat!“

„Pane?“

„Ehm... nějak to vyžehli. Ty už víš, jak na to. Ted' zmlkni a už mi nevolej.“

„Jak si přejete, pane.“

Pan Kiku zavolal na Astro. „Vrchní balistik, prosím... ted' hned. A, Cartiere... zapečeť svůj konec, tento je zapečetěn. A zapni si rušičku. Výborně, chci taktické prvky...“

MacClure se natáhl a přerušil spojení. „Dobrá,“ řekl divoce, „převezl jsi mě.“

„Já jsem nežertoval, pane.“

„Dobře, dobře, přesvědčil jsi mě, že máš na krku chytrou hlavu. Nemůžu dát slepě v sázku životy pěti

bilionů lidí o nic více než ty. Chceš, abych poklekl.“

„Ne, pane. Ale velice se mi ulevilo. Děkuji vám.“

„Tobě se ulevilo? A co já? Teď mi řekni, jak to chceš zahrát. Stále tápu v temnotách.“

„Dobře, pane ministře. V první řadě jsem poslal pro Stuartovic kluka...“

„Stuartovic kluka? Proč?“

„Chci ho přesvědčit, aby jel. Chci jeho souhlas.“

Ministr vypadal, jako že nevěří vlastním uším. „Rozumím tomu dobře, Kiku, že poté, co jsi odmítl jejich ultimátum, je tvůj jediný plán kapitulace?“

„Já bych to tak nenazýval.“

„Mně je jedno, do jaké diplomatické fráze to zamotáš. Toho kluka nevydáme. Nechtěl jsem podstupovat slepě riziko, ale tohle je něco jiného. Neobětují jedinou lidskou bytost, ať už je nátlak jakýkoliv... a můžu tě ujistit, že Rada s tím bude souhlasit. Existuje něco jako lidská důstojnost. Musím dodat, že jsem ohromen... a znechucen.“

„Mohu pokračovat, pane?“

„Tak... pokračuj. Řekni, co máš na srdci.“

„V mé mysli není ani myšlenka o vydání toho chlapce. Ve vědě diplomatických ústupků je už dlouho jedna převratná teorie. Kdybych jen uvažoval o vydání toho chlapce, zasloužil bych si vaše znechucení. Za stávajících okolností se mě však netýká.“

„Ale říkal jsi...“

„Prosím, pane. Já vím, co jsem říkal. Poslal jsem pro chlapce, abych prozkoumal jeho vlastní přání. Podle toho, co o něm vím, je možné, že bude chtít jít, možná i nadšeně.“

MacClure zavrtěl hlavou. „To není nic, co bychom mohli povolit, i kdyby ten kluk byl natolik blázen, aby to udělal. Devět set světelných let od ostatních lidských bytostí? To bych radši nabídl tomu dítěti jed.“

„To ale vůbec není celé, pane. Budu-li mít jeho souhlas, budu si moci tuto skutečnost po dobu jednání ponechat pro sebe... jako tajné eso. Je tu spousta věcí k projednání.“

„Například?“

„Jejich věda. Obchod. Zcela nová plocha vesmíru. Možnosti můžeme vidět zatím pouze mlhavě.“

MacClure se neklidně zavrtěl. „Nejsem si jistý, ale ten útok se dá vždy uskutečnit. Jestliže jsou muži muži, nějaké riziko se musí podstoupit. Lezení do zadku někomu, kdo nám vyhrožuje... mně se to nelíbí.“

„Pane ministře, jestli moje plány nevyjdou... nebo se nesetkají s vaším schválením, připojím se k vám při vyřvávání výzev k boji na oblohu. Měli bychom se s nimi dohodnout... ale jako muži.“

„Tak... pokračuj. Řekni mi zbytek.“

XIII.

„NE, PANE MINISTŘE“

ŽENA pana Kiku ho toto ráno nechala spát déle. Občas to dělávala, soudíc, že žádná krize není natolik důležitá, aby ho budila, když potřebuje odpočinek. Když se dostal do své kanceláře, našel tam Wesleye Robbinse, speciálního poradce ministra pro styk s veřejností, jak dříve v jeho křesle. Robbins nebyl diplomat, nechtěl ani být a náležitě to dával najevo.

„Dobré ráno, Wesi,“ řekl mírně pan Kiku.

„Co je na něm dobrého?“ Robbins strčil před náměstka výtisk CAPITAL TIMES. „Viděls to?“

„Ne.“ Pan Kiku ho rozevřel.

„Dvacet tři let v novinovém byznysu... a nakonec mi vyfouknou sólokapra na mém vlastním poli.“
Pan Kiku četl:

CIZÍ VETŘELCI

VYHROŽUJÍ VÁLKOU!!!

Požadují rukojmí

Metropolitní Enkláva, 12.9. ...ministr Vesmírných věcí MacClure dnes prozradil, že xeničtí návštěvníci

nazývání „Hroshiové“, kteří právě přistáli v Metropolitním přístavu, požadují, pod hrozbou války, aby Federace...

Kiku to prolétl a viděl, že ministři byla dodána zkreslená verze jeho odpovědi Hroshiům, bez zmínky možnosti mírového vyřešení. Senzační zpráva uváděla, že vedoucí Generální sněmovny ujistil Zemi a všechny sdružené planety, že se od nestoudných vetřelců nemají čeho obávat. Jihoasijský senátor se tázal, jaké kroky byly podniknuty... Kiku to prohlédl celé, ale bezcenných 90 procent pustil z hlavy, včetně chrlení ohně od Ligy pro lidskou Zemi a edičního sloupku „Stojíme na křižovatce“. Bylo tam interview s paní Murgatroydovou, ale on neměl čas zjišťovat, na čí straně je Pidgie — Widgie.

„No, není to svinstvo?“ dotazoval se Robbins. „Kde schováváš cigarety?“

„Vypadá to spíš jako zbytečné plýtvání papírem,“ souhlasil Kiku. „V opěradle křesla pro návštěvníky.“

„No, a co s tím budeme dělat? Byl jsem zastižen úplně nepřipravený. Proč mi o těch věcech nikdo neřekl?“

„Jenom okamžik.“ Pan Kiku se naklonil ke svému stolu. „Bezpečnost? Á, O’Neile... rozmístíte kolem hroshijského přistávacího modulu víc speciálních policejních jednotek...“

„Máte je tam, šéfe. Ale proč nám o tom všem nikdo neřekl?“

„Oprávněná otázka. Ať už používáte jakoukoliv ochranu, zesilte ji. Nejenom, že se musí zabránit demonstracím, nesmí vzniknout ani incidenty. Rozmístíte do davu tolik psychoexpertů, kolik jenom seženete, potom si začnete půjčovat od jiných agentur. Dále dávejte zvláštní pozor na fanatické skupiny... mám na mysli ty xenofobní. Zatím se nic nestalo?“

„Nic, co bychom nezvládli. Ale nic neslibuji. Pořád si myslím, že by někdo měl říct...“

„Nepochybně. Udržujte se mnou kontakt.“ Kiku se obrátil k Robbinsovi. „Nevíš, jak k tomu interview došlo?“

„Vypadám tak? Šel na reprezentační konferenční večeri, všechno v pohodě. Dostal jsem potvrzení jeho řeči, dal jsem mu jeho kopii a ostatní rozhodl klukům a řekl jsem jim, co a jak. Všichni spokojení. Dneska jsem vstával a cítil jsem se na devadesát. Než jsem dopil kafe, mohlo mi být tak sto padesát. Víš o někom, kdo by chtěl moje místo? Začnu se učit na plážového plavčíka.“

„Rozumný nápad. Wesi, dovol, abych tě uvedl do obrazu. Nic se sice nemělo zveřejňovat, dokud se to nevyřeší, ale teď...“ V rychlosti načrtl nejčerstvější krizi s Hroshijci.

Robbins přikyvoval: „Aha. A Číslo Jedna ti pod tebou podržel větev. Prima parťák.“

„Hm, radši bychom za ním měli zajít. Je tady?“

„Ano. Já čekal na tebe, kámo. Podržel bys mi ho, až ho budu mlátit? Nebo naopak?“

„Jak se ti to bude víc zamlouvat. Jdeme na něj?“

Ministr byl v kanceláři. Byli vpuštěni dovnitř a MacClure vstal, aby je usadil. Když se posadili, Robbins čekal, až začne Kiku mluvit, ale Kiku si zachovával klidný, bezvýrazný obličej, socha vytesaná z ebenu.

MacClure začal být neklidný. „No, Henry? Máme dnes ráno napilno... už jsem byl ve spojení s Generálním.“

„Myslel jsem si, že nás budete chtít informovat, pane ministře.“

„O čem?“

„Viděl jste ranní noviny?“

„Mno... ano.“

„Byla změna ve strategii. Váš poradce Robbins a já bychom byli rádi informováni o nové strategii.“

„Jaké nové strategii?“

„Vaše nová strategie ohledně Hroshiů, pane ministře. Nebo se noviny mýlí?“

„Ee? No, ne, ne tak úplně. Samozřejmě je to přehnané. Ale žádná strategická změna. Prostě jsem řekl lidem to, co mají právo vědět.“

„Lidé mají právo vědět.“ Pan Kiku spojil prsty k sobě. „Ach, ano. Ve vládě tvořené svobodnou volbou svobodných lidí jsou lidé vždy oprávněni vědět. Starý byrokrat, jako já, občas vyjíždí z těchto kolejí. Děkuji vám, že jste mi to připomněl.“ Na okamžik vypadal pohroužen do vesmírných myšlenek, a potom pokračoval: „Předpokládám, že teď je potřeba nahradit mou chybu a říci lidem vše.“

„Cože? Co tím myslíš?“

„Přece celý ten příběh, pane ministře. Jak díky naší ignoranci a nerespektování práv ostatních nyní i v minulosti, jsme unesli člena civilizované rasy. Jak pouze slepá náhoda ho udržela naživu. Jak nyní, jako důsledek toho všeho, naše planeta nalézá v ohrožení zničením — a jak vysoce inteligentní občan spřátelené rasy (tím myslím dr. Ftaemla nás ujistí uje, že tito Hroshiové nás opravdu mohou zničit. Bude nezbytné jim také říci, že včera nás dělily pouze minuty od nařízení útoku na tyto cizince — ale ztratili jsme nervy a rozhodli se vyjednávat, protože jsme nevěděli, jaká je naše síla v porovnání s jejich, kromě kusé informace dr. Ftaemla. Ano, tohle jim musíme říci.“

Ministr MacClure měl ústa stejně doširoka, jako oči. „Nebesa, Henry! Pokoušíš se rozpoutat nepokoje?“

„Pane? Už jsem provedl opatření k zabránění stávek... xenofobie vždy snadno vzplane a tohle...“ ukázal na noviny, „...bude mít na některé účinek jako plamenomet. Ale nesmíte se nechat svazovat. My byrokrati jsme takoví úzkoprsí; je přece o tolik snazší udělat to, co vypadá nejlépe a dát lidem vědět až poté... vyjednávat, sestřelit loď z oblohy, nebo cokoliv. Pane ministře, samozřejmě jste si uvědomoval, že instituce, které jste také členem, je zodpovědná nejen Severoamerické unii, nejen lidem ze Země, ale také všem územím Federace, na Zemi i kdekoliv jinde?“

„Co to s tím má co dělat? My jsme vládnoucí síla.“

„Koho myslíte tím 'my'? Určitě ne mou malou vlast. Ne, měl jsem na mysli, že to teď bude vyřizováno volbou v Radě a mě by zajímalo, jestli by Rada volila vzdát se jednoho nedůležitého občana Severní Ameriky anebo by radši riskovala mezihvězdnou válku? Zajímalo by mě, jak by volil Mars?“

Ministr se zvedl a začal přecházet sem a tam po své kanceláři. Byla to velká místnost, mnohem větší než pracovna pana Kiku. Na nejvzdálenějším konci se zastavil a zahleděl se ven na Věž Tří Planet a Civilizační palác, zatímco Kiku tiše seděl. Wes Robbins se zabořil do křesla a natáhl své kostnaté nohy před sebe. Čistil si nehty svým kapesním nožem; byly dlouhé a černé a potřebovaly pozornost.

MacClure se náhle otočil ke Kikovi. „Tak podívej se, Henry, ty zatracený slovní pleticháři, já se nenechám vydírat.“

„Vydírat, pane ministře.“

„Ano, vydírat. Ó, ty jsi to zabalil do těch tvých obvyklých dvojsmyslů, ale já nejsem dnešní. Víš zcela dobře, že když dáme novinářům ty nedůležité drobnosti... ty nesmysly, které ti ten dr. Fatima nebo jak se jmenuje, ta rargyllianská mrcha, nacpala do hlavy... ano, a ty vyhrožuješ, že řekneš tisku, že já jsem to zvrtil s tím útokem... to bylo vyhrožování, jestli jsem kdy nějaké slyšel!... ty jim předhodíš všechno to svinstvo a v Radě to začne vřit, že to uslyší odtud až na Plutu! Domácí vlády budou posílat zvláštní instrukce svým delegátům a možná, že bude terranský blok přehlasován. Právě teď, na vrcholu Konference Tří by to mohlo být katastrofální. Ano, to je to slovo... katastrofální.“ MacClure se zastavil a nabral dech. „Tak, ale s tím nepochodíš. Máš padáka!... rozumíš? Padáka! Postarám se, abys byl odstraněn mimo ten případ, nebo tě nechám zapsat do důchodu, nebo cokoliv, co bude potřeba, ale ty jsi vyřízený, teď hned. Propouštím tě. Můžeš jít domů.“

„Dobře, pane ministře,“ řekl vyrovnaně pan Kiku a vyrazil ke dveřím kanceláře.

V tichu se hlasitě ozvalo zaklapnutí nože Wese Robbinse. Postavil se. „Počkej Henry! Macu...“

Pan MacClure se rozhlédl. „Eh? Co je zase tobě? A neříkej mi 'Macu'. Tohle je úřední jednání. Pořád tu jsem ministrem, jak jsem právě sdělil Kikovi.“

„Ano, pořád jsi ministr — po další zhruba dvě hodiny.“

„Cože? Nebud' směšný! Wesi, ty mě donutíš, abych tě taky vyhodil, jestli budeš takhle mluvit. Pane Kiku, můžete odejít.“

„Nechod' pryč, Henry. A přestaň do toho furt šťourat Macu. Nemůžeš mě vyhodit, praštil jsem s tím před deseti minutami. Macu, copak jsi úplně vycpaný pilinama? Vzpomeň si, znal jsem tě ještě jako senátora s mlíkem na bradě, dychtivého mít dvoupalcovou zprávu ve vládním oběžníku. Tehdy jsem tě měl rád. Vypadalo to, že máš šestý smysl, což je v tomhle džobu terno. Teď se se mnou chystáš vyběhnout a já už tě taky nemám rád. Ale řekni mi, pro starý dobrý časy, proč se tak ženeš podříznout si vlastní krk?“

„Cože? Ne vlastní krk. Nejsem nějaký Kája, abych si nechal od svých podřízených podřezávat krk.“

Viděl jsem, jak se to stalo... ale Kiku si pro to vybral špatného člověka.“

Robbins pomalu zavrtěl hlavou. „Macu, ty jsi mrtvý už tím, že sám sebe chlácholíš. Neměl bys radši vyříznout Henrymu jazyk, než se na něho vrhnou kluci od novin? Na, půjč si můj nůž.“

„Cože?“ MacClure vypadal ohromeně. Potom se zvrtnul jako na obrtlíku a vyštěkl: „Pane Kiku! Nebudete mluvit s tiskem. To je rozkaz.“

Robbins si odkousl kousek pokožky z prstu, vyplivl ho a řekl: „Macu, pro všechny svatý! Nemůžeš ho zároveň vyhodit a zakazovat mu mluvit.“

„Ministerská tajemství...“

„'Ministerská tajemství', při mý holý pleši! Možná ho můžeš pokutovat v rámci pravidel oficiálních tajemství, ale myslíš si, že ho to zastaví? Henry je člověk beze strachu, bez nadějí a bez iluzí. Nezastrašíš ho. Co ten může říct reportérům, ti způsobí větší škodu, nazveš-li to 'tajné', než kdyby ses ho nepokusil umlčet.“

„Mohu něco říci?“ zeptal se střed celé bouře.

„Hm? Do toho, pane Kiku.“

„Děkuji, pane ministře. Neměl jsem vůbec v úmyslu vykládat tisku o pozadí celé záležitosti. Pouze jsem se snažil poukázat, použitím reductio ad absurdum, že pravidlo udržovat veřejnost informovanou může... jako každé jiné... vést k neštěstí, použije-li se slepě. Cítil jsem, že jste byl silně indiskrétní, pane. Doufal jsem, že vás odradím od dalších indiskrétností, zatímco budeme hledat způsoby, jak napravit škodu.“

Pan MacClure ho zkoumal. „To myslíš vážně, Henry?“

„Vždycky myslím vážně to, co říkám, pane. Šetří to čas.“

MacClure se otočil k Robbinsovi. „Vidiš, Wesi? Štěkal jsi na špatný měsíc. Henry je čestný muž, i když jsou mezi námi rozdíly. Podívej se, Henry, unáhlil jsem se. Opravdu jsem si myslel, že mi vyhrožuješ. Zapomeňme na to, co jsem řekl o tvé rezignaci a pokračujme každý ve své práci. Co?“

„Ne, pane.“

„Cože? Ale běž, člověče, nebuď jako malej. Byl jsem našťvaný, cítil jsem se dotčeně, udělal jsem chybu. Omlouvám se. Nakonec, musíme myslet na veřejné blaho.“

Robbins udělal neslušný zvuk; pan Kiku jemně odpověděl: „Ne, pane ministře, to by nešlo. Jednou jste mě vyhodil a já už nebudu schopen vystupovat pod vaší autoritou s jistotou. Diplomati musí vždy jednat s jistotou. Často to je jeho jediná zbraň.“

„Ehm... No, nemůžu říct nic jiného, než že mě to mrzí. Opravdu mrzí.“

„Já vám věřím, pane. Mohu vznést poslední a zcela neoficiální návrh?“

„Ale jistě, Henry.“

„Kampf by byl dobrým člověkem na udržení běžných věcí v chodu, než si sestavíte nový tým.“

„Ach, to jistě. Jestli ty říkáš, že je to člověk pro to, tak to tak určitě je. Ale Henry... necháme ho tam jenom přechodně a ty si to ještě promysli. Nazvěme to třeba nemocenská nebo nějak.“

„Ne,“ odpověděl pan Kiku chladně a vykročil opět ke své kanceláři.

Než tam došel, ozval se nahlas Robbins. „Berte to s rezervou, vy dva. Ještě jsme neskončili.“ Promluvil k MacClurovi: „Řekl jsi, že Henry je čestný muž, ale na něco jsi zapomněl.“

„Ano? Na co?“

„Já ne.“

Robbins pokračoval: „Henry by neudělal nic, co by nebylo správné. Já jsem vyrůstal u lodní hlídky a nepotrpím si na jemňůtky. Shromáždím ty chlapce dohromady a povím jim to. Řeknu jim, kde je zakopaná mrtvola, kdo je vrahem, i jak se jmenovala jeho babička.“

MacClure řekl zlostně: „Zúčastníš se nepovoleného interview a už nikdy neseženeš administrativní práci!“

„Nestraš mě, ty přezralej meloune. Nejsem kariérista. Jsem výpomoc. Poté, co zazpívám svou píseň, seženu si místo u plátku Město vzhůru nohama a dám vědět veřejnosti o životě mezi supermany.“

MacClure na něj zíral. „Ty vůbec nemáš smysl pro loajalitu.“

„Od tebe, Macu, to zní opravdu sladce. Čemu jsi loajální ty? Kromě vlastního politického zevnějšku?“

Pan Kiku mírně odporoval. „To není zcela spravedlivé, Wesi. Pan ministr byl zcela neoblomný, aby nebyl mladý Stuart vydán všanc.“

Robbins přikývl. „Dobře, Macu, to ti necháme. Ale byl jsi ochoten obětovat čtyřicet let Henryho služby, jenom aby sis zachránil svůj ošklivý ksicht. Nemluvě o tom, jak jsi to vyžvanil, aniž by ses napřed poradil se mnou, jenom abys byl na titulních stránkách. Macu, není nic, čím by novináři pohrdali víc než hladem po titulkách. Je v tom něco lascivního a nechutného vidět člověka, který dychtí po tom, vidět své jméno v titulkách. Nemohu tě změnit a ani nechci, ale buď si jistý, že své jméno v titulkách uvidíš, ve velkých... ale naposledy. Leda...“

„Co tím myslíš?... 'leda'?“

„Ledaže bychom to dali zase dohromady.“

„Ehm, to jako jak? Podívej, Wesi, udělám cokoliiv rozumného.“

„To si myslím.“ Robbins se zamračil. „Je tu jednoduchá cesta. Mohli bychom předhodit Henryho hlavu na talíři. Svést to včerejší interview na něho. Špatně ti poradil. Dostal padáka a všechno je tak, jak má být.“

Pan Kiku přisvědčil. „Tak nějak jsem si to představoval. Budu šťastný, budu-li nápomocen... za předpokladu, že se vezme v potaz moje rada, jak dořešit tu hroshijskou záležitost.“

„Necít se moc ulehčeně, Macu!“ pohrozil mu Robbins. „To je nejsnadnější řešení a fungovalo by... protože Henry je loajální něčemu vyššímu než je on sám. Ale my to tak neuděláme.“

„Ale, jestliže je Henry ochoten, pak v zájmu nejlepší...“

„Na to zapomeň. Na talíři nebude Henryho hlava; bude tam ta tvoje.“

Zaklesli se do sebe očima. Nakonec MacClure řekl: „Jestli je tohle tvůj plán, Robbinsi, tak na to zapomeň a zmiz. Chceš-li boj, máš ho mít. První story, která se objeví, bude o tom, jak jsem musel vyrazit vás dva pro neloajalitu a nezpůsobilost.“

Robbins se divoce zašklebil. „Doufám, že to tak sehraješ. Budu se dobře bavit. Ale chceš si poslechnout, jak by se to dalo provést?“

„No... tak do toho.“

„Můžeš to udělat snadno nebo ztěžka. Tak jako tak, jsi u konce. Teď buď zticha a poslouvej mě! Jsi hotový, Macu. Netvrdím, že jsem znalec xenických věcí, ale i mně je jasné, že civilizace si nemůže dovolit tvůj přístup venkovského soudce k choulostivým otázkám vztahů s nehumanoidními rasami. Takže jsi skončil. Otázka zní: uděláš to těžkopádně? Nebo si to zpříjemníš a zanecháš po sobě hezkou zmínku v historických knihách?“

MacClure zbrunátněl, ale nepřerušil ho.

„Donuť mě říct, co vím a jedna z těch dvou věcí se stane. Buď to tě generální tajemník předhodí vlkům nebo se tě pokusí krýt a riskne 'vyslovení nedůvěry' při hlasování v Radě. Což je to, co by se mu přihodilo. Mart'anská unie by vesele vedla dav, Venuše by se přidala, vnější kolonie a připojené xenické kultury by se taky připojily. Nakonec by většina pozemských národů požadovala, aby Severoamerická unie vydala toho jednoho človíčka, aby nedošlo k rozkladu celé Federace.“

Všechno, co musíš udělat, je postrčit tu první dominovou kostku. Všechny ostatní potom popadají... a ty zůstaneš pohřben pod tou hromadou. Ale ta snadnější cesta vede tudy. Odstoupíš... ale my to nezveřejníme, alespoň po několik nejbližších týdnů... Henry, myslíš si, že dva týdny budou stačit?“

„To by mělo být dostatečné,“ řekl rozpačitě pan Kiku.

„Během té doby si bez Henryho svolení ani neutřeš nos. Neřekneš ani slovo, dokud to já neodkejvnu. Potom slavnostně rezignuješ a závěr tvé kariéry bude korunovat úspěšné zakončení hroshijské aféry. Možná, že by se našla nějaká cesta, jak tě dostat výš na nějaké slušné místo... když budeš hodný chlapec. Co, Henry?“

Pan Kiku přisvědčil.

MacClure se podíval z bezvýrazného obličeje pana Kiku na Robbinsův opovržlivý. „Vy dva jste to měli dobře upečené,“ řekl hořce. „Předpokládám, že jsem vám řekl, ať jdete oba do hajzlu?“

Robbins zívá. „Neprotáhne se to do ničeho dlouhého, věř mi. Až se zhroutlí administrativa, nový generální tajemník odvolá Henryho výpověď, na tvoje místo přijde někdo spolehlivý a Henry se bude věnovat Hroshiům. Pravděpodobně tím ztratíme tři dny, ne více. Očistit tě bude těžší, ale chtěli jsme ti dát pauzu. Je to tak, Henry?“

„Bylo by to tak lepší. Špinavé plátno se nejlíp schová v prádelníku.“

MacClure si hryzl ret. „Promyslím si to.“

„Dobře! A já tu počkám, než to uděláš. Henry, co kdyby ses vrátil k práci? Vsadím se, že ti kontrolní panel svítí jako vánoční stromeček.“

„Správně.“ Pan Kiku opustil místnost.

Jeho stůl vypadal jako ohňostroj, se třemi blikajícími červenými světly a tuctem jantarových. Vyřídil naléhavé věci, prokousal se drobnějšími a pustil se do zmenšování haldy ve svém košíku, podepisoval, nestaraje se o to, jestli jeho podpis ještě má nějakou váhu.

Právě vypisoval veto na vydání pasu jednomu prominentnímu lektorovi — naposledy, když byl ten idiot pryč ze Země, vrazil do chrámu a začal tam fotit — když vešel Robbins a hodil mu na stůl papír. „Tady je jeho rezignace. Radši se hned spoj s generálním tajemníkem.“

Pan Kiku si to vzal. „To udělám.“

„Nechtěl jsem tě tam, když jsem ho tlačil ke zdi. Je pro mužskýho těžší říct 'strýčku', když tam je svědek. Pochopils to?“

„Ano.“

„Musel jsem mu připomenout dobu, kdy jsme za něj žehlili ten konvent s Kondorem.“

„Politováníhodné.“

„Neplýtvej slzama. Všeho s mírou. Teď jdu napsat řeč, kterou pronese před Radou. A potom si najdu kluky, se kterými mluvil včera v noci a požádám je, ve jménu jejich staré dobré planety, aby v tom, co bude následovat, dodrželi příslušný odstup. Nebude se jim to líbit.“

„To si myslím.“

„Ale udělají to. My lidé musíme držet při sobě. Jsme nechutně v menšině.“

„Tak nějak jsem to vždycky cítil. Díky, Wesi.“

„S potěšením. Jenom jedna věc, kterou jsem před ním nezmínil...“

„A to?“

„Nepřipomněl jsem mu, že ten kluk se jmenuje John Thomas Stuart. Nejsem si jistý, jestli by potom Mart'anská unie do toho šla, vzhledem k téhle drobnosti. Rada by potom mohla Maca suspendovat... a my bychom mohli zjistit, jestli jsou hrošijší chlápci opravdu schopní toho, co tvrdí.“

Kiku přikývl. „Také jsem na to pomyslel. Přišlo mi, že nebyl čas se o tom zmínit.“

„Ne. Je spousta skvělých míst, kdy musí mít člověk pusu zavřenou. Čemu se směješ?“

„Říkal jsem si,“ vysvětloval pan Kiku, „že je dobře, že Hroshiové nečtou naše noviny.“

XIV.

„OSUD? HOUBELES!“

PANÍ STUARTOVÁ noviny četla. Greenberg měl velké problémy ji přesvědčit, aby přišla do Metropole a vzala svého syna sebou, protože jí nemohl říci proč. Ale přesvědčil ji a ona souhlasila vyrazit druhý den zrána.

Když si je Greenberg dalšího rána přijel vyzvednout, zjistil, že se nalézá v pozici persona non grata. Byla dobřela rozžhavená a prostě mu vrazila do ruky noviny. Podíval se na ně. „Ano? Viděl jsem ráno jeden výtisk v hotelu. Nesmysl, samozřejmě.“

„To jsem se pokoušel matce vysvětlit,“ řekl John Thomas mrzutě, „ale ona neposlouchá.“

„Johne Thomasi, ty buď zticha. No, pane Greenbergu? Co k tomu řeknete vy?“

Greenberg ze sebe nevydoloval moc dobrou odpověď. Snažil se zavolat pana Kiku, jakmile to viděl v novinách. Mildred mu řekla, že šéf a pan Robbins jsou u ministra a nemohou být rušeni. Řekl jí, že zavolá později a uvědomil si, že problém ještě stále není u konce.

„Paní Stuartová, jistě víte, že novinové zprávy bývají často zkreslené. Nikdo nemluvil o rukojmích a...“

„Jak to můžete říct, když je to napsané přímo tady! To je rozhovor se samotným ministrem vesmíru. Kdo o tom ví víc? Vy? Nebo ministr?“

Greenberg měl svůj názor, ale neodvážil se ho vyslovit.

„Prosím, paní Stuartová! Novinové články by se neměly brát zase až tak vážně. Tahle divoká zpráva nemá nic do činění s tím případem. Pouze po vás chci, abyste se mnou jela do Metropole na klidný rozhovor s panem náměstkem.“

„Ani náhodou! Jestli mě chce pan náměstek vidět, tak ať přijede ke mně.“

„Madam, to on udělá, nebude-li zbylí. Pan Kiku je staromódní džentlmen, který by nežádal dámu, aby jela ona za ním, kdyby nebyl tlačěn veřejnými věcmi. Víte, že probíhá meziplanetární konference?“

Odpověděla strojeně: „Mám takové pravidlo, že nikdy nevěnuji politice pozornost.“

Povzdechl si. „Někteří z nás musí. Pan Kiku sem nemůže dnes přijít kvůli té konferenci. Doufali jsme, že vy, jakožto soukromá osoba, přijdete za ním.“

„Pane Greenbergu, jen nerada jsem svolila. Teď vidím, že jste mě oklamal. Jak mám vědět, že to není nějaký trik? Plán, jak vydat mého syna těm stvůrám?“

„Madam, na mou čest vás jako zástupce Federace ujišťuji, že...“

„Nechte si to, pane Greenbergu. Teď, jestli dovolíte...“

„Paní Stuartová, prosím vás. Kdybyste jenom...“

„Pane Greenbergu, nenutěte mě, abych byla hrubá na hosta. Ale já už nemám, co říci.“

Greenberg odešel. Porozhlédl se po okolí, doufaje, že přivede k rozumu toho chlapce, ale John Thomas potichu zmizel. Greenberg šel zpět do hotelu s úmyslem nevracet se do Metropole s nesplněným úkolem, ale usoudil, že je zbytečné se s ní hádat, dokud nebude mít nějaký čas, aby si to srovnala v hlavě.

Nechal se od taxikáře vysadit na střeše svého hotelu, aby se vyhnul reportérům, ale jeden tam čekal, vyzbrojen diktafonem. „Okamžiček, pane komisaři. Jmenuji se Hovey. Neřekl byste pár slov k vyjádření ministra MacClura?“

„Bez komentáře.“

„Jinými slovy s tím souhlasíte?“

„Bez komentáře.“

„Takže nesouhlasíte?“

„Bez komentáře. Pospíchám.“ To byla pravda. Byl celý nedočkavý zavolat a zjistit, co se u všech zářících galaxií opravdu stalo.

„Jenom vteřinku, prosím. Westville má velkou místní redakci. Rád bych získal reportáž, než sem hlavní kancelář pošle nějakého profíka, který by mě odsud vystrčil.“

Greenberg se trochu uvolnil... nemělo žádný smysl se stranit tisku a tenhle člověk měl důvod. On věděl, jaké to je, když se pošle někdo zkušenější, aby dokončil problém, který byl původně jeho.

„Dobrá. Ale stručně. Opravdu pospíchám.“ Vyndal cigarety. „Nemáte oheň?“

„Ale jistě.“ Zapálili si a Hovey pokračoval: „Lidé říkají, že ministrovo prohlášení je jenom kouřová clona, a že vy jste sem přijel, abyste vyzvedl Stuartovic chlapce a vydal ho Hroshiům. Co vy na to?“

„Bez kom... Ne, to neříkejte. Řekněte tohle a citujte mě. Žádný občan Federace nikdy nebyl a nikdy nebude vydán jako rukojmí jakékoliv mocnosti.“

„To je oficiální?“

„To je oficiální,“ řekl Greenberg pevně.

„Co tu potom tedy děláte? Vyrozuměl jsem, že se snažíte vzít Stuartovic chlapce a jeho matku do Metropole. Metropolitní Enkláva není legálně územím Severoamerické Unie, je to tak? Když ho tam odvezete, naše místní a národní úřady ho nebudou moci chránit.“

Greenberg zavrtěl rozhorleně hlavou. „Jakýkoliv občan Federace je v Enklávě na domácí půdě. Má všechna práva, jako by měl doma.“

„Proč ho tam chcete mít?“

Greenberg lhal rychle a plynule. „John Thomas Stuart má znalost hroshijské psychologie, kterou nedisponuje žádný jiný člověk. Potřebujeme jeho pomoc při jednání s nimi.“

„To zní mnohem přijatelněji. 'Westvillský chlapec povolán jako diplomatická výpomoc.' Jak to zní pro nadpis?“

„Zní to dobře,“ souhlasil Greenberg. „Stačí to? Opravdu už musím.“

„Jistě,“ přitakal Hovey. „Tohle můžu roztáhnout na pár tisíc slov. Děkuji, komisaři. Zatím.“

Greenberg sešel dolů a zamknul se, potom se otočil k telefonu a chtěl zavolat na Oddělení, ale telefon ožil ještě dříve. Díval se na něho velitel Dreiser. „Pane komisaři Greenbergu...“

„Jak se máte, pane veliteli?“

„Jde to, děkuju. Ale pane Greenbergu — právě mi volala paní Stuartová.“

„Ano?“ Greenberg náhle zatoužil po jedné z těch pilulek, co jedl šéf.

„Pane Greenbergu, vždy se s vámi džentlmeny snažíme spolupracovat.“

Greenberg si dovilil malý výpad. „Tak? Vy jste tedy spolupracoval, když jste se pokoušel zabít toho Hroshiu, aniž byste počkal na oprávnění?“

Dreiser zrudnul. „To byla chyba. Nemá to vůbec nic společného s tím, co teď musím říci.“

„Což je co?“

„Syn paní Stuartové je pohřešován. Myslí si, že by mohl být s vámi.“

„Opravdu? To se paní mýlí. Nevím, kde je.“

„Je to pravda, pane komisaři?“

„Veliteli, nebudu trpět, abych byl nazýván lhářem.“

Dreiser pokračoval zarytě dál. „Promiňte. Ale musím dodat toto. Paní Stuartová si nepřeje, aby její syn opustil město. Policejní oddělení ji stoprocentně podporuje.“

„Přirozeně.“

„Nerozumějte mi špatně, pane komisaři. Jste velice důležitá úřední osoba — ale jste jenom jedním z občanů, šlápnete-li vedle. Četl jsem tu zprávu v novinách a ani trochu se mi nelíbila.“

„Veliteli, jestli zjistíte, že dělám něco nezákonného, žádám vás, abyste konal svou povinnost.“

„To budu, pane. To určitě budu.“

Greenberg ho vypnul a začal vytáčet Oddělení a znovu si vše promýšlel. Kdyby měl šéf nové instrukce, poslal by mu je... a Kiku neměl rád polní agenty, kteří utíkali zpět k mamince, kdykoliv se jenom změnil vítr. Bude muset změnit názor paní Stuartové — nebo tu přezimovat.

Zatímco přemýšlel, telefon se znovu ozval. Zapnul ho a zjistil, že hledí na Betty Sorensonovou. Usmála se a řekla: „Tady slečna Smithová.“

„Ehm... jak se máte, slečno Smithová?“

„No, děkuji, dobře. Ale mám moc práce. Mám klienta, pana Browna. Potřebuje vykonat cestu. Chce vědět toto: v cílovém městě má přítele. Když bude vážit tu cestu, bude moci svého přítele spatřit?“

Greenberg rychle přemýšlel. Ostatní Hroshiové budou kolem Lummoxe namačkaní jako mouchy. Mohlo by být nebezpečné nechat chlapce jít k nim a byl si jistý, že pan Kiku to tak neplánoval.

Ale, policie může hodit na celou plochu přístavu silovou síť, bude-li potřeba! Hroshiové nebyli Supermani. „Řekněte panu Brownovi, že svého přítele uvidí.“

„Děkuji vám. Ach, pane Jonesi, kde by nás mohl váš pilot vyzvednout?“

Greenberg zaváhal. „Pro pana Browna by bylo lepší, kdyby použil obchodní linky. Okamžik.“ Našel letový řád, nabízený téměř ve všech hotelových pokojích. „Jedna loď opouští Státní přístav asi za hodinu. Mohl by ji chytit?“

„Ach, ano. Ale... no, je tu otázka peněz.“

„Ó. Myslíte, že vám budu moci poskytnout osobní půjčku? Vám, ne panu Brownovi.“

Zakřenila se. „To by bylo milé!“

„Máte nějaký návrh, ohledně místa, kde bych vám ji mohl předat?“

Betty měla — občerstvení naproti Centrální střední škole nazvané Čokoládový bar. O pár minut později tam už seděla, usrkávajíc čokoládovomléčnou pěnu. Betty se nadzvedla, on jí předal obálku a ona odešla. On tam zůstal, dokud se mohl dívat na obsah své sklenice, a potom šel zpět do hotelu.

Počkal asi dvě hodiny, potom zavolal paní Stuartové. „Právě jsem se dozvěděl, že váš syn odjel do Metropole na vlastní pěst.“

Počkal, až se uklidní a dodal: „Paní Stuartová, já jsem stále ve Westvillu, ale chystám se letět zpět do Metropole. Nechtěla byste jet se mnou? Moje loď je rychlejší než běžné linky.“

O půl hodiny později byli na cestě k Metropoli.

Pan Kiku spatřil Johna Thomase jako první. Sice byl dost starý na to, aby byl jeho dědeček, nicméně s ním jednal jako se sobě rovným, poděkoval mu za to, že přijel a nabídl mu občerstvení. Vysvětlil mu stručně, že Lummox odmítl jet domů, pakliže s ním nepůjde John Thomas. „Pro Hroshie je nesmírně důležité, aby se Lummox vrátil. Pro nás to je důležité z jiných důvodů.“

„Chcete říci,“ řekl John Thomas natvrde, „že s námi budou bojovat, když nepojedu? To aspoň říkaly noviny.“

Pan Kiku krátce zaváhal. „Mohli by. Ale o to ani nejde. Pochybuji, že by Hroshiové provedli něco, v čem by jim váš přítel bránil — což by asi LummoX udělal, kdyby to bylo něco nebezpečného pro vás, jako například útok na tuto planetu.“

„Ó, jsem si tím jistý, jestli k tomu má Lumek co říci. Ale budou ho poslouchat. Je z královské rodiny nebo něco takového?“

„Asi 'královský' by to vystihlo nejlépe, protože neznáme jejich zvyky. Ale LummoXova přání jsou důležitá.“

John Thomas zavrtěl v údivu hlavou. „To vypadá legračně. Jakým způsobem jsem ho vždycky komandoval!“

„Každopádně po vás nechci, abyste nás zachraňoval od možné války. Myslím na kladné důsledky, ne na ty negativní. Chceme s těmi lidmi ustálit přátelské vztahy. Tímto vás prosím, abyste si vymyslel i vlastní přání. Když vám umožním jít s LummoXem na jejich planetu — Hroshijud se jmenuje — jaká by byla vaše odpověď? Promyslete si to, nemusíte odpovídat teď.“

John Thomas polkl. „Nemusím si to rozmýšlet. Samozřejmě bych šel.“

„Neunáhlujte se.“

„Vůbec se neunáhluju. Lumek mě bude potřebovat. Nikdy není šťastný mezi cizími. Každopádně mě tam chce. Snad si nemyslíte, že bych ho opustil, že ne?“

„Ne. Ale toto je závažné rozhodnutí. Poletíte téměř devět set světelných let daleko od domova.“

John Thomas pokrčil rameny. „Můj pradědeček tam byl. Proč ne já?“

„Hmm... ano. Stále zapomínám na vaše předky. Ale copak vás nezajímá, jací jiní lidé tam s vámi půjdou? Nebo jestli vůbec někdo?“

„Cože?“ John Thomas se nad tím zamyslel. „Hm, tyhle drobnosti se nějak vyřeší. To není moje věc.“

„Budou vypracovány,“ odpověděl pan Kiku. Postavil se. „Děkuji, že jste přijel.“

„Není zač, pane. Aa... kdy budu moci spatřit LummoXe?“

Pan Kiku našpulil rty. „Ne teď hned. Napřed musím něco zařídit. Mezitím, se prosím dobře bavte. Pověřím jednoho muže, aby vás prováděl a hradil vaše výlohy. Také bude fungovat jako tělesná stráž.“

„Tělesná stráž? Na co? Už nejsem malý.“

„To opravdu ne. Ale, když už pro nic jiného, nechci, abyste mluvil s reportéry. Nevadí vám to? Nemůžu vám to zakázat.“

„Ach ne, pane Kiku... jestli to pomůže.“

„Pomůže.“

Pan Kiku přijal Johna Thomase u svého stolu, ale paní Stuartovou v přepychové místnosti bez konferenčního stolu, která byla citlivě navržena psychology tak, aby udělala na návštěvníky dojem. Pan Kiku věděl, že do ní šel v nesprávnou dobu.

Zahrnul ji čajem a formalitami, stácel řeč na triviálnosti. „Je to od vás velice hezké, že jste přijela, madam. Cukr? Citrón?“

„No, ani jedno, děkuji vám. Pane Kiku, nejdříve si musíme vyjasnit...“

„Zkuste tyhle malé koláčky. Udělal vám pan Greenberg pohodlí?“

„Cože? Ach, ano, krásný pokoj s výhledem na Nebeské zahrady. Ale pane Kiku...“

„Je mi to líto, že jsem vás pozval až sem. Ale jsem věznem svého povolání. Rozumíte mi?“ Rozhodil bezmocně ruce. „Nemohu v určitých chvílích vůbec opustit Metropoli.“

„To je pochopitelné, řekla bych. A teď...“

„Vaše laskavost je neocenitelná. Musíte zůstat jako oficiální host, dokud se vám tu bude líbit. Metropole stojí za prohlédnutí, dokonce i když ji člověk vidí často... což jste již určitě viděla. Víím, že také nákupy jsou tu báječné.“

„No, abych byla upřímná, nikdy předtím jsem ji neviděla. Některé z obchodů vypadají lákavě.“

„Pak si je projděte, drahá paní. Není důvod nespojit práci s potěšením. Což nás přivádí k práci, řekl bych. Mluvil jsem s vaším synem.“

„Pane Kiku...“

„Dovolte ještě, budu stručný. Vysíláme rozsáhlou kulturní a vědeckou misi na domovskou planetu Hroshiú. Chtěl bych poslat i vašeho syna, jako speciální výpomoc. On souhlasil, že půjde.“ Čekal na

výbuch.

„Naprosto nemyslitelné. To je mimo diskuzi.“

„Proč, paní Stuartová?“

„Pane Kiku, co jste to za nelidskou bestii? Já vím, co tím myslíte... chcete vydat mého syna, mého jediného syna, těm monstrozítám jako rukojmí. Neuvěřitelné!“

Zavrtěl hlavou. „Madam, byla jste dezinformována divokým novinovým příběhem. Viděla jste pozdější verzi? Ministrovu řeč před Radou?“

„Ne, ale...“

„Dodám vám kopii. Vysvětluje to, jak se ten nesmysl dostal do tisku. Také to potvrzuje starý přístup Federace, 'všichni za jednoho'... proti Galaxii, bude-li potřeba. V tomto případě je váš syn ten jeden. Za ním stojí spousta planet. Ale žádný takový stav zde nenastává. Váš syn se zúčastní mírové mise na přátelskou planetu. Pomůže vystavět kulturní most mezi dvěma civilizovanými, ale velmi odlišnými planetami.“

„Hrrmmm! Noviny psaly, že tihle Hroshiové požadovali, aby jim byl můj syn vydán. Vysvětlete tohle, jestli můžete.“

„Problémy s překladem. Žádali jmenovitě vašeho syna, ale výměnou za tu Hroshii, která byla po léta částí vaší domácnosti, za Lummoxe. Protože Lummox je hluboce připoután k vašemu synovi. Toto přátelství mezi těmi dvěma, přesahující formu a druh a původ i mysl, je jedním z největších štěstí, které lidi potkalo od té doby, kdy poprvé zjistili, že nejsou jedinými dědici Všemohoucího. Tato nepravděpodobná okolnost nám pomůže ve chvílce přemostit propast nepochopení, obvykle překonávanou léty nepochopení a tragických chyb.“ Odmlčel se. „Jednomu se až zdá, že jsou to děti osudu.“

Paní Stuartová si odfrkla. „Osud! Houbeles!“

„Jste si jistá, madam?“

„Jsem si jistá jedním: můj syn nepojede nikam na druhou stranu ničeho. Za týden nastupuje na vysokou, a tam taky patří.“

„Je to jeho vzdělání, které vás trápí, madam?“

„Prosím? Ale no jistě. Chci, aby dostal dobré vzdělání. Jeho otec na to založil úvěrový vklad. Chtěla jsem dostat jeho přání.“

„Mohu vás uklidnit. Kromě velvyslanectví posíláme také kulturní misi, vědeckou misi, obchodní a ekonomickou misi a spoustu specialistů, všichni jsou špičkoví odborníci. Žádná univerzita by si nemohla pořídit takovou výzbroj nadání. I ty největší univerzity by měly velké problémy to dát dohromady. Váš syn bude vyučován, ne náhodně, ale systematicky. Jestliže získá aprobaci, bude mu udělena, ehm... Institutem vnějších věd.“ Usmál se. „Vyhovuje vám to?“

„Hmm. O takovém opatření jsem v životě neslyšela. Každopádně, ten Institut není univerzita.“

„Ale může udělovat osvědčení. Nebo, nepůjde-li to, necháme mu listiny potvrdit. Ale osvědčení nejsou důležitá, madam, hlavní je, že vašemu synovi se dostane nesrovnatelně vyššího vzdělání. Pochopil jsem, že chce studovat xenické vědy. Nejenom, že jeho učitelé budou ti nejlepší možní, ale také bude moci pracovat v nové xenobiologické laboratoři a podílet se na výzkumu. O Hroshiích toho víme málo, bude pracovat na čele vědy.“

„On nebude studovat xenologii.“

„Ne? Panu Greenbergovi řekl, že to má v úmyslu.“

„Ale, měl takový bláznivý nápad v hlavě, ale nemám v úmyslu mu to dovolit. Bude studovat nějakou zvučnou profesi — právo, nejspíš.“

Pan Kiku pozvedl obočí. „Prosím, paní Stuartová,“ řekl prosebně. „To ne. Já jsem právník — mohl by skončit jako já.“

Ostře se na něj podívala. Pokračoval: „Můžete mi říci, proč se mu chystáte křížit plány?“

„Ale já se ne... Ne, nevidím důvod, proč bych měla. Pane Kiku, tahle diskuze je zbytečná.“

„Doufám, že ne, madam. Mohu vám vyprávět příběh?“ Počkal na souhlas, a potom pokračoval: „Tihle Hroshiové jsou úplně jiní než my. Co je běžné pro nás, je pro ně zvláštní a naopak. Jediné, co se zdá, že máme společného je to, že obě rasy jsou inteligentní.“

Nám se zdají nepřátelští, natolik odlišní, že bych to vzdal, nebýt jedné věci. Uhádnete, jaké?“

„Cože? Ne, to nevím.“

„Váš syn a Lummo. Dokázali, že možnost tu je, jenom ji musíme hledat. Ale to jsem odbočil. Před více než sto lety potkala malá Hroshia přátelského cizince a odjela s ním. Vy znáte jednu část toho příběhu. Dovolte mi vám říci tu druhou, kterou jsem se dozvěděl s pomocí tlumočníka a našich xenologů. Tahle malá Hroshia pro ně byla velmi důležitá, hodně ji chtěli nazpátek. Jejich postupy jsou zcela jiné než naše. Jejich rozvrstvení do šesti druhů genetického schématu se budeme dlouho muset učit.

Tahle malá Hroshia měla důležitou roli, naplánovanou před více než dvěma tisíci lety, někdy v dobách Krista. A její part byl nezbytným navázáním na širší plán, který probíhal, jak mi bylo řečeno, třicet osm tisíc našich let. Dokážete to pochopit, paní Stuartová? Mně to dělá problémy. Plán, pocházející z dob, kdy se na Zemi kromaňonec s neandrtálcem tahali o místo na spaní... ale možná, že problém leží v tom, že jsme nejkratší dobu žijící inteligentní rasa, na jakou jsme zatím narazili.

Co bychom my udělali, kdybychom postrádali dítě více než století? O tom není třeba diskutovat. Ani v nejmenším to nepřipomíná to, co udělali Hroshiové. Příliš se nestrachovali o její blahobyt. Nepovažovali ji za mrtvou... ale téměř nenalezitelnou. Oni neumírají snadno. Ani neumírají hladu. Ehm, možná jste slyšela o ploštěnkách? Euplanaria?“

„Nikdy jsem se nezabývala xenobiologií, pane Kiku.“

„Udělal jsem tu samou chybu, madam. Zeptal jsem se, 'Z které jsou planety?' Euplanaria jsou naši příbuzní. Na Zemi je více ploštěnek než lidí. Ale mají vlastnost shodnou s Hroshijci. Oba druhy rostou, když jsou krmeni, zmenšují se, když hladoví... a vypadají nesmrtelně, kromě nehod. Divil jsem se, proč byl Lummo o tolik větší než ostatní Hroshiové. Žádná záhada... moc jste Lummo krmili.“

„Říkala jsem to Johnovi opakovaně!“

„Nic zlého se nestalo. Už ji začali zmenšovat. Hroshiové, zdá se, nebyli pobouřeni nad krádeží, únosem nebo odlákáním jejich malého. Znali ji — živé, dobrodružné dispozice byly součástí toho, co v ní bylo zkříženo. Ale chtěli ji zpátky a tak ji hledali rok po roce na základě jednoduché stopy, a to, že musela odejít pryč s určitou skupinou návštěvníků z vesmíru. Věděli, jak ti návštěvníci vypadali, ale nevěděli, z které části oblohy přišli.

Nás by to odradilo... ale je ne. Mám takový mlhavý pocit, že to století, které strávili ověřováním povídek po vesmíru a zkoušením zvláštních planet bylo — pro ně — asi jako pro nás pár měsíců. Po nějakém čase ji našli. Opět nebyli ani vděční, ani vzteklí. Prostě nás do toho nepočítali.

Toto by býval mohl být náš jediný kontakt s mocnými Hroshii, kdyby se tak nečekaně nezvrtnul. Ta Hroshia, nyní už větší, ale stále mladá, odmítá odejít bez svého zvířecího přítele — mluvím z pohledu Hroshiů. Pro ně to bylo hrozné, ale nevěděli, jak ji přinutit. Zkuste si představit, jak hořké to bylo zklamání... sňatek, plánovaný v době, kdy Caesar bojoval s Galy, nyní vše připraveno, ostatní jedinci vyspěli a připravení... a Lummo si odmítne jít domů. Neprojevuje žádný zájem o svou budoucnost... nezapomeňte, že je pořád velmi mladá; naše vlastní děti si také nevypěstovávají sociální zodpovědnost brzy. Tak jako tak se nechce hnout bez Johna Thomase.“ Rozhodil ruce. „Vidíte tu bezvýchodnou situaci, ve které se nacházejí?“

Paní Stuartová sevřela rty. „Je mi líto, ale není to můj problém.“

„Pravda. Myslím, že nejjednodušší věc by bylo nechat jít Lummo domů... k vám domů, mám na mysli... a...“

„Cože? Tak to ne!“

„Madam?“

„Nemůžete to zvíře poslat zpátky! Já jsem zásadně proti.“

Pan Kiku si mnul bradu. „Já vám nerozumím, madam. Je to Lummoův domov. Byl to Hroshiin domov mnohem déle než váš, asi pětikrát déle, mám pocit. Jestli si dobře vzpomínám, není vaším majetkem, ale vašeho syna. Je to tak?“

„To s tím nemá co dělat! Nemůžete mě cpát dohromady s tím zvířetem.“

„Soud by mohl rozhodnout, že to je na vašem synovi. Ale proč překonávat tuhle překážku? Pokouším se přijít na to, proč se snažíte zabránit něčemu, co je pro vašeho syna jednoznačně výhodné.“

Seděla tiše, ztěžka dýchajíc a pan Kiku ji nechal. Nakonec řekla: „Pane Kiku, ztratila jsem ve vesmíru

muže. Nenechám jít svého syna tou samou cestou. Hodlám dohlédnout na to, že se usadí a bude žít na Zemi.“

Smutně zavrtěl hlavou. „Paní Stuartová, synové jsou už od začátku ztraceni.“

Vyndala kapesník a přitiskla si ho k očím. „Nemůžu ho nechat odletět pryč do nebe... vždyť je jenom malý chlapec!“

„On už je muž, paní Stuartová. I mladší muži umírali v bitvách.“

„Myslíte si, že to dělá muže?“

„Nevím o žádném lepším měřítku.“

Pokračoval: „Říkám svým asistentům 'chlapci', protože jsem starý muž. Vy o svém synu smýšlíte, jako o chlapci, protože jste, v porovnání s ním, stará žena. Odpuště. Ale názor, že chlapci se mění v muže v den určitých narozenin, je pouze právní výmysl. Váš syn je muž. Nemáte žádné morální právo s ním zacházet jako s dítětem.“

„Jak odporné věci to říkáte! Není to pravda, pouze se mu snažím pomoci a vést ho.“

Pan Kiku se přísně usmál. „Madam, nejčastější slabostí naší rasy je schopnost vnímat naše sobecká přání. Opakuji vám, že nemáte právo mu vnucovat svůj životní rámec.“

„Mám na to více práva než vy! Jsem jeho matka.“

„Je 'rodič' to samé, co 'majitel'? To je vlastně jedno, my dva jsme opačné póly. Vy se ho snažíte ovlivňovat, já mu pomáhám dělat to, co dělat chce.“

„Z nejzřejmějších důvodů.“

„Moje motivy tu nehrají roli, stejně jako vaše.“ Postavil se. „Jak jste už řekla, vypadá to, že pokračovat by bylo neplodné. Je mi líto.“

„Já ho nepustím! Je pořád nezletilý... mám svá práva.“

„Omezená práva, madam. Mohl by se vás zříci.“

Vydechla. „To by mi neudělal! Svě vlastní matce!“

„Snad. Naše dětské soudy se už dlouho zabývají nepřesnou hranicí rodičovské autority. Paní Stuartová, nejlepší je vydat se nevyhnutelnému dobrovolně. Neodporujte mu příliš, nebo ho ztratíte navždy. On poletí.“

XV.

NEDIPLOMATICKÉ VZTAHY

PAN KIKU se vrátil do své kanceláře s poskakujícím žaludkem, ale nezastavil se, aby ho zklidnil. Namísto toho se natáhl přes stůl a řekl: „Sergeji. Přijď sem teď hned.“

Greenberg vstoupil a položil na stůl dva kotouče zvukové pásky. „Jsem rád, že se jich můžu zbavit. Fííí!“

„Smaž je, prosím. Potom zapomeň, že jsi je kdy slyšel.“

„S potěšením.“ Greenberg je zasunul do drážek. „Hernajs, šéfe, nemohl jste mu dát nějaké anestetikum?“

„Bohužel ne.“

„Wes Robbins na něj byl pěkně tvrdý. Cítil jsem se, jako špendlík na nástěnce. Proč jste chtěl, abych si je poslechl? Nemusím se zabývat špínou. Nebo ano?“

„Ne. Ale jednoho dne budeš muset vědět, jak na to.“

„Mmmm... šéfe... měl jste třeba v úmyslu s tím opravdu praštit, když vás vyhodil?“

„Neptej se na hlouposti.“

„Promiňte. Jak jste si poradil s tou patálií?“

„Nenechá ho jít.“

„Takže?“

„Takže půjde.“

„Rozječí si hlavu na hadry.“

„Tak ať.“ Pan Kiku se naklonil ke svému stolu. „Wesi?“

„Pan Robbins je na pohřbu venerianského ministra zahraničí,“ odpověděl ženský hlas, „s panem ministrem.“

„Ach ano. Řekněte mu, ať se u mě po návratu zastaví, prosím.“

„Ano, pane Kiku.“

„Děkuji, Shizuko.“ Pan náměstek se otočil ke Greenbergovi. „Sergeji, tvoje výkonná hodnost diplomatického úředníka první třídy byla stanovena natrvalo, když jsi byl zapsán do tohoto případu.“

„Opravdu?“

„Ano. Papíry se k tobě nepochybně dostanou. Nyní jsi ustanoven vrchním úředním diplomatem. Ponechám formální jmenování po dobu devadesáti dnů, aby si na to ostatní zvykli.“

Greenbergův obličej nevyjadřoval žádný výraz. „Hezké,“ řekl. „Ale proč? Protože si pravidelně čistím zuby? Nebo jak mám naleštěný kufřík?“

„Pojedeš na Hroshijud jako delegát a velitel výpravy. Pan MacClure bude velvyslanec, ale pochybuji, že se někdy naučí ten jazyk... což samozřejmě vkládá břímě jednání s nimi na tebe. Takže se musíš hned začít učit alespoň základní formu jejich jazyka. Sleduješ mě?“

Greenberg si to vyložil takhle: MacClure s nimi bude muset mluvit přes něho, což ho bude udržovat v kontaktu.

„Ano,“ odpověděl, zamyšleně, „ale co bude s dr. Ftaemlem? Pan velvyslanec ho bude zřejmě používat jako tlumočníka radši než mě.“ Pro sebe si dodal: šéfe, to mi nemůžete udělat. MacClure mě vyhodí ze sedla pomocí Ftaemla... a co já tam, devět set světelných let od pomoci.

„Promiň,“ odpověděl Kiku, „ale nemohu vám dát Ftaemla. Budu ho muset nechat, aby překládal hroshijské skupině, kterou tu nechají. On už na to přistoupil.“

Greenberg se zamračil. „Tak to abych od něj začal co nejdříve sbírat rozumy. Nějakou hroshijštinu jsem už vstřebal... bolí z toho v krku. Ale kdy oni tohle všechno odsouhlasili? Zaspal jsem něco? Když jsem byl ve Westvillu?“

„Ještě nic neodsouhlasili. Ale odsouhlasí.“

„Obdivuji vaši sebedůvěru, šéfe. Mně připadají stejně tvrdohlaví jako paní Stuartová. Když už o tom mluvíme, mluvil jsem s Ftaemlem, když jste se s ní handrkoval. Říkal, že začínají být naléhaví ohledně Stuartovic kluka. Když teď víte, že pojede, neměli bychom je uklidnit? Ftaeml je jak na jehlách. Říká, že jediné, co je drží od toho, aby nám na Měsíci přidělali práci, je to, že by se to nelíbilo našemu příteli Lummoxi.“

„Ne,“ odpověděl Kiku, „neřekneme jim nic. A ani Ftaemlovi ne. Chci, aby zůstal nestranný.“

Greenberg si kousal kloub. „Šéfe,“ řekl pomalu, „neříkáme si tím o malér? Nebo máte podezření, že nejsou takové těžké váhy, jak jsme to o nich slyšeli? Když by došlo na nějakou melu, můžeme jim napráskat?“

„Velice o tom pochybuji. Ale Stuartovic chlapec je moje eso.“

„Předpokládám. Jsem dalek toho, abych citoval víte koho... ale jestli je nebezpečí tak veliké, neměli by mít lidé právo o tom vědět?“

„Ano, ale my jim to nemůžeme říci.“

„Proč ne zase?“

Pan Kiku se zamračil. „Sergeji,“ řekl zvolna, „tahle společnost se potýká s krizí už od dob, kdy naše první raketa dosáhla Měsíce. Tři století vědci a inženýři a výzkumníci opakovaně pronikali do nových oblastí, nových nebezpečí, nových situací. Pokaždé se političtí představitelé zoufale pokoušeli udržet věci pohromadě jako žonglér, který má ve vzduchu příliš mnoho věcí. To je nevyhnutelné.

Ale podařilo se nám udržet na zákonech postavenou republikovou formu vlády a zachovat demokratické zvyklosti. Na to můžeme být hrdí. Ale není to ta pravá demokracie a nikdy nemůže být. Považuji to za naši povinnost držet společnost pohromadě, než si zvykne na nový a strašidelný svět. Bylo by příjemné každý problém prodiskutovat, odhlasovat, a potom ho později změnit, ukáže-li se, že kolektivní úsudek nebyl nejlepší. Ale pouze vzácně to je tak snadné. Častěji se nacházíme v pozici pilota lodě v životním ohrožení. Je pilotovou povinností to všechno probrat s pasažéry? A nebo je jeho prací použít své schopnosti a zkušenosti a pokusit se dovézt cestující bezpečně domů?“

„Takhle to zní přesvědčivě, šéfe. Zajímalo by mě, jestli máte taky pravdu?“

„Mě taky,“ pokračoval pan Kiku, „měl jsem v úmyslu uspořádat s Hroshii zítra ráno konferenci.“

„Dobrá. Řeknu o tom Ftaemlovi. Měli by zůstat přes noc zticha.“

„Ale, protože jsou tak dychtiví, odložíme to na pozítří, aby byli ještě dychtivější.“ Kiku se zamyslel. „Ať jim to Ftaeml řekne. Naše zvyky vyžadují, aby strana, která si přeje vyjednávat, poslala předem dary. Takže nám musí poslat dary. Řekněte jim, že hodnota daru poukazuje na závažnost problému, který se má probírat. Příliš ubohý dar by předeslal jejich postoj.“

Greenberg se zachmuřil. „Je mi jasné, že máte v hlavě nějaký figl, ale nějak mi uniká. Ftaeml ví, že žádný takový zvyk nemáme.“

„Nemůžete ho přesvědčit, že to je zvyk, se kterým se ještě nesetkal? Nebo mu svěřte vaši důvěru. Vidím v něm konflikt: je věrný svým klientům, ale sympatizuje s námi.“

„Radši bych se neměl pokoušet ho oblafnout. Ale nutit Rargylliana lhát, když profesionálně tlumočí... pochybuji, že by to zvládl.“

„Tak to podejte tak, aby to nebyla lež. Řekněte mu, že to je starý zvyk... což je pravda... a že se k němu uchylujeme pouze při velmi důležitých okolnostech... což tahle je. Dejte mu čas, řekněte mu o našem cíli a dejte dohromady srozumitelný překlad.“

„To půjde. Ale proč, šéfe? Jen tak, aby se to nafouklo?“

„Přesně tak. Vyjednáváme ze slabé pozice, takže je nezbytné, abychom hráli první housle. Doufám, že symbolika vyjednávače nesoucího dary je tak všeobecná, jak se nám to dodnes osvědčilo.“

„Myslíte si, že nebudou vykřikovat ultimáta?“

„Pak tu budeme sedět, dokud si to nerozmyslí.“ Kiku dodal: „Začněte si vybírat tým. Zítra mi ho předložíte k posouzení. Ach ano... jakmile skončí konference, pošlete dobrého muže... nejspíš Peterse... do jejich lodi, ať zjistí, jaké změny bude potřeba provést pro lidské cestující. Potom řekneme Hroshiům, co požadujeme.“

„Moment, šéfe. Radši bych jel v jedné z našich lodí. Jak můžeme vědět, že pro nás mají místo?“

„Naše lodi poletí za nimi. Ale Hroshia Lummox letí s nimi a mladý Stuart letí s Lummoxem, tudíž naše výprava poletí na jejich lodi, aby byl chlapec doprovázen lidmi.“

„Už rozumím. Promiňte.“

„A místo tam bude. Zároveň tu nechají jejich vlastní výpravu... nebo nepojede nikdo nikam. Sto Hroshiů, porovnáme-li postavu, určitě uvolní místo pro sto lidí.“

„Jinými slovy, šéfe,“ řekl jemně Greenberg, „trváte na rukojmích.“

„Rukojmí,“ odpověděl pan Kiku, „je slovo, které by diplomat nikdy neměl použít.“ Obrátil se zpět ke svému stolu.

Auditorium v přízemí budovy Vesmírných věcí bylo pro konferenci vybráno z toho důvodu, že mělo dostatečně široké dveře a silnou podlahu. Mohlo by být bezpečnější, kdyby se konference konala na kosmodromu, jak prosazoval dr. Ftaeml, ale pan Kiku trval na tom, aby za ním, z důvodů protokolu, Hroshiové přišli.

Před nimi šly jejich dary.

Dary byly narovnané podél stěn a byly štědré množstvím. Jejich hodnota a kvalita byla stále neznámá. Xenologové z Oddělení byli nedočkaví jako malé děti, když vidí vánoční dárky, ale pan Kiku jim nařídil, ať se drží zpátky dokud konference neskončí.

Sergej Greenberg se přidal k panu Kiku v odpočinkové místnosti za řečnickým, když do haly vstupovala hroshijská delegace. Vypadal znepokojeně. „Mně se to nelíbí, šéfe.“

Kiku na něho pohlédl. „Proč ne?“

Greenberg pohlédl na ostatní zúčastněné — pana MacClura a dvojníka generálního tajemníka. Dvojník, profesionální herec, přikývl a vrátil se zpátky ke studiu proslovu, který měl pronést, ale MacClure řekl ostře: „Co se děje, Greenbergu. Ti ďáblici něco chystají?“

„Doufám, že ne.“ Greenberg se otočil k panu Kiku: „Prohlédl jsem si opatření ze vzduchu a vypadají dobře. Máme zabarikádovanou Sluneční třídu odsud až k přístavu a spoustu záloh po obou stranách pro malou válku. Potom jsem si vyhlédl čelo jejich průvodu, když vyrazili od přístavu a letěl jsem nad nimi. Každé čtvrt míle ponechávají vlastní zálohy a na každém klíčovém místě nastavili nějaký přístroj. Mohlo by to být jenom komunikační spojení s jejich lodí. Ale o tom pochybuji. Myslím, že to jsou zbraně.“

„To si také myslím,“ přikývnul Kiku.

Ministr řekl v obavách: „Podívejte, pane Kiku...“

„Jestli dovolíte, pane MacClure. Sergeji, už to ohlásil velitel obrany. Navrhl jsem generálnímu tajemníkovi, že bychom neměli nic podnikat, dokud se nepokusí dostat za naši barikádu.“

„Mohli bychom přijít o spoustu lidí.“

„To bychom mohli. Ale co bys dělal ty, Sergeji, kdybys měl jít do cizího tábora vyjednávat? Úplně bys jim věřil? Nebo by sis pojistil ústup?“

„Mmm... ano.“

„Považuji to za nejnadějnější ukazatel, jakého se nám zatím dostalo. Jestli to jsou zbraně, jako že doufám, že jsou, tak to znamená, že nás považují za rovnocenné protivníky. Člověk nevytáhne s kanonádou na myši.“ Rozhlédl se. „Půjdem? Myslím, že jsme je už nechali dusit dostatečně dlouho. Připraven, Arture?“

„Jistě.“ Dvojník generálního náměstka odložil spis stranou. „Ten váš Robbins ví, jak napsat proslov. Nepřecpává věty sykavkami a ponechal mi prostor v úvodu.“

„Dobře.“ Vstoupili dovnitř, herec první, potom ministr, potom pan stálý náměstek, následován svým pobočníkem.

Z celého dlouhého průvodu Hroshiů, který vyrazil z kosmodromu, vstoupilo do auditoria pouze dvanáct, ale i toto malé množství stačilo, aby sál vypadal plně. Pan Kiku na ně pohlížel se zájmem, protože to bylo poprvé, kdy spatřil Hroshiu na vlastní oči. Byla pravda, jak viděl, že tito lidé nevyzařují nezměrné přátelství, jaké bylo vidět na obrázcích Hroshie Lummo. Toto byli dospělí, i když byli menší než Lummo. Ten přímo před pódiem, obklopen dvěma dalšími, mu pohled oplácel. Ten pohled byl chladný a sebevědomý. Pan Kiku zjistil, že se pod pohledem toho tvora cítí nejistý; chtělo se mu oči odvrátit. Namísto toho mu pohled také oplácel a připomínal si, že jeho vlastní hypnoterapeut by to zvládl stejně dobře nebo i lépe než ten Hroshiu.

Greenberg se dotknul jeho lokte. „Umístili ty zbraně i sem,“ zašeptal. „Vidíte? Tam vzadu?“

Pan Kiku odpověděl: „Neměli bychom vědět, že to jsou zbraně. Předpokládejme, že to je aparát pro jejich vlastní záznam z konference.“ Dr. Ftaeml stál stranou od nejbližšího Hroshie; pan náměstek řekl: „Řekněte mu, kdo je náš generální tajemník. Popište ho jako vůdce sedmnácti mocných planet.“

Rargyllian váhal. „A co prezident vaší Rady?“

„Generální náměstek zastupuje pro tuto příležitost oba.“

„Tedy dobrá, přáteli.“ Rargyllian promluvil ve vysokém přízvukném jazyce, který Kikovi připomněl kňučení štěněte. Hroshiu mu okamžitě odpověděl ve stejném jazyce a najednou už pan Kiku necítil hrůzu, kterou mu naháněl pohled toho tvora. Nebylo možné cítit strach z někoho, kdo zněl jako osamělé štěňátko. Ale připomněl si, že rozkazy smrti mohou být vydány jakýmkoliv jazykem.

Ftaeml začal: „Tady vedle mne, to je...“ Upadl do různorodého kníkání ve zvláštním jazyce. „... který je velitelem lodi a výpravy. Je to dědičná... ne, možná dědičný bude lepší... dědičný maršál a...“

Rargyllian se zarazil a váhal. „Nemáte žádné podobné postavení. Nespíš by se hodilo 'správce paláce'.“

Greenberg náhle řekl: „A co třeba šéf, doktore.“

„Šťastný nápad! Ano, tohle je Šéf. Její... jeho společenské postavení není nejvyšší, ale jeho výkonná moc je téměř bez omezení.“

Kiku se zeptal: „Je jeho autorita taková, aby mohl vést zplnomocněné jednání?“

„Ach, ano, jistě.“

„Tak se do toho pustíme.“ Otočil se k herci a přikývnul. Potom promluvil ke stolu před sebou za pomoci stíněného obvodu: „Máte to všechno?“

Odpověděl hlas určený pouze jeho uším: „Ano, pane. Obrazové snímání na okamžik vymizelo, ale už je to v pořádku.“

„Poslouchají to generální tajemník a velitel obrany?“

„Věřím, že ano. Jejich kanceláře to monitorují.“

„Výtečně.“ Pan Kiku poslouchal projev generálního tajemníka. Byl krátký, ale byl přednesen s velkou důstojností a herec to tak rozfrázoval, že Ftaeml mohl překládat. Generální tajemník přivítal Hroshie na Zemi, ujistil je, že lidé Federace jsou šťastní, že Hroshiové po dlouhé době našli jejich ztracenou ratolest a dodal, že tato šťastná nehoda by měla být pro Hroshie příležitostí k zaujmutí oprávněného místa ve

Společenství civilizací.

Posadil se a okamžitě z praktických důvodů usnul, s očima otevřenými a obličejem strnulým do tvaru laskavé důstojnosti. Dvojník mohl udržovat tento úsměv římského císaře po dlouhé hodiny, aniž by vnímal, co se děje, slavnost, projevy nebo cokoliv by se semlelo.

Pan MacClure promluvil krátce, opakuje generálního a dodal, že Federace je nyní připravena projednávat jakékoliv pracovní záležitosti mezi Federací a vznešenými Hroshii.

Greenberg se naklonil ke Kikovi a zašeptal: „Neměli bychom zatleskat, šéfe? Někdo by měl a nezdá se, že oni by věděli, jak na to.“

„Zmlkni,“ řekl pan Kiku podrážděně. „Dr. Ftaemle, má jejich velitel nějakou formální řeč k přednesení?“

„Myslím, že ne.“ Ftaeml si promluvil s vedoucím Hroshiou, potom odpověděl: „Odpovědí je spíše vážná stížnost na předchozí dvě řeči než formální odpověď. Prohlásil, že Hroshiové nepotřebují žádné další... nižší... rasy a říká, že bychom se teď měli dostat k věci bez zbytečných, ehm... cavyků.“

„Je-li pravda, že nemají zájem o ostatní lidi, zeptejte se ho, proč sem za námi přišli a proč nám přinesli takových darů?“

„Ale vždyť jste na tom trvali, můj příteli,“ odpověděl překvapeně Ftaeml.

„Děkuji vám, doktore, ale já nechci váš komentář. Chci ho od něho. Prosím, nenavádějte ho.“

„Pokusím se.“ Ftaeml si s hroshijským velitelem vyměnil pár vět křučení a potom se obrátil ke Kikovi. „Odpusťte. Říká, že se podvolil vaší dětinskosti jako nejjednoduššímu způsobu, jak dosáhnout svých cílů. Přál by si nyní projednat vydání Johna Thomase Stuarta.“

„Řekněte mu, že věc ještě není otevřená diskuzi. Agenda vyžaduje, abychom nejprve vyřešili diplomatické vztahy.“

„Omluvte mě, pane. Výraz 'diplomatické vztahy' je pojem náročný na překlad. Pracoval jsem na tom celé dny.“

„Řekněte mu, že to, co právě teď probíhá, je ukázka diplomatických vztahů. Svobodní lidé, kteří jednají jako sobě rovní, s mírumilovnými úmysly, k jejich oboustrannému prospěchu.“

Rargyllian napodobil povzdech. „Každý z těchto pojmů je téměř stejně tak těžký. Pokusím se.“

Nakonec odpověděl: „Dědičný maršál říká, že jestli teď provádíme diplomatické vztahy, tak už je s nimi máte. Kde je mladý Stuart?“

„Ne tak rychle. Agenda se musí probrat bod po bodu. Musí přistoupit na ambasádu a smíšenou výpravu s kulturními, vědeckými a obchodními úmysly. Musí být naplánována pravidelná doprava mezi našimi dvěma planetami. Dokud se toto neprobere, nemůže být ani řeč o mladém Stuartovi.“

„Znovu se pokusím.“ Ftaeml dlouze promluvil s hroshijským „šéfem“. Odpověď byla krátká. „Řekl mi, ať vám vyřídím, že všechny tyto body byly zamítnuty, jako nehodné zvažování. Kde je Stuartovic kluk?“

„V tom případě,“ odpověděl tiše pan Kiku, „jim řekněte, že se nebudeme dohadovat s barbary. Řekněte jim, ať si zbalí ten svůj svinčík — ujistěte se, že to přeložíte stejně silně — se kterým nám zaneřádili domov a urychleně se vrátí na svou loď. Jsou vyzváni, aby okamžitě odstartovali. Musí si tu svoji převážnou Hroshii dostkat na palubu, třeba i násilím, bude-li třeba, jestli ji chtějí znovu spatřit — už nikdy jim nebude znova povoleno přistát.“

Ftaeml vypadal, jakoby se chystal propuknout v slzy, ačkoliv je nebyl schopen ronit. „Prosím! Snažně vás prosím nevzdorujte jim. Povím jim vymyšlené historky... půjdu daleko za svoji profesionální povinnost... ale oni teď mohou toto město zničit, aniž by museli zpátky do lodí.“

„Předějte jim tu zprávu. Konference je u konce.“ Pan Kiku si stoupl, očima vyzval ostatní k témuž a vydal se k odpočinkové místnosti.

Dvojník šel napřed. MacClure chytil Kika za ruku a vyhrknul: „Henry... řídíš to tady ty, jasně. Ale neměl bys to ještě probrat? Jsou to divoké bestie. Mohly by...“

„Pane MacClure,“ řekl jemně pan Kiku, „jak jednou řekl jeden významný předchůdce, při jednání s určitými typy jim musíte šlapat na prsty u nohou tak dlouho, dokud se oni nezačnou omlouvat.“ Postrčil ministra ke dveřím.

„Ale co když to neudělají?“

„To je to riziko. Prosím... ať se nedohadujeme v jejich přítomnosti.“ Vešli do odpočívacího salónku;

dveře se za nimi zavřely.

Greenberg se obrátil ke Kikovi. „Dobrá akce, šéfe... ale co budeme dělat teď?“

„Čekat.“

„Dobře.“ Greenberg přešel nervózně k nástěnnému monitoru, nastavil tam obraz z auditoria. Hroshiové neodešli. Spatřil dr. Ftaemla obklopeného tvory mnohem většími, než byl medusoid.

Dvojník řekl Kikovi: „Budete mě ještě potřebovat, pane?“

„Ne, Arture, to je vše. Dobrá práce.“

„Děkuji vám. Mám tak akorát čas, abych si smyl make-up a stihl druhou část proslovu mého protějšku.“

„Dobře. Možná by sis měl změnit vzhled tady.“

„To tak. Fotografové ví, že jsem tady. Potloukají se kolem.“

Odešel, hvízdaje si. MacClure se posadil, zapálil si cigaretu, popotáhl a položil ji. „Henry, měl bys dát vědět veliteli obrany.“

„On to ví. Ještě počkáme.“

Čekali. Greenberg náhle řekl: „Jde sem Ftaeml.“ Pospíchal ke dveřím a vpustil Rargylliana dovnitř.

Dr. Ftaeml vypadal značně napjatě. „Drahý pane Kiku — hroshijský velitel prohlásil, že vyhoví vašim zvláštním požadavkům za účelem urychlení věcí. Trvá na tom, abyste teď přivedli mladého Stuarta.“

„Prosím, řekněte mu, že vůbec nepochopil povahu přátelských vztahů mezi civilizovanými lidmi. My nehodláme vydat jednoho z našich občanů pro jejich pochybné potěšení, tak jako by oni nehandlovali se svobodou jejich Hroshie Lummoxe. Dále mu řekněte, že jim nařizují teď hned odejít.“

Ftaeml řekl horlivě: „Doslovně vyřídím vaši zprávu.“

Byl rychle zpátky. „Souhlasí s vašimi požadavky.“

„Dobře. Pojd' Sergeji. Pane MacClure, už není potřeba, abyste se tam ukazoval, pakliže sám nechcete.“ Vešel do sálu, následován Greenbergem a Ftaemlem.

Hroshijský šéf byl mnohem nevrlejší než kdy předtím. Ale podrobnosti byly rychle sjednány — stejný počet Hroshiů i lidí na vytvoření výpravy, místo na hroshijské lodi, jeden z Hroshiů zůstane tady, aby dělal velvyslance pro Federaci. Ftaeml je ujistil, že tenhle Hroshiů byl postavením hned za velitelem výpravy.

„A nyní,“ řekl velitel Hroshiů, „nastal čas na předání Johna Thomase Stuarta.“

Ftaeml dodal nadějně: „Věřím, že jste provedli opatření, příteli? Nelíbí se mi příchut' toho všeho. Bylo to příliš snadné.“

S pocitem spokojenosti uklidňující jeho rozbouřený žaludek pan Kiku odpověděl: „Nevidím žádný problém. Stuartovic kluk chce letět, když jsme se teď přesvědčili o civilizovaných vztazích. Prosím, přesvědčte se, že rozumí tomu, že letí jako svobodná bytost, ne jako otrok nebo zvířátko. Hroshiové musí uznávat jeho status a zajistit mu zpáteční cestu na vlastních lodích, kdykoliv si to bude přát.“

Ftaeml to přeložil. Potom odpověděl: „Vše z toho je přijatelné, kromě něčeho, co bych přeložil jako 'vedlejší drobnost'. Mladý Stuart bude členem domácnosti Hroshie Lummoxe. Samozřejmě — zde překládám co nejopatrněji — samozřejmě, že otázka chlapcova návratu, jestli někdy, je osobní rozhodnutí Hroshie Lummoxe. Když se jím unaví a bude si přát ho vrátit, bude vyslána loď.“

„Ne.“

„Co ne, pane?“

„Prostě zamítnutí. Věc Stuartovic chlapce je uzavřena.“

Ftaeml se otočil ke svým klientům.

„Říkají,“ odpověděl nakonec, „že tu není žádná smlouva.“

„Já vím. Smlouvy se nepodepisují s... mají slovo znamenající 'sluha'?“

„Mají sluhů několik druhů, některé vyšší, některé nižší.“

„Použijte slovo pro tu nejnižší třídu. Řekněte jim, že není žádná smlouva, protože sloužící nemají moc je uzavírat. Řekněte jim, ať jdou a pohnou sebou.“

Ftaeml pohlédl smutně na Kika. „Obdivuji vás, příteli, ale nezávidím vám.“ Obrátil se k výpravě a několik okamžiků kňučel.

Hroshia otevřel doširoka tlamu, pohlédl na Kika a zavřeštěl jako nakopnuté štěně. Ftaeml se zvedl a

poodstoupil. „Velmi těžká urážka, nepřeložitelná...“ Monstrum pokračovalo v hlučení. Ftaeml se pokoušel pohotově překládat: „Bordel... nižší zvířata... s potěšením vás sežere... najde si vaše předky a dostane je jakbysmet... vaše opovržením hodná rasa se musí naučit způsobům... únosci... zloději dětí...“ Zarazil se ve velkém úleku.

Hroshiu vyrazil k pódiu, natáhl se, dokud si s panem Kiku nehleděli do očí. Greenberg vsunul ruku pod stůl a našel ovladač, který by na sál položil silovou síť. Bylo to stálé opatření; tato síň už zažila několik nepokojů.

Pan Kiku seděl jako z kamene. Hleděli si do očí, ohromná věc „tam odtud“ a malý postarší člověk. Nic se ve velkém sále nepohnulo, nikdo nic neřekl.

Potom se ze zadní části haly ozvalo kňučení, jako kdyby někdo vyrušil celý košík štěnat najednou. Hroshijský velitel se prudce otočil, až se zatřásla podlaha a vyrazil ke svým podřízeným. Na něco byl dotázán a zakňučel strohý příkaz. Všech dvanáct Hroshiu vyrazilo ke dveřím rychlostí pro takové nemotory přímo neuvěřitelnou.

Kiku se postavil a díval se na ně. Greenberg ho popadl za paži. „Šéfe! Velitel obrany se s vámi pokouší spojit.“

Kiku ho setřásl. „Řekněte mu, ať nespíchá. Je nanejvýš nutné, aby se neunáhlil. Je naše auto připravené?“

XVI.

„PROMIŇTE, TROCHU JSME TO POPLETLI“

JOHN THOMAS STUART XI. se chtěl konference zúčastnit. Bylo potřeba písemné zamítnutí, aby ho udrželi stranou. Byl v hotelu Vesmír, v apartmá určeném jemu a jeho matce a hrál damu se svým tělesným strážcem, když dovnitř vplula Betty Sorensonová následovaná slečnou Holtzovou. Slečna Holtzová byla záložník Bezpečnostního Oddělení a schovávala svou policejní profesi za příjemnou fasádou. Instrukce pana Kika týkající se Betty byly: „Nespouštějte z ní oči. Má chuť na vzrůšo.“

Oba strážci se navzájem pozdravili; Betty řekla: „Ahoj, Johnnie. Proč nejseš u zdroje toho všeho povyku?“

„Nenechali mě.“

„Mě taky ne.“ Rozhlédla se. „Kde je Paní Vévodkyně?“

„Šla nakupovat. Pořád se mnou nemluví. Koupila si sedmnáct klobouků. Co sis to provedla s obličejem?“

Betty se otočila k zrcadlu. „Líbí se ti to? Jmenuje se to 'Kosmické Konturování' a je to poslední hit.“

„Vypadáš jako zebra se spalničkama.“

„Ale, ty venkovské dacane. Ede, vám se to líbí, že ano?“

Ed Cowen vzhledl od hrací desky a rychle řekl: „Já ani nevím. Moje žena říká, že nemám vkus.“

„Většina mužů ho nemá. Johnnie, Myra a já jsme vás přišli pozvat do města. Co vy na to?“

Cowen odpověděl: „Mně se to nelíbí, Myro.“

„To byl její nápad,“ odpověděla slečna Holtzová.

John Thomas řekl Cowenovi: „Proč ne? Z dámy už mi je špatně.“

„No... Mám být stále na dosah s kanceláří. Mohou vás teď kdykoliv potřebovat.“

„Kuš!“ vložila se do toho Betty. „Máte osobní telefony. Alespoň Myra ho má.“

Cowen zavrtěl hlavou. „Budeme hrát na jistotu.“

„Jsem snad vězněná?“ naléhala Betty. „Nebo Johnnie?“

„Mmm... ne. Je to spíše bezpečnostní opatření.“

„Potom ho můžete bezpečnostně zaopatřovat, ať je kde chce. Nebo zůstat a hrát sám se sebou damu. Pojd', Johnnie.“

Cowen se podíval na slečnu Holtzovou. Ta pomalu odpověděla: „Řekla bych, že to je v pořádku, Ede. Budeme tam s nimi.“

Cowen se zavrtěl a stoupl si. Johnnie řekl Betty: „Nepůjdu s tebou na veřejnost, když vypadáš takhle. Běž si umýt obličej.“

„Ale Johnnie! Zabralo mi to dvě hodiny, než jsem to vyrobila.“

„Platili za to daňoví poplatníci, že jo?“

„No, ano, ale...“

„Umyj si obličej. Jinak nikam nejde. Nesouhlasíte se mnou, slečno Holtzová?“

Speciální záložnice Holtzová měla sama pouze květinový vzorek kráslíci jí levou tvář, kromě běžných stínů. Zamyšleně řekla: „Betty to nepotřebuje. Ve svém věku ne.“

„Ale, vy jste teda banda puritánů!“ řekla Betty hořce, vyplázla na Johnnieho jazyk a zalezla do koupelny. Vyšla odtud s obličejem zrudlým od drhnutí. „Teď jsem jak nahá. Tak pojďme.“

Další pře byla ve výtahu, ale vyhrál ji Ed Cowen. Jeli nahoru na střechu, aby si vzali aerotaxi, místo aby šli dolů do ulic. „Obličej je vás obou, děvka, jsou posledních pár dní ve všech novinách po celém městě. A tohle město má víc děr než second hand. Nechci žádné incidenty.“

„Kdybyste je nenechal, aby mě šikanovali, můj obličej by byl k nerozeznání.“

„Ale jeho by byl.“

„Mohli bychom ho taky namalovat. Jakýkoliv mužský obličej by se vylepšil make-upem.“ Ale vstoupila do výtahu a vzali si aerotaxi.

„Kam to bude, šéfe?“

„Ee,“ řekl Cowen, „proleťte to a ukažte nám hezká místa. Dejte to na hodinovou taxu.“

„Vy jste šéf. Nemůžu letět přes Sluneční třídu. Nějaký průvod nebo něco.“

„Já vím.“

„Heleďte,“ vložil se do toho Johnnie, „vezměte nás na kosmodrom.“

„Ne,“ opravil ho Ed. „Tam ne.“

„Proč ne, Ede? Ještě jsem Lummoxe neviděl. Chci se na něho podívat. Nemusí být v pořádku.“

„To je jedna věc, kterou nesmíš,“ řekl mu Cowen. „Hroshijská loď je uzavřená.“

„Dobře, můžu ho snad ale vidět ze vzduchu, ne?“

„Ne!“

„Ale...“

„Nech ho být,“ poradila mu Betty. „Vezmeme si jiný taxík. Já mám peníze. Tak zatím, Ede.“

„Podívejte se,“ stěžoval si řidič. „Vezmu vás třeba do Timbaktu. Ale nemůžu tady viset nad přistávací plochou. Poldy to vytáčí.“

„Leťte ke kosmodromu,“ řekl odevzdaně Cowen.

Kolem prostoru několika akrů, vyhrazeného pro Hroshie, byla barikáda, kromě místa kde byla přerušena, aby vpustila jejich delegaci na Sluneční třídu a i tehdy se barikáda napojovala na další, které lemovaly třídu k administrativní budově. Uvnitř uzavřeného prostoru seděl hroshijský přistávací modul, bachratý a ošklivý, skoro tak velký jako pozemská vesmírná loď. Johnnie se na ni zahleděl a uvažoval, jaké to bude na Hroshijudu. Byl tou myšlenkou zneklidněn, ne proto, že by se bál, ale proto, že ještě neřekl Betty, že letí. Už několikrát začal, ale nevyšlo to.

Protože o tom nezačala, usoudil, že to neví.

Byli tu i další zvědavci a dav, ne příliš hustý, venku za barikádou. Žádný dav v Metropoli dlouho nevydržel; její obyvatelé se pyšili tím, že jsou blazeováni a navíc Hroshiové nebyli tak fantastičtí, v porovnání s tucty jiných, spřátelených ras, některých patřících k Federaci.

Hroshiové se rojili kolem své lodi a dělali nevysvětlitelné věci s přístroji, které postavili. Johnnie se pokusil odhadnout jejich počet a zjistil, že to je jako počítat fazole v lahvi. Tucty, určitě... kolik víc?

Taxi kroužilo kolem hlídkové linie policejních vznášedel. Johnnie najednou zavolal: „Hej! Táhle je Lumek!“

Betty napnula krk. „Kde, Johnnie?“

„Přichází vzadu k lodi. Tam!“ Otočil se k řidiči. „Podívejte, pane, nemohl byste nás vzít okolo na druhou stranu tak blízko, jak vás jenom nechají?“

Řidič krátce pohlédl na Cowena, který přikývnul. Prosmýkli se kolem policejních barikád a přiblížili se k hroshijské lodi ze vzdálenější strany. Řidič si vybral místo mezi dvěma policejními auty a trochu couvnul. Lummoxe teď bylo jasně vidět, byl provázen skupinou jiných Hroshijců a tyčil se nad nimi.

„Přál bych si mít dalekohled,“ postěžoval si Johnnie. „Moc ho ve skutečnosti nevidím.“

„Jeden je tam někde v kapsách,“ nabídl mu řidič. Johnnie ho vyndal. Byl to jednoduchý optický typ, bez elektronického přibližování, ale přenesl Lummoxe mnohem blíže. Hleděl do obličeje svého přítele.

„Jak Lumek vypadá, Johnnie?“

„Dobře. I když trochu kostnatě. Zajímaloby mě, jestli ho správně krmí?“

„Pan Greenberg mi říkal, že Lumka vůbec nekrmí. Myslela jsem, že to víš?“

„Cože? To nemůžou Lumkovi udělat!“

„Nenapadá mě, co bychom s tím mohli dělat.“

„No...“ John Thomas stočil okénko a pokoušel se najít lepší výhled. „Heleďte, nemohl byste to vzít trochu blíž? A možná níž? Chtěl bych si ho pořádně prohlédnout.“

Cowen zavrtěl hlavou. Řidič zabrbal: „Nechci mít žádné tahanice s poldama.“ Ale pohnul se trochu blíž a níž, až byl v jedné řadě s policejními vozy.

Téměř okamžitě se rozezněl tlampač z auta nad nimi: „Hej, vy tam! Číslo čtyři osmdesát čtyři! Kam si myslíte, že s tou plechovkou lezete? Vypadněte tam odtud!“

Řidič si něco mumlal a začal vykonávat příkaz. John Thomas, stále s dalekohledem na očích, řekl: „Ach jo!“ ... Potom dodal: „Schválně jestli mě uslyší? Lumku!“ zavolal do větru. „Ach, Lummoxi!“

Hroshia pozvedla hlavu a divoce se rozhlédla kolem.

Cowen popadl Johna Thomase a natáhl se po okenním uzávěru. Ale Johnnie se mu vytrhl. „Ale, běžte se všichni zahrabat!“ řekl našťavaně. „Už jste se mnou zametali dost dlouho. Lummoxi! To je Johnnie, hochu! Tady! Pojď sem...“

Cowen ho vtáhnul dovnitř a prudce zavřel okno. „Já věděl, že jsme sem neměli chodit. Řidiči, zmizme odsud.“

„Bude mi jenom potěšením!“

„Ale zapíchněte to hned za policejní linií. Chci si to překontrolovat.“

„Tak se rozhodněte.“

Nebylo potřeba dalekohled, aby člověk poznal, co se děje. Lummox vyrazil přímo k bariéře, vzdušnou čarou směrem k taxíku, odhazuje ostatní Hroshie napravo nalevo. Když se dostal až k bariéře, ani se nepokoušel ji přeskočit. Lummox ji proběhl.

„A hrome!“ řekl tiše Cowen. „Ale silová síť ji zastaví.“

Nezastavila. Lummox zpomalil, ale jedna mohutná noha následovala druhou, jako by ztěžklý vzduch nebyl ničím jiným než hlubokým bahnem. S neústupností ledovce se Hroshia prodírala k místu téměř pod taxíkem.

A další Hroshiové proudili z trhliny. Způsobovali stále větší zatížení znehybňujícího pole, ale stále se pohybovali. Jak se Cowen díval, Lummox se vymanil ze zóny a přešel do trysku a lidé se kolem něho rozlétávali.

Cowen vyštěkl: „Myro, spoj se na jiném okruhu s armádou! Já zavolám kancelář.“

Betty ho popadla za rukáv. „Ne!“

„Co? Zase ty! Sklapni nebo jednu slízneš.“

„Pane Cowene, mohl byste poslouchat.“ Rychle pokračovala dál: „Je k ničemu volat o pomoc. Není nikdo, koho by Lummox poslechnul, kromě Johnnieho — a oni neposlechnou nikoho jiného než Lummoxe. A vy to víte. Takže ho sundejte na zem, kde si bude moci s Lumkem promluvit — nebo tu budete mít spoustu zraněných a bude to vaše chyba.“

Bezpečnostní záložník první třídy Edwin Cowen na ni zíral a v mysli si procházel svou minulou kariéru a budoucí naděje. Potom udělal odvážné rozhodnutí. „Posaďte to na zem,“ přikázal. „Přistaňte a pusťte mě a toho kluka ven.“

Řidič vzdychl: „Za to si budu účtovat zvlášť.“ Ale přistál s autem tak rychle, že to s nimi oťráslo. Cowen rozrazil dveře a John Thomas se vyřítit ven. Myra Holtzová se pokoušela zadržet Betty, ale nepovedlo se jí to. Ona sama potom vyskočila, když už řidič vzlétal.

„Johnnie!“ vykřikl Lummox a rozpřáhl mohutné paže v univerzálním pozdravném gestu.

John Thomas se rozběhl ke zvířátku z hvězd. „Lumku! Jsi v pořádku?“

„Jistě,“ souhlasil Lummox. „Proč ne? Ahoj, Betty.“

„Ahoj, Lumku.“

„I když mám hlad,“ dodal Lummox zamyšleně.

„To změníme.“

„To je v pořádku. Teď nemám jíst.“

John Thomas se chystal odpovědět na toto podivné prohlášení, když si všiml, že slečna Holtzová se plíží pryč od jednoho Hroshie. Ostatní se potloukali kolem, jako by si nebyli jistí, jak se v novém vývoji událostí zachovat. Když Johnnie uviděl, že Ed Cowen vytáhl pistoli a postavil se mezi Hroshiu a Myru, řekl najednou: „Lummoxi! To jsou moji přátelé. Řekni svým kamarádům, ať je nechají na pokoji a vrátí se zpátky. Rychle!“

„Jak si přeješ, Johnnie.“ Hroshia promluvila v kňouravé řeči ke svým příbuzným. Okamžitě uposlechli.

„A udělej nám sedačku. Půjďme s tebou a dlouze si popovídáme.“

„Jasně, Johnnie.“

Vlezli si na něj, Johnnie podal Betty ruku a vyrazili skrz bariéru. Když se Lummox zase dostal k silové síti, zastavili se a Lummox promluvil ostře s jedním z ostatních.

Tenhle Hroshiu zavolał někomu dovnitř; silová síť zmizela. Pokračovali dál bez obtíží.

Když pan Kiku, Sergej Greenberg a dr. Ftaeml dorazili na místo, našli ozbrojené příměří, napětí na obou stranách. Všichni Hroshiové byli uvnitř prolomené bariéry. Vojenské lodi hojně nahradily policejní hlídky a vysoko nahoře, mimo dohled, byly připraveny bombardéry, aby v krajním případě přeměnily oblast v radioaktivní poušť.

Generální tajemník a velitel obrany se s nimi setkali na barikádě. Generální tajemník vypadal pohřebně. „Á, Henry. Vypadá to, že jsme selhali. Není to tvoje chyba.“

Pan Kiku se podíval na shromážděné Hroshijce. „Snad.“

Velitel armády dodal: „Vyklízíme okruh dozářený tak rychle, jak to jen jde. Ale budeme-li to muset udělat, nevím, jak můžeme pomoci těm dvěma mladým uvnitř.“

„Tak to radši nedělejme nic, co vy na to? Ještě ne.“

„Myslím, že jste neporozuměl vážnosti situace, pane náměstku. Například, položili jsme imobilizační pole na celou oblast. Je pryč. Zrušili si je. Nejenom tady. Všude.“

„Tak. Možná, že vy nerozumíte vážnosti situace, generále. Každopádně pár slov nemůže uškodit. Pojd' Sergeji. Jdete taky, doktore?“ Pan Kiku opustil skupinu kolem generálního tajemníka a vyrazil k průlomu v barikádě. Vítr fíčící na míle širokou plochou ho přinutil narazit si pořádně klobouk. „Nemám rád vítr,“ postěžoval si dr. Ftaemlovi. „Je nepořádný.“

„Tam vpředu nás čeká silnější vítr,“ odpověděl vážně Rargyllian. „Příteli, je to moudré? Mně neublíží, jsem jejich zaměstnanec. Ale vám...“

„Co jiného mám dělat?“

„To nevím. Ale jsou situace, kde je odvaha málo platná.“

„Možná. Ještě jsem na takovou nenarazil.“

„Člověk se s takovou situací střetne jenom jednou.“

Přibližovali se pevné hmotě Hroshiů kolem Lummoxe. Už rozeznávali oba lidi na Hroshiině hřbetě dobrých sto yardů vpředu. Kiku se zastavil. „Řekněte jim, ať mi jdou z cesty. Přeji si jít za Hroshií Lummoxem.“

Ftaeml to přeložil. Nic se nestalo, i když se Hroshiové neklidně zavrtěli. Greenberg řekl: „Šéfe, co kdybychom požádali Lummoxe a ty děti, aby šli sem? Ten dav moc přátelsky nevoní.“

„Ne. Nesnáším pořvávání do takového větru. Prosím tě, zavolej na mladého Stuarta, ať nám nechá udělat cestu.“

„Dobře, šéfe. Bude legrace tohle vyprávět vnukům, jestli nějaké budu mít.“ Dal si ruce k ústům a zavolał: „Johnnie! Johnne Stuarť! Řekni Lummoxovi, ať nám vyklidí cestu.“

„Jistě!“

Otevřela se cesta velká i pro oddíl pěchoty jako když zamete koštětem. Malý průvod se vydal alejí Hroshiů. Greenbeg cítil, jak mu na zádech leze husí kůže nahoru a dolů.

Jedinou starostí pana Kiku se zdálo být, aby mu nespádl ve větru klobouk. Stále nadával, zatímco si ho tlačil k hlavě. Zastavili se před Lummoxem. „Jak se máte, pane Kiku,“ zavolał dolů John Thomas.

„Máme jít dolů?“

„Asi by to bylo nejlepší.“

Johnnie sklouzl dolů, potom chytil Betty. „Promiňte, trochu jsme to popletli.“

„To mi je taky líto. Jestli jste to udělali. Představíte mne svému příteli, prosím?“

„Ach, jistě. Lummoxi, toto je pan Kiku. Je to hodný člověk. Můj přítel.“

„Jak se máte, pane Kiku?“

„Děkuji. A vy, Lummoxi.“ Pan Kiku vypadal zaraženě. „Doktore, není támhle ten velitel, támhle ten Hroshia? Ten s tím zlým leskem v očích?“

Rargyllian se tam podíval. „Ano, to je on.“

„Hm. Zeptejte se ho, jestli informoval svou paní o konferenci.“

„Dobře.“ Medusoid se zeptal hroshijského velitele a dostal odpověď. „Řekl, že ne.“

„Hm. Johnne Thomasi, připravili jsme smlouvu s Hroshijci, tak jak jsme to spolu probírali. Náhle odmítli souhlasit, když zjistili, že se nevzdáme vaší osoby bez záruk. Mohl byste mi pomoci zjistit, jestli byla taková přání vašeho přítele?“

„Myslíte Lummoxe? Ale jistě.“

„Výborně. Počkejte ještě chvíli. Dr. Ftaemle, neoznámil byste podstatné body naší smlouvy Hroshii Lummoxovi — v přítomnosti velitele? Nebo je to na ni příliš?“

„Co? Proč by mělo být? Když sem byla přivedena, bylo jí už zřejmě přes dvě stě vašich let.“

„Tak moc? No nic, nenechte se rušit.“ Rargyllian začal se zvláštními steny hroshijského jazyka, mluvě k Lummoxovi. Jednou nebo dvakrát ho Lummox přerušil, potom mu dovolil pokračovat. Když dr. Ftaeml skončil, promluvila k veliteli výpravy. Ftaeml řekl lidem: „Ptá se: 'Může to být pravda?'“

Velitel udělal tak velký kruh, jak to jenom prostor dovolil, připlazil se před ni, přičemž mu malá skupina reprezentující lidi ustoupila z cesty. Měl zatažené nohy, takže se plazil jako stonožka. Aniž zvedl svou hlavu ze země, zakňučel odpověď.

„Priznává pravdu, ale tvrdí, že to byla nutnost.“

„Doufám, že si s tím pospíší,“ zatřásl se pan Kiku. „Začíná mi být zima.“ Jeho hubená kolena se třásla.

„Ona to jeho vysvětlení nepřijímá. Ušetřím vás přesného znění jejího jazyka — ale rétorika je skvostná.“

Náhle Lummox vyrazil výkřik, potom zvedl ze země první čtyři nohy. S nataženýma rukama sebou švihl dolů a uštědřil nešťastnému veliteli drtivý úder ze strany.

Nadzvedlo ho to ze země a vhodilo do davu. Pomalu se mu podařilo dostat se na nohy a přišourat se zpátky na místo před Lummoxem.

Lummox začal mluvit. „Říká, že... přál bych si, abyste mohli tohle slyšet v jejím jazyce!... že, co bude Galaxie trvat, přátelé Johnnieho jsou jejími přáteli. Dodává, že ti, kdo nejsou přáteli jejích přátel, nejsou ničím, jsou méně než ničím, nikdy nebudou trpěni v jejím dohledu. Toto prohlašuje ve jménu... je to výčet jejích předků se všemi složitými větvemi a poněkud zdlouhavý. Mám se to pokusit přeložit?“

„Neunavujte se,“ řekl mu pan Kiku. „'Ano' je 'ano' v každém jazyce.“

„Ale ona to říká opravdu krásně,“ řekl Ftaeml. „Připomíná jim věci strašlivé a krásné, sahající daleko do minulosti.“

„Zajímá mě pouze, jak to ovlivní budoucnost... a jak se dostat z tohohle vlezlého větru.“ Pan Kiku kýchnul. „Ach jo!“

Dr. Ftaeml si sundal plášť a položil ho kolem úzkých ramen pana Kiku. „Můj příteli... můj bratře. Je mi to moc líto.“

„Ne, ne, bude vám zima.“

„Mně ne.“

„Vezměme si ho tedy společně.“

„Jsem poctěn,“ odpověděl měkce medusoid a jeho výrůstky se mu zachvívaly emocemi. Rozprostřel plášť kolem nich a po tom se do něj spolu zachumlali, zatímco Lummox dokončoval své kázání. Betty se obrátila k Johnniemu.

„To je víc, než co si kdy udělal pro mne.“

„Ale běž, Drsoňku, víš, že ti nikdy není zima.“

„No dobře, tak mě alespoň obejmí kolem ramen.“

„Co? Předě všemi? Běž si žadonit za Lummoxem.“

Zatímco mluvil, postavil se Lummox vzpřímeně. Jak řečnění pokračovalo, shromáždění Hroshiové se

sesouvali dolů, zasouvající nohy, až byli všichni před svou velitelkou v pokorné pozici. Najednou bylo po všem a Lummox dodal jednu ostrou poznámku. Hroshiové se pohnuli a začali se rozcházet. „Řekla,“ přeložil Ftaeml, „že si nyní přeje zůstat sama se svými přáteli.“

„Zeptejte se jí,“ ozval se Kiku, „jestli by, prosím, nemohla ubezpečit svého kamaráda Johna Thomase, že všechno, co řekla, je závazné.“

„Dobře.“ Jak se ostatní Hroshiové rychle rozcházeli, Ftaeml krátce promluvil s Lummoxem.

Lummox poslouchal, potom se obrátil k Johnu Thomasovi. Z jeho veliké tlamy vyšel pípavý, dívčí hlásek. „Je to pravda, Johnnie. Ať mi srdce zcepení.“

John Thomas vážně přikývl. „Nebojte se, pane Kiku. Můžete se na to spolehnout.“

XVII.

DEVADESÁT SEDM ZAVAŘOVACÍCH SKLENIC

„POŠLETE ji dovnitř.“

Pan Kiku se nervózně upravil, naposledy mrknul na čajový podnos, ujist'uje se o tom, že intimní malá konferenční síň vypadá přesně tak, jak to od ní očekával. Zatímco se tím zabýval, dveře se otevřely a Betty Sorensonová vstoupila dovnitř, sladce řekla: „Dobrý den, pane Kiku,“ a nenuceně se usadila.

Odpověděl: „Jak se vám daří, slečno Sorensonová?“

„Říkejte mi Betty. Všichni mí přátelé mi tak říkají.“

„Děkuji. Přál bych si být jedním z nich.“ Prohlédl si ji a zachvěl se. Betty experimentovala s novým mřížkovým motivem. Dělal to z jejího obličejce něco na způsob šachovnice. Kromě toho byla evidentně na nákupech a byla oblečena ve stylu někoho staršího. Pan Kiku byl nucen přiznat, že zvyky se změnily. „Ehm. . . má drahá mladá dámo, účel tohoto rozhovoru je poněkud obtížný k vysvětlení.“

„Nemusíte s tím spěchat. Času máme dost.“

„Dáte si čaj?“

„Dovolte mi ho nalít pro nás oba. Víc to lidi sblíží.“ Nechal ji to provést, potom se s šálkem opřel v uvolněné pozici, ačkoliv se tak necítil.

„Doufám, že se vám pobyt tady líbil?“

„A jak! Nikdy jsem si dříve nemohla dovolit nakupovat bez počítání drobných. Každý by měl mít otevřený úvěr.“

„Je pro vás. Ujist'uji vás, že se to nikdy neobjeví v ročním vyúčtování. . . doslova. Je to náš účet pro strýčka příhodu. Ehm, vy jste sirotek, že?“

„Legální sirotek. Jsem Svobodné dítě. Mým opatrovníkem je westvillský domov Svobodných dětí. Proč?“

„To jste potom nezletilá?“

„To záleží na tom, jak se na to díváte. Já si myslím, že jsem, soud říká, že nejsem. Ale už to nebude dlouho trvat, našťestí.“

„Ach, ano. Možná bych měl říci, že jsem tohle všechno věděl.“

„Napadlo mě to. O co tedy jde?“

„Mno. Možná bych měl začít malým příběhem. Chovala jste někdy králíky? Nebo kočky?“

„Mívala jsem kočky.“

„Dostali jsme se do problémů s Hroshií, kterou známe jako Lummoxe. Nic děsivého; naši smlouvu s nimi to nijak nenaruší, protože dala své slovo. Ale, ehm, můžeme říci, že kdybychom mohli v určité věci Lummoxovi vyhovět, podpořilo by to lepší vztahy do budoucnosti?“

„Myslím si, že když to říkáte vy, můžeme tak usuzovat. Co to tedy je, pane Kiku?“

„Ehm. Oba jsme si vědomi toho, že tahle Hroshie Lummox byla dlouhou dobu domácím mazlíčkem Johna Thomase Stuarta.“

„No samozřejmě. Bylo to legrační, vidíte?“

„Ehm, ano. A že Lummox byl před tím zvířátkem otce Johna Thomase a tak dále po čtyři generace.“

„Ano, jistě. Nikdo by si nemohl přát sladšího mazlíčka.“

„No, a to je právě ta věc, slečno Sorensonová. . . Betty. Takhle to vidí John Thomas a jeho předchůdci. Ale jsou vždy alespoň dva pohledy na věc. Z pohledu Lummoxe nebyla. . . nebyl. . . žádným mazlíčkem. Zcela obráceně. John Thomas byl jeho mazlíčkem. Lummox se zabýval výchovou Johnů

Thomasů.“

Bettyiny oči se rozšířily, potom se začala smát a kuckat. „Pane Kiku! To snad ne!“

„Myslím to naprosto vážně. Je to pouze věc pohledu a je srozumitelnější při posouzení relativní délky života. Lummoxy vychoval několik generací Johnů Thomasů. Byl to Lummoxyův koníček a hlavní zdroj zájmu. Dětské, ale Lummoxy byl, a stále je, dítě.“

Betty se mezitím ovládla natolik, že mohla mezi chichotáním mluvit. „Vychovávání Johnů Thomasů, Johnnie o tom ví?“

„No, ano, ale vysvětlil jsem mu to poněkud odlišně.“

„Paní Stuartová o tom ví?“

„Ááá... Nepovažoval jsem za nutné jí to říci.“

„Můžu jí to říci já? Chci vidět, jak se bude tvářit. 'Johny Thomase'... ach ne!“

„Myslím, že by to bylo kruté,“ odpověděl odměřeně pan Kiku.

„Asi ano. Dobře, tak já to neudělám. Ale můžu si o tom nechat zdát, že ano?“

„Všichni můžeme snít. Ale abych to dokončil: vypadalo to, že Lummoxy byl s tímto neškodným koníčkem naprosto šťastný. Ta Hroshia měla v úmyslu v tom pokračovat navždy. A to byl důvod, kvůli kterému jsme náhle stáli proti dilemu, kdy jsme sice Hroshiům sehnali jejich dítě, ale přesto nemohli odletět. Lummoxy si přeje pokračovat v, ehm, výchově Johnů Thomasů.“ Váhal.

Nakonec Betty řekla: „Nuže, pane Kiku? Pokračujte.“

„Ehm, jaké máte vy plány, Betty... slečno Sorensonová?“

„Já? S nikým jsem je nepřebírala.“

„Ach. Promiňte, jestli jsem byl nemístně osobní. Podívejte se, při každém snažení jsou určité požadavky a Lummoxy, jak se zdá, si je alespoň jednoho z nich vědom... ehm, řekněme to takhle. Máme-li králíka... nebo kočku...“ Zarazil se, neschopen pokračovat.

Prohlížela si jeho nešťastný obličej. „Pane Kiku, snažíte se tu říci, že jsou potřeba dva králíci, aby byli další králíci?“

„No, ano. To k tomu patřilo.“

„No ne, opravdu? A proč kolem toho dělat tolik okolků. Každý to ví. Předpokládám, že zbytek je, že Lummoxy ví o tom, že stejné pravidlo platí i pro Johny Thomase?“

Nezmohl se na víc než plaché přikývnutí.

„Vy můj chudáčku, měl jste mi o tom pár řádek napsat. Nebylo by to pro vás takové vypětí. Předpokládám, že vám budu muset pomoci i se zbytkem. Myslel jste si, že bych v tom plánu mohla nějak vystupovat já?“

„Neměl jsem v úmyslu vás nijak ovlivňovat... ale chtěl jsem, aby zazněly vaše úmysly.“

„Jestli si vezmu Johna Thomase? Nikdy jsem neměla v úmyslu nic jiného. Samozřejmě, že ano.“

Pan Kiku vydechl. „Díky vám.“

„Ohó, neudělám to, abych vás potěšila.“

„Ach ne! Děkoval jsem vám za pomoc.“

„Poděkujte Lumkovi. Zlatý Lumek! Lumka neoblafnete.“

„Mám za to, že už je to vše zařízeno?“

„Cože? Já jsem mu to ještě nenabídla. Ale udělám to... čekala jsem, až se přiblíží čas k odletu lodi. Víte, jací muži jsou — nervní a zbrklí. Nechtěla jsem mu dát čas na obavy. Vám vaše žena dala vědět hned? Nebo si počkala, až budete zralý k utrnutí?“

„Mno, tedy, zvyky mého lidu jsou poněkud odlišné. Její otec to dohodnul s mým otcem.“

Betty vypadala šokovaná. „To je otroctví,“ prohlásila otevřeně.

„Bez pochyby. Nicméně jsem v něm nebyl nešťastný.“ Postavil se. „Jsem rád, že naše rozprava dopadla tak příjemně.“

„Ještě okamžik, pane Kiku. Jsou tu ještě jedna nebo dvě věci. Jenom, co děláte pro Johna Thomase?“

„Prosím?“

„Jak zní smlouva?“

„Ach. Finančně jsme se rozhodli být liberální. On bude věnovat většinu času studiu, ale přemýšlel jsem o tom, jmenovat ho do nějaké funkce na velvyslanectví — zvláštní atašé, asistent velvyslance nebo něco

na ten způsob.“

Betty zůstala zticha.

„Samozřejmě, protože jedete také, bylo by asi dobře dát i vám polooficiální hodnost. Řekněme zvláštní výpomoc, se stejným platem? Vám dvěma by to zajistilo pěkné hnízdečko, jestli se vrát... až se vrátíte.“

Zavrtěla hlavou. „Johnnie není ambiciózní. Ale já ano.“

„Ano?“

„Johnnie bude velvyslancem u Hroshiů.“ Pan Kiku měl problémy promluvit. Nakonec se mu podařilo ze sebe vymáčkout: „Má drahá dámo! Naprosto vyloučené.“

„To si myslíte vy. Podívejte, pan MacClure to zvorál a hodil to na vás, že? Nechoďte kolem horké kaše. Teď už mám styky i na vašem Oddělení. Udělal to. Tím pádem je to místo volné. A je pro Johnnieho.“

„Ale, má milá,“ řekl unaveně, „to není místo pro netrénovaného chlapce... jakkoli mám vysoké mínění o panu Stuartovi.“

„MacClure byl od začátku mimo lávku, že? To všichni ví. Johnnie mimo lávku nebude. Kdo ví nejvíce o Hroshiích? Johnnie.“

„Má milá, uznávám jeho zvláštní znalosti. Zaručuji vám, že jich využijeme. Ale velvyslanec? Ne.“

„Ano.“

„Chargé d’Affaires? To je nepříjemně vysoké postavení, ale jsem ochoten posunout laťku. Ale pan Greenberg musí být velvyslanec. Požadujeme diplomata.“

„Co je na tom tak těžkého, být diplomat? Nebo řečeno jinak, co mohl udělat pan MacClure, aby to můj Johnnie nezvládl lépe?“

Zhluboka si povzdechl. „Tady jste mě dostala. Vše, co mohu říci je, že jsou situace, které jsem nucen přijmout, ačkoliv vím, že jsou špatné a jiné, které přijímat nemusím. Kdybyste byla má vlastní dcera, naplácal bych vám. Ne.“

Zakřenila se na něho. „Vsadím se, že bych vás přeprala. Ale o to teď nejde. Nemyslím si, že rozumíte situaci.“

„Ne?“

„Ne. Johnnie a já jsme pro vás v téhle věci důležití, že ano? Hlavně Johnnie.“

„Ano. Hlavně Johnnie. Vy nejste nezbytná... dokonce ani k ehm, vychovávání Johnů Thomasů.“

„Chcete si to vyzkoušet? Myslíte si, že dostanete Johna Thomase Stuarta půl centimetru z téhle planety, když se postavím proti?“

„Hmm... pochybuji.“

„To já také. Ale mám natolik dobré nervy, že jsem ochotná to dohnat až k soudu. Když vyhraju, kde skončíte vy? Venku na ulici a budete se snažit vymluvit se nějak znova z toho všeho zmatku... bez Johnnieho, který by vám pomohl.“

Pan Kiku přešel k oknu a vyhlédl ven. Nakonec se otočil. „Dáte si ještě čaj?“ zeptala se zdvořile Betty.

„Děkuji, ne. Slečno, máte ponětí, kdo to je mimořádný, zplnomocněný vyslanec?“

„Zaslechla jsem ten termín.“

„Je to stejné postavení i plat jako u velvyslance, ale je to velmi speciální případ. A tohle je speciální případ. Pan Greenberg bude velvyslancem a ponese zodpovědnost. Pro Johna Stuarta bude vytvořeno zvláštní a čistě nominální postavení.“

„Postavení a plat,“ odpověděla. „Začínám dostávat chuť na nákupy.“

„A plat,“ souhlasil. „Mladá dámo, vy máte povahu chňapající želvy a kůrku jako čerstvě upečený koláč. Dobře, dohodnuto... jestli o tom přesvědčíte toho vašeho mládence.“

Zakřenila se. „Nebudu mít žádné problémy.“

„To jsem neměl na mysli. Sázím na jeho zvířecí instinkt a přirozenou skromnost proti vaší nenasytosti. Myslím, že se rozhodne pro asistenta velvyslance. Uvidíme.“

„Ano. Uvidíme. Mimochodem, kde teď je?“

„Hm?“

„V hotelu není. Máte ho tady. Nebo ne?“

„Je tady, jako předmět našeho zájmu.“

„Dobře.“ Přešla k němu a poplácala ho po tváři. „Líbíte se mi, pane Kiku. Ted' mi sem Johnnieho nažeňte a nechte nás o samotě. Budu potřebovat kolem dvaceti minut. Nemusíte se ničeho obávat.“

„Slečno Sorensonová,“ zeptal se udiveně pan Kiku, „jak to, že jste o místo velvyslance nepožádala sama?“

Lummox byl jediný nečlověk přítomný na svatbě. Pan Kiku dělal svědka nevěstě. Povšiml si, že neměla žádný make-up, což ho přinutilo zapochybovat o možnosti, že by mladý tajemník velvyslanectví neměl být nakonec pánem ve svém domě.

Dostali devadesát sedm zavařovacích sklenic a jiné vybrané cenné smetí, které si sebou nebudou brát, včetně zájezdu na Havaj se vším všudy, pro který neměli žádné použití. Paní Stuartová štkala a nechala se vyfotografovat a velmi si to užívala. Celkově vzato to byla velmi úspěšná svatba. Pan Kiku uronil několik slz během gratulací, ale pan Kiku byl velmi sentimentální muž.

Druhý den ráno seděl za svým stolem, ignoroval světla, před sebou měl rozloženy brožury o farmách v Keni, ale nedíval se na ně. Spolu s dr. Ftaemlem si poté, co oba bezpečně oddali, vyšli do města — a pan Kiku to prožíval v příjemně uvolněné pohodě. Ačkoliv mu v hlavě bzučelo a s pohybovou koordinací byl na štíru, nezlobil ho žaludek a cítil se skvěle.

Pilně se snažil uspořádat si věci v hlavě. Všechn ten povyk, všechn zámutek, protože nějaký bláznivý kosmonaut před více než stoletím neměl dost rozumu, aby si začínal s tamními životními formami až po té, co byl vypracován protokol. Lidi, lidi.

Vzápětí si řekl, že nebude pohrdavě ukazovat prstem; mohl by se dívat do zrcadla.

Včera večer něco řekl starý dobrý Ftaeml... něco... co to jenom bylo? Něco, co v jednu chvíli přesvědčilo Kiku, že Hroshiové nikdy neměli žádnou zbraň, která by Zemi vážně ublížila. Samozřejmě, že by Rargyllian nelhal, profesionálně tedy... ale kdo by nebruslil kolem pravdy, aby vyřešil úspěšně vyjednávání, které bylo na zhroucení?

Každopádně, protože se to všechno vyřešilo bez násilí, mohl se jenom dohadovat. Možná, ještě že tak.

Navíc, další pohani, kteří se ukáží, možná nebudou blufovat. To by nebylo dobré.

Pronikl k němu hlas Mildred: „Pane Kiku, randavianská delegace čeká.“

„Řekněte jim, že taju!“

„Pane?“

„To nic. Řekněte jim, že jsem tam hned. Východní konferenční sál.“

Povzdechl si, rozhodl se vzít si jenom jednu tabletku, zvednul se a vyrazil ke dveřím, připraven skočit do další jámy lvové. Povinnost je povinnost, pomyslel si. Jednou se jí člověk zhostí a už se jí nezbaví.

Ale stále se cítil vesele a zpíval si kousek jediné písničky, kterou uměl celou: „... this story has no moral, this story has no end. This story only goes to show that there ain't no good in men.“

Mezitím, venku ve vesmírném přístavu, sledoval nový ministr Vesmírných věcí odlet urozené Hroshie. Její Císařská Výsost, Infantka celé rasy, dvě stě třináctá ve své linii, dědička matriarchátu Sedmi Sluncí, budoucí vládkyně více než devíti bilionů svých vlastních dětí a později přezdívaná „Lummox“ vzala spokojeně své dva miláčky na palubu imperiální fregaty.

Nikdy nepodceňujte
Lummoxe

Lumox byl po léta miláčkem Stuartovy rodiny. Ačkoliv měl daleko k přítulnosti vždy byl poslušný a učenlivý. První věcí, kterou náhle snědl, se stal ojetý Buick.

Neuvěřitelné!

John Thomas a Lummox se ocitli v pěkně horké kaši a netuší, jak z ní.

A navíc všechno začínají komplikovat podivní vesmírní cestovatelé a dělají z neobvyklého rodinného problému slušný horor...

„Čtenáři budou knize provolávat slávu... humor je naprosto rozkošný!“
— André Norton

„Knihu nelze odložit... přesvědčivý a strhující román o meziplanetární politice a předsudcích.“
— Saturday Review